RAMONA KISSY

Soarele mai răsare o dată

Traducerea şi adaptarea
În limba română de
ALEXANDRU MIHAELA
ALCRIS M94

Capitolul 1

Aflată pe treptele rulotei sale, Josie se simţea stăpână peste tot peisajul, cât cuprindea cu privirea. În dimineaţa asta, totul îi aparţinea: dealurile înverzite din Gloucestershire ce păreau nesfârşite, presărate cu garduri vii şi pereţi din piatră; satul din apropiere cu clopotniţa bisericii şi coşurile fumegânde ale caselor. Iar la picioarele ei se întindea propriul ei domeniu: o mică fâşie din Anglia care în prezent îi umplea viaţa.

Se gândea că nu arată prea interesant, decât dacă ştiai ce este. Zărită din întâmplare de pe drumul principal, putea fi uşor trecută cu vederea şi luată drept vreun câmp cu nişte rulote parcate într-un colţ. Într-adevăr, dacă cineva şi-ar fi dat osteneala şi s-ar fi uitat mai îndeaproape, s-ar fi mirat să vadă că pământul fusese săpat după un model aparent ciudat şi că nişte indicatoare fuseseră înfipte din loc în loc. Şi dacă s-ar fi oprit şi ar fi privit mai atent ar fi văzut anunţul de pe poartă care explica totul.

Proiectul Arheologic Summerford – scria cu litere mari de tipar. Dedesubt, cu litere mici se informa că acest sit arheologic era în plin proces de excavare după un plan sponsorizat de Consiliul local şi subvenţionat de o Comisie Guvernamentală; şi că proiectul cu durata de doi ani ajunsese deja la jumătatea termenului. Cine era destul de intrigat să citească mai departe ar fi aflat că ruinele unei aşezări importante din perioada romană târzie erau descoperite pas cu pas.

Chiar la sfârşit, cu litere microscopice, se menţiona că această cercetare avea loc sub conducerea unei anumite domnişoare Josephine Barnes, licenţiată în arte, care fusese special delegată de la postul ei din cadrul Universităţii Cambridge să supravegheze şi să coordoneze munca echipei de tineri şomeri care făceau săpatul propriu-zis.

În această dimineaţă proaspătă de aprilie, domnişoara Josephine Barnes avea tot locul pentru ea, ceea ce reprezenta o uşurare binevenită. Cu toate că era duminică ştia că singurătatea ei nu avea să dureze mult. Dimineaţa târziu trebuia să sosească o parte din echipa ei devotată. Întotdeauna făceau asta, chiar şi la sfârşit de săptămână, când nu era nevoie. Bănuia că nu avea altceva mai bun de făcut; şi totodată datorită faptului că nu se îndurase să se despartă de bucăţica de pământ pe care o lăsaseră explorată doar pe jumătate.

Doar cu un an în urmă veniseră la ea complet neexperimentaţi în acest domeniu şi majoritatea cu o atitudine faţă de muncă în general ce friza nihilismul. Dar de-a lungul lunilor, pe măsură ce muncea cu ei, imaginaţia lor fusese prinsă de această legătură tangibilă cu propriul lor trecut. Poate că era o muncă minuţioasă şi plină de sacrificii să dai prin sită cu atenţie fiecare bucăţică de pământ, dar emoţia că ai fost primul care a găsit dovezi despre ocuparea umană cu atâtea secole în urmă a dat vieţilor ce se aflau la început o nouă dimensiune. Supraveghindu-i şi Josie a căpătat o perspectivă nouă asupra lucrurilor. Ideea de a transforma nişte adolescenţi deziluzionaţi în arheologi în devenire a făcut ca întregul proiect să fie chiar mai valoros decât era.

Şi nu erau singurii care trebuia să-şi facă apariţia pe măsură ce dimineaţa se estompa. Fără îndoială, vor fi însoţiţi de trupa obişnuită de localnici doritori cărora le plăcea să se murdărească la sfârşit de săptămână. Fără doar şi poate, trebuia să fie cu ochii pe eforturile lor pentru a o ajuta deoarece o mână grea pe mistrie ar fi făcut mai mult rău decât bine. Însă Josie nu voia să descurajeze pe nimeni care arăta un interes real proiectului. La urma urmei, acesta era satul lor şi planul fusese finanţat din banii publici. Într-un fel, aveau dreptul de a se afla acolo – un

drept pe care ea îl respecta, chiar dacă acesta mai degrabă o împovăra decât să o ajute.

Acum, rezultatul unei munci istovitoare de aproape un an se găseau frumos etichetate, strânse laolaltă şi expuse în cabina care fusese fixată lângă rulota ei. După aceea venea o a doua rulotă în care muncitorii se puteau retrage pentru ca să se încălzească, să se odihnească sau să se spele. Cu toate că era o muncă plină de satisfacţie, Josie era prima să recunoască faptul că săpatul putea fi şi o treabă obositoare şi murdară.

În dimineaţa asta, rotindu-şi privirea cu atenţie prin sit, ştia că avea toate motivele să se simtă mândră. Treaba mergea bine. Erau înaintea programului, prevăzut pe doi ani şi era încrezătoare că peste încă un an vor fi gata. Îşi cunoştea meseria, doar era viaţa ei.

Un zâmbet plin de satisfacţie îi animă trăsăturile delicate: ochii verzi vioi, o gură expresivă, bine conturată, bărbia mică şi arogantă şi nasul în vânt, acoperit de pistrui. Instantaneu, o rază de soare timpurie a căzut pe coama ei de bucle roşcate, dându-i străluciri aurii şi creând astfel în jurul capului o aură de un roşu aprins.

Zâmbetul ei se lărgi. Soarele mai puternic însemna că iarna se termina şi că putea dedica mai mult timp muncii. Josephine Barnes, licenţiată în arte, era deschisă tuturor posibilităţilor, într-o îmbinare de o inteligenţă aparte şi o hotărâre înfocată moştenită de la strămoşii ei irlandezi. Se va dedica acestui proiect până va fi gata şi nimic altceva nu va mai conta în viaţa ei. De fapt, cu excepţia muncii, nimic nu conta, asta incluzându-i şi pe ceilalţi oameni – bărbaţi de exemplu, care din când în când încercau să se strecoare în lumea ei bine structurată. Dar nu aveau nicio şansă. Josie Barnes ştia care îi sunt priorităţile şi nu scăpa nimic de sub control.

Asta nu însemna că avea ceva împotriva unui flirt

ocazional între două proiecte. La urma urmei, era o femeie în toată firea, de douăzeci şi cinci de ani şi nu era făcută din piatră. Însă bărbaţii reprezentau numai o pauză, un fel de relaxare înainte de a se angaja în următorul proiect. Printre colegi avea o reputaţie că ar avea o minte şi o inimă aspră şi dură, care îi convenea foarte mult. Nu a încercat să le schimbe părerea, ci se comporta ca atare oriunde s-ar fi dus, ca şi cum ar fi avut un fel de armură invizibilă. Îşi avea propriile motive să-i evite pe bărbaţi, dar îi găsea destul de amuzanţi pe post de companie din când în când şi era prea realistă ca să-şi nege nevoite propriului trup.

Se mai încălzi câteva minute, sprijinită de tocul uşii de la casa ei temporară, o siluetă cochetă, îmbrăcată în pantaloni de dril decoloraţi şi un sveter de culoarea smaraldului de sub care se vedeau un guler graţios şi manşetele unei bluze din bumbac bleu. Apoi se scuturã, aruncă o privire la ceasul de la mână şi se întoarse să intre. Începuse o nouă zi şi era timpul micului dejun. Nu se făcea să lenevească.

Dar înainte să intre, zgomotul unor cauciucuri ce treceau prin noroi şi vibraţia unui motor puternic îi atraseră atenţia. Se întoarse dintr-o mişcare, la timp să vadă un jeep japonez de culoare portocaliu aprins oprind lângă loialul ei Citroën Deux-Cherveux de culoare verde. Se uită la el cu sprâncenele încruntate. Nu cunoştea pe cineva cu o maşină atât de solidă şi neobişnuită. Fără să mai pună la socoteală faptul că venea cu ea într-o dimineaţă de duminică. Era încă prea devreme pentru echipa de săpat şi în mod sigur niciun membru al ei nu-şi permitea o asemenea maşină.

Copleşită de curiozitate, privi cum silueta înaltă a unui bărbat bine făcut coborî de pe scaunul şoferului, trânti portiera şi se îndreptă spre anunţ ca să-l citească. Chiar de la distanţă, statura lui sugera dominaţie şi putere iar ea rezistă unui impuls iraţional de a fugi în rulotă unde n-o putea vedea. La urma urmei, avea responsabilitatea de a

verifica pe oricine vine la acest sit. Aşa că rămase unde era.

Mijindu-şi ochii verzi în lumina soarelui, tot ce a putut să vadă era un păr negru des, ca şi barba, blugi negri, un sveter scurt şi ghete scumpe rezistente. Deodată, cu repeziciune, termină de citit şi se întoarse pe călcâi ca să se îndrepte spre ea, după ce trecu de poartă.

Acum era prea târziu să se gândească să fugă. O văzuse şi atitudinea lui denota că avea un scop. Aşa că rămase locului cu braţele încrucişate şi cu o expresie neutră, aşteptându-l să se apropie… Când ajunse destul de aproape ca să-l privească bine, deveni acut conştientă de ochii căprui adânci care o măsurau cu căldură şi intensitate, totodată studiind fiecare detaliu aproape fără să clipească în timp ce mersul său nu şovăi nicio clipă. La rândul ei, lăsă privirea verde şi sclipitoare să-l măsoare, cu genele lungi roşcate umbrindu-i expresia calmă.

Mintea ei era ocupată cu inventarierea fiecărui detaliu, reţinând orice informaţie. Hotărî că avea în jur de treizeci de ani, iar bronzul pielii era datorat timpului petrecut în aer liber şi pasul lui părea animat de o energie indiscutabilă. Totodată însă, la o privire mai atentă se observa un aer contradictoriu de meditaţie şi înţelepciune. Ea se gândi că nu va fi uşor să-l plaseze într-o categorie anume, cu acei ochi profunzi care te penetrează, gura fermă şi sensibilă încadrată de barba întunecată ce se ondula îngrijit fără să ascundă bărbia pătrată, un nas lung acvilin şi urma unei încruntături care sublinia sprâncenele ridicate, aproape acoperite de părul închis ce părea să aibă o viaţă proprie. Destul de ager ca să fie un intelectual şi destul de musculos pentru un fermier. Josie avea o încredere oarbă în propria ei judecată şi în primele impresii, dar în acest caz impresiile ei erau atât de copleşitor de puternice încât îi venea foarte greu să tragă vreo concluzie raţională în ceea ce-l privea.

Deci aşteptă în linişte, lăsându-l pe el să facă prima

mişcare, privindu-l solemn pe măsură ce pasul lui încetini şi se opri la capătul scărilor. Preţ de câteva clipe stătu în picioare, cu o gheată pe treapta de jos şi cu mâinile în buzunare, întorcându-i privirea calmă cu un fel de insolenţă prietenoasă. Apoi, deodată, zâmbi. Nu era genul de zâmbet pe care să-l ignori cu uşurinţă. Până şi apărarea ei a fost luată prin surprindere.

— Bună dimineaţa; vocea lui era plăcută şi adâncă.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? Josie nu s-a numărat niciodată printre cei care îşi pierd vremea cu amabilităţi politicoase. Îi plăcea să creadă că francheţea ei era una dintre trăsăturile caracteristice.

Sprâncenele dese, aproape negre, se ridicară sardonic, ca şi când ar fi fost tentat să-i dea un răspuns la fel de direct. Un colţ al gurii îi zvâcni în sus, în semn de amuzament.

— Domnişoara Barnes este pe aici, din întâmplare?

Ochii lui Josie s-au îngustat suspicioşi. Cine era şi de ce se afla aici, căutând-o pe ea, într-o duminică dimineaţă?

— De ce? întrebă ea precaută.

El râse spontan, arătându-şi dinţii foarte albi şi puternici.

— În legătură cu munca ei, cred, sau ceea ce fac doamnele arheolog când nu sunt ocupate cu supravegherea săpăturilor importante. Faci cumva parte din echipa ei? se hazardă el.

Ea îşi desfăcu braţele şi le vârî în buzunarele blugilor, ridicându-se demnă la înălţimea celor o sută cincizeci şi cinci de centimetri, profitând de faptul că se afla cu patru trepte mai sus ca el şi-l privi drept în faţă.

— De fapt, îl informă arogant, eu sunt Josephine Barnes. Căutarea dumneavoastră s-a terminat. Şi acum că m-aţi găsit, cu ce vă pot ajuta?

Încă o dată, sprâncenele dese se ridicară. Făcu un pas înapoi cu degetele mari agăţate de curea. În tonul lui se

simţea un interes sporit şi o surpriză încă şi mai mare.

— Domnişoara Josephine Barnes, licenţiată în arte, absolventă a Universităţii din Cambridge, directoarea Proiectului Arheologic din Summerford, autoarea unei serii de tratate savante având ca subiect aşezările din perioada romano-britanică târzie, cu referire specială la folosirea gresiei şi calcarului în construcţiile rezidenţiale şi agricole?

— În persoană, încuviinţă ea grav.

— Care este o autoritate în privinţa metodelor şi materialelor folosite în fabricarea construcţiilor din mozaic şi beton? continuă el jumătate serios, jumătate ironic.

Era rândul ei să-şi ridice sprâncenele. Oricine ar fi fost, era clar că se documentase.

— Exact, confirmă rece, făcându-i jocul. „Tesserae” şi „Opus Syreirum”. Acum că ne-am lămurit, poate îmi spuneţi ce voiaţi de fapt?

Pentru o clipă, păru că o mască se aşază peste trăsăturile lui deschise. Aerul lui de ironie vioaie fu înlocuit cu unul speculativ, însă zâmbetul îi rămase calm.

— Ah, mai nimic. Voiam numai să mă prezint şi să cunosc creierul din spatele acestui proiect. Păşi din nou pe treapta de jos, cu mâna întinsă, iar Josie se aplecă să i-o întindă pe a ei. Strânsoarea lui era fermă şi învăluitoare.

— Alex Grant, spuse el concis. Am citit câte ceva din ce-aţi scris. Fascinant.

Ochii lui străluceau.

— Într-un fel, adăugă gânditor, îmi imaginam că sunteţi altfel.

— Oh? Fără să vrea, nu se putea abţine să nu întrebe: Cum vă închipuiaţi că sunt?

Îi dădu drumul la mână, după ce i-o ţinuse mai mult decât era necesar.

— Ei bine, cu toată reputaţia despre distincţii academice şi dăruire profesională, presupun că vă credeam mai în

vârstă, uscăţivă, mai…

— Mai degrabă o fată bătrână dezechilibrată? îl ajută ea caustic…

— Nici pe departe, rânji el, dar poate mai autoritară şi mai aspră decât păreţi, sugeră precaut, plin de diplomaţie.

Incapabilă să se decidă dacă să ia acest răspuns drept insultă sau compliment, Josie se mulţumi să-şi încrucişeze din nou braţele şi să-l privească solemn.

— Ei bine, după cum vedeţi, remarcă ea, sunt un om perfect normal, care se ocupă de o muncă foarte obişnuită.

Negaţia lui veni instantanee şi vehementă.

— Ah, nu, permiteţi-mi să fiu de altă părere. Nu obişnuită, domnişoară Barnes, asta nu.

— Domnule Grant, poate aţi vrea să-mi spuneţi ce căutaţi aici, îl invită pe tonul cel mai tăios. Eraţi doar în trecere sau există vreun motiv anume căruia îi datorez onoarea acestei vizite?

— Da, un motiv există. Într-un fel, explică el criptic, suntem din aceeaşi categorie.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi arheolog? se încruntă ea cercetându-şi memoria. Rareori uita vreun nume sau vreo faţă şi era aproape imposibil să uite una ca aceasta. Nu cred să fi auzit.

— Nu chiar, o întrerupse el şi mai misterios. Rânji, bucurându-se de confuzia ei, apoi îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Domnule Grant, deveni ea nerăbdătoare. N-am timp de ghicitori. Ori îmi spuneţi de ce vă aflaţi aici, ori…

— Bine, bine. Îşi ridică palmele, ca şi cum s-ar fi apărat. Apoi, îi oferi alt indiciu. Amândoi ne ocupăm de aşezările omeneşti, dar în perioade diferite de timp. Dumneavoastră sunteţi preocupată de felul cum îşi construiau oamenii din antichitate casele. Eu trebuie să hotărăsc felul în care le construim pe ale noastre.

O privi, aşteptând să înţeleagă.

— Arhitect, spuse ea.

— Nota maximă, domnişoară Barnes, sublinie el convingător, avem ceva în comun. Acelaşi interes, nu sunteţi de părere?

Sceptică, ea îşi descreţi gura.

— Nu prea m-am gândit la asta, domnule Grant, îl asigură ea, sinceră. Oricum, asta nu explică de ce vă aflaţi aici. Doar dacă nu cumva v-aţi hotărât să aflaţi nişte ponturi de la colegii dumneavoastră decedaţi? îi sugeră cu o privire netulburată şi un ton fals.

— Ceva de genul acesta. Dincolo de aparenţa fermecătoare era aproape la fel de precaut ca şi ea. Indiferent pentru ce venise, Josie simţea că devenea din ce în ce mai şovăitor să-i spună. Ce-ar fi să-mi arătaţi locul, continuă el, dacă aveţi câteva minute libere. Sau dacă preferaţi, adăugă afabil, aş putea să-l vizitez singur şi apoi mă întorc să vorbim. Chiar voiam să vorbesc cu dumneavoastră.

Josie nu luase micul dejun şi curiozitatea se războia cu nevoia urgentă de o ceaşcă de cafea. Nu obişnuia să-i lase pe străini să umble în voie pe situl ei fără să fie supravegheaţi îndeaproape. Ca de obicei, luă repede o hotărâre, fără nicio ezitare.

— Ascultaţi, tocmai voiam să-mi fac o cafea. Aţi vrea să mă însoţiţi înăuntru pentru o ceaşcă de cafea şi apoi să-mi spuneţi ce doreaţi? Pe urmă, dacă mai vreţi, vă pot arăta locul. Primii săpători din acest weekend trebuie să ajungă în., îşi consultă ceasul, aproximativ într-o oră, aşa că dacă…

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Întorcându-se, îl conduse în micuţa ei casă. Urcă cele patru trepte din doi paşi uşori, ferindu-şi capul de tocul uşii când trecu pragul şi, o dată intrat, camera păru că devine mai mică.

— Fermecătoare, murmură politicos cuprinzând cu privirea lui atentă scena în miniatură în care erau puse în ordine perdelele în culori vii, cuşetele simple şi elegante, masa pliantă, dulapul şi garderobul micuţ – rafturile pline de hârtii şi de cărţi.

— E doar o rulotă, replică ea fără menajamente. Apoi îi aruncă unul din rarele ei zâmbete largi. Pentru Dumnezeu, îl grăbi, staţi jos. Faceţi să pară că este o căsuţă de păpuşi.

Se uită din nou în jurul lui şi, în absenţa vreunui scaun se aşeză pe o cuşetă îngustă. Josie îi întoarse spatele, făcându-şi de lucru cu aragazul pe butelie, umplând ibricul cu apă rece de la robinet. Simţind privirea lui, îşi reţinu un acut sentiment de intimidare, absolut neobişnuit pentru ea. Era obişnuită cu vizitatori de ambele sexe care se simţeau ca acasă lângă ea, dar modul în care Alex Grant domina spaţiul închis avea ceva deconcertant.

— De obicei mănânc în cealaltă rulotă, îi explică, luând două căni din sertarul de jos, amestecând cu linguriţa cafeaua instant. Aici n-am decât ceva uşor şi o mâncare rapidă.

Fără să mai găsească altceva de făcut, se întoarse spre el. El era calm şi relaxat, de parcă îşi petrecea fiecare zi luând cafeaua în mici rulote cu doamne arheolog. Se gândi că nu este un bărbat uşor de tulburat.

— Este foarte confortabil, spuse prietenos. Şi cred că aşa trebuie să fie. Domnişoară Barnes, cu siguranţă, n-aţi stat aici toată iarna, nu? se interesă el.

— De ce nu? contracară indignată, simţind o provocare. Nu prea are sens să te angajezi la ceva dacă o laşi baltă la primul îngheţ. Poate că muritorii de rând o făceau, dar nu şi Josephine Barnes.

— Hm. Se uita la ea meditativ. Trebuie să fiţi mai dârză decât păreţi. Se juca din nou cu complimentele. Nici la acesta nu avea o replică, aşa că se întoarse să toarne apa

fierbinte.

— Lapte? Zahăr?

— Amândouă, vă rog.

I-a întins cana de cafea, a aşezat o cutie de biscuiţi pe masă şi s-a aşezat pe cuşeta din faţa lui, împreunându-şi degetele pe cana ei aburindă. Apoi, ronţăind un biscuit, şi-a ridicat ochii verzi ca marea spre el.

— În ordine, spuse ea. Despre ce este vorba?

El sorbi din cafea, servindu-se cu un biscuit. Nu era niciun dubiu că nu se grăbea s-o lămurească. De fapt, mai degrabă trăgea de timp.

— Sunteţi foarte directă, nu-i aşa domnişoară Josephine Barnes?

— Prefer să ştiu cum stau. Să trec la fapte. Aşa că, dumneavoastră…

— Fapte? o întrerupse el, cu o expresie ironică, uitându-se la ea cu ochii lui căprui şi calzi. Aspectele practice? Nu prea mai e loc în programul dumneavoastră pentru mister, fantezie sau nesiguranţă, nu? făcu o pauză şi, pe când ea căuta după o replică la această acuzaţie neaşteptată, el continuă maliţios: şi sentimentele, domnişoară Barnes? Sau ele sunt tabu?

Chiar şi prietenii lui Josie, care erau puţini, rareori îşi permiteau să facă asemenea observaţii personale. Presupunerea lui insolentă era tăioasă şi deranjant de adevărată, dar îşi stăpâni reacţia. Avea destulă experienţă în controlarea a tot ceea ce aducea a emoţii adevărate şi el avea dreptate.

— Nu cred că vă priveşte, domnule Grant. Avea vocea rece, iar privirea fermă. Şi sunt o femeie ocupată. Prin urmare, vă rog.

Şi totuşi, o dată în plus, o întrerupse în felul lui nonşalant, înainte să apuce să-i ceară o explicaţie pentru prezenţa lui acolo.

— Nu putem să scăpăm de formalitatea asta cu „domnul Grant”. Mă numesc Alex, îi reaminti blând. Sau, dacă insişti să te agăţi de pedanterie, Alexander. Acum o necăjea. Lui Josie nu i-a plăcut niciodată să fie necăjită şi nici acum nu făcea excepţie.

— Bine, Alex, acceptă ea băţoasă. Dar tot vreau să ştiu…

— Răbdare, Josephine. Încercă de probă numele ei. Pe buzele lui suna străin, nefamiliar. Am să ajung şi la asta, acum că am terminat cu prezentările. Plicticoase lucruri prezentările, aşa am crezut mereu. Tu, nu?

— Josie, mormăi ea distantă, acceptând o înfrângere fără să ştie cum.

— Josie. Repetă numele de două ori, delectându-se cu sunetele lui, rostogolindu-le pe limbă. E drăguţ, foarte drăguţ. Îmi place. Un nume plin de viaţă şi încântător care ţi se potriveşte de minune, declară el cu o sinceritate dezarmantă.

O făcu astfel să roşească, ceea ce nu i se mai întâmplase de foarte mult timp… De ani de zile, de când nu mai plângea şi nici nu-şi mai îngăduia niciunul dintre acele lucruri copilăreşti care dădeau dovadă de slăbiciune. Aproape că pierduse şirul anilor – zece, unsprezece? De când se maturizase, nu printr-o trecere graduală, ci brusc, printr-o lovitură devastatoare. De când…

— Ascultaţi, domnule Grant… Alex… Nu ştiu de ce vă aflaţi aici sau ce urmăriţi. Dar am multă treabă de făcut: vizitatorii vor veni curând şi probabil şi o parte din echipa mea. Sunt sigură că venirea dumitale are la bază un motiv întemeiat, dar dacă nu-mi spuneţi care este, îmi voi vedea de programul meu şi vă voi lăsa să vă îndreptaţi singur spre poartă, când veţi fi gata. Şi cu un sunet surd, puse cana goală pe tăblia mesei.

Fără să clipească, Alex îşi goli cana şi o aşeză lângă a ei. Se ridică în picioare, reducând din nou totul la dimensiunile

unei căsuţe de păpuşi.

— Ai perfectă dreptate Josie, acceptarea deschisă a reproşului ei fiind mult mai descumpănitoare decât o iritare care ar fi egalat-o pe a ei. Sunt un visător, cu niciun simţ al urgenţei, toţi prietenii mei îţi vor spune asta. Un caz fără speranţă. Să mergem, o rugă cuceritor. Arată-mi – ai spus că vrei. Vreau să văd tot.

Văzând-o că ezită, îşi ridică palmele şi îşi răsfiră degetele într-o parodie de chemare.

— Vrei, Josie, te rog? între timp, îţi voi spune de ce sunt aici, promise el, aruncând momeala.

Îi aruncă o privire plină de iritare, dar îşi înşfăcă jacheta şi o luă înainte ţanţoşă, ieşind afară din rulotă, în mod curios uşurată că a scăpat din spaţiul devenit dintr-odată prea strâmt. O urmă rânjind, amintindu-şi la timp să se aplece când ajunse la uşă.

Pe măsură ce-i arăta locul lui Alex, indicându-i liniile fragmentelor de pereţi din piatră, de podele şi acoperişuri, povestindu-i descoperirile lor preţioase care dovedeau o ocupare aproape constantă a zonei din vremurile preistorice până în secolul cinci, Josie începea să se relaxeze, ba chiar să se simtă bine. Era în largul ei, iar el era un public receptiv şi inteligent.

Făcu o pauză lângă o pereche de ziduri din cărămidă aflat într-un colţ al câmpului şi-i relată mândră:

— Şi ăsta este lucrul de la care a pornit totul.

— Furnalul pentru uscat porumb? Imediat ce rosti cuvintele, deveni inexpresiv, indiferent, aproape ca şi când n-ar fi zis nimic.

Ea îl privi aspru şi-l acuză:

— Ştii mai multe despre asta decât ai lăsat să se subînţeleagă.

— Toată lumea ştie că primul lucru peste care au dat constructorii a fost furnalul roman. Atitudinea lui era

defensivă, iar masca îi revenise.

S-a uitat la el curioasă, dar l-a lăsat să continue, să vadă cât se va da de gol.

— Trăiesc şi muncesc aici în Bath, şi totul a fost scris în ziare. Începu să-şi întărească spusele cu ardoare. Despre cum lucrătorii tocmai începuseră să pună fundaţia noului amplasament de aici, au dezgropat zidurile astea, iar arhitectul s-a gândit că poate fi ceva important, aşa că firma a stopat lucrările ca să se verifice.

Ea îl privea fix, umbra unei îndoieli instalându-se în mintea ei. Avea dreptate desigur, exact aşa se întâmplase cu vreo cincisprezece luni în urmă, dar faţa lui ascundea ceva. Era ceva, putea să jure, în privirea lui, ceva tainic, ascuns.

— Ei bine, spuse ea încet, privindu-l cu atenţie, arhitectul acela a fost foarte inspirat. Dacă n-ar fi decis oprirea lucrărilor, probabil n-am fi ştiut niciodată ce era aici. Această descoperire arheologică importantă n-ar mai fi avut loc. Oricine ar fi, mai adăugă ea, privindu-l printre gene, noi, cei din breaslă, îi rămânem datori. Am uitat cum îl cheamă – poate ştiţi dumneavoastră? sugeră ea, ochii scânteindu-i cu inocenţă.

El râânji, apoi îşi lăsă capul în jos, dezolat.

— Deconspirat! S-a aflat! îşi duse mâna la frunte, copleşit de remuşcări. Mi-aţi ghicit adevărata identitate. Mă iertaţi, domnişoară Barnes, îi întinse el mâna implorator, că am încercat să vă înşel?

Ea îşi încrucişă braţele şi-şi scuturăsever capul a negaţie.

— Care era numele de familie? Grant? Desigur! Ochii verzi s-au mărit a recunoaştere. Ştiam că l-am văzut undeva. Dar unde., se încruntă, chinuindu-se să vizualizeze cele trei nume de pe planurile care-i fuseseră arătate cu mult timp în urmă, când au început săpăturile. Grant. Şi

care era al treilea? Holt – ăsta era – Grant Randle Holt. O echipă tânără şi dinamică, după cum mi s-a spus atunci. Pe primele locuri în domeniu… Nu-i de mirare că sunteţi atât de interesaţi de locul ăsta, chicoti ea.

— Drept la ţintă. Sunt măgulit că ţi-ai amintit.

— În cele din urmă, spuse ea. Trebuia să-mi amintesc mai devreme, sau măcar să-mi dau seama. Probabil că mi-a scăpat. De ce nu mi-ai spus pur şi simplu cine eşti, de la început? îl întrebă serioasă. Ce era cu atâta mister?

El privea în jos, lovind uşor cu călcâiul firele de iarbă la fel de serios dintr-odată. Josie simţi un fior prevestitor, o nervozitate inexplicabilă ce trecea subtil printre ei, aproape tangibilă în aerul dimineţii strălucitoare.

— Nu ştiu. Ea putea să jure că chiar şi acum mai trăgea de timp. Simţeam că ai putea avea ceva împotriva bărbatului care este responsabil de proiectarea acelor case noi care vor acoperi toată strădania ta. Am făcut tot posibilul să se potrivească în peisajul rural şi cu natura. Dar adevărul este că sunt ultramoderne şi că vor fi amplasate chiar aici, pe locul acesta.

— Dar nu până nu terminăm săpăturile, sublinie ea, umilită de tonul implorator din vocea lui. Noi, arheologii, suntem obişnuiţi cu faptul că trebuie să ne desfăşurăm activitatea în mijlocul dezvoltărilor specifice secolului douăzeci. Nu este prima oară când supraveghez nişte săpături în timp ce vreo firmă de construcţii bate din călcâie, aşteptând să dispărem din calea lor.

— Mă bucur că o iei atât de… filosofic, spuse el simplu.

— Oricum, se entuziasmă ea, contractanţii propriu-zişi influenţează aceste decizii, nu arhitecţii lor. N-aş putea să te fac responsabil pentru Wallace Holdings. Şi, sincer, am fost destul de rezonabili şi ne-au pus la dispoziţie timpul pe care l-am cerut când m-au chemat. Şi am spus doi ani. O dată ce am săpat fiecare centimetru, am făcut diagrame şi

am pus în siguranţă toate vestigiile în muzee şi în trezorerii, ei bine, ridică ea din umeri, ne-am făcut treaba şi putem pleca acasă.

— Curios. Privirea lui era pătrunzătoare. Şi eu care credeam că vei detesta ideea că nişte case nou-nouţe, moderne, se vor răspândi pe situl acesta antic. Acesta este motivul pentru care m-am ţinut deoparte în tot timpul ăsta, cu toate că eram curios să văd ce se întâmplă. Cred că mă gândeam că vei considera prezenţa mea sâcâitoare şi Insultătoare.

Ea râse la auzul unui asemenea capriciu.

— Nu-mi permit asemenea sentimentalisme false, Alex. Ţin la peisajele rurale ca oricine altcineva, dar oamenii trebuie să locuiască undeva, şi aici este chiar la marginea satului. Din experienţa mea, nu este bine să te ataşezi prea mult de un loc, mai adăugă ea pe un ton sec. Iei ce poţi şi apoi mergi mai departe.

Ochii întunecaţi, ironici şi ageri, îi cercetară faţa.

— Atâta timp cât nu aplici asta şi la oameni, comentă încetişor. Ea îl ignoră, mutându-şi privirea în altă parte, evitând-o pe a lui.

— Parcă îmi amintesc, continuă serioasă, ca şi când el n-ar fi vorbit, că era o proprietate superb planificată. Frumos proporţionată, cu garduri întinse, tot confortul, încălzire solară şi tot tacâmul, dacă nu mă înşel?

Tonul lui deveni la fel de serios ca al ei.

— Corect. Tot ce e mai bun pentru construcţiile elitiste de la Wallace Holdings. Panouri solare, acoperiş extensiv, cu izolare a pereţilor şi podelelor, geamuri duble, reducerea nivelului de radiaţii. Ca şi când recita dintr-o broşură, enumera fiecare avantaj pe degete, sardonic.

— Ştii, desigur că este cu vreo două mii de ani în urmă, cu sistemul central de încălzire? Bucuroasă că se afla pe teren sigur întinse un braţ spre câmp. Romanii ştiau tot

despre asta. Chiar şi aşezarea aceasta îşi avea propriul sistem de încălzire şi nu era o vilă elitistă sau ceva de genul ăsta.

— Ştiu. Sistemul original de încălzire subterană. După o mică pauză, se dădu un pas înapoi privirea lui caldă învăluindu-i aprobator faţa. Trebuie să spun, domnişoară Josephine Barnes, că eşti o adevărată surpriză. Chiar mă bucur că am riscat şi am venit aici. Nu eram sigur la ce mă aşteptam.

— La o halebardă solidă din cremene de cinci mii de ani, poate?

— Indiferent de ce, tu mi-ai spulberat aceste temeri, repetă el grav. Acum îmi doresc să fi venit mai devreme, în loc să fi păstrat o distanţă plină de tact.

— După cum am spus, noi, cei din frăţia săpătorilor, suntem destul de rezonabili, în general, îl asigură ea voioasă. Atâta timp cât avem timp şi spaţii să ne desfăşurăm. Este de-ajuns să ne lăsaţi în pace să facem ce trebuie să facem, să ne alocaţi micile sume care ne revin de obicei şi nu veţi avea din partea noastră nicio plângere.

— Ei bine, cred că am văzut tot. Am să mai arunc doar o privire la exponate, presupun că le aveţi încuiate în cabină, nu?

— Aşa este. Privirea ei o urmări pe a lui, spre colţul câmpului, dincolo de gard, unde un grup de invadatori înaintau pe cărare. Unii pe jos, alţii pe biciclete, formau o echipă pestriţă, de la convenţionali la ciudaţi. Pe măsură ce se apropiau, un sortiment straniu de haine putea fi observat, fără să se mai pună la socoteală părul lor coafat în stiluri şi nuanţe ţipătoare.

Josie le-a făcut cu mâna veselă, iar ei au răspuns entuziasmaţi.

— Iată şi ajutoarele mele loiale. Azi sunt matinali, au ajuns înaintea contingentului din sat. Vor fi încântaţi să-ţi

arate unele dintre descoperirile lor dacă ştii cum să-i iei.

— Vorbeşti aproape afectuos despre ei. El s-a uitat la ei suspicios.

— De ce nu? îl contrazise, protectoare ca o cloşcă faţă de puii ei. Sunt copii minunaţi şi foarte muncitori. Unii dintre ei nu prea au avut o viaţă normală până acum, dar în prezent se descurcă extrem de bine. Mai lasă-mi un an, continuă fermă, şi voi scoate ceva bun din unii dintre cei care se îndreaptă agale spre tine. La fel cum folosesc toată energia aceea tinerească pentru a strânge destul material, ca să obţin cea mai bună şi mai completă supraveghere. Ei bine?

Cu o privire provocatoare, se răsuci pe călcâie ca să-l confrunte, dar el deja se îndrepta spre rulotă. Timp de câteva secunde, privi spatele puternic ce se îndepărta. Poate că era puternic şi frapant, cald şi sensibil fără îndoială, dar, la urma urmei, nu era decât un bărbat. Şi bărbaţii, din câte ştia ea, erau creaturi recunoscute pentru nestatornicia lor. Chiar şi cel mai bun dintre ei era imprevizibil, cu înclinaţii spre schimbări superficiale de stare şi atitudine.

Ridicând din umeri filosofic, se luă după el, străbătând câmpul.

Capitolul 2

După două ore, încă mai era acolo. Tinerii învăţăcei ai lui Josie fuseseră urmăriţi îndeaproape de nişte vizitatori, şi ea se dedică supravegherii lor. Asistenţilor ei le plăcea în mod deosebit rolul de gazde şi profesori şi în scurt timp deveniseră chiar buni la asta, adoptând un aer uşor superior de experţi, ceea ce o făcea pe Josie să râdă în sinea ei. Bănuia că acesta era motivul principal pentru care continuau să apară chiar şi când nu era nevoie de ei.

De câte ori avea un minut liber să se uite în jur, Alex era angajat în ceva de pe sit, vorbind animat cu unul dintre ajutoarele ei sau cu un localnic, uitându-se cu curiozitate la vreuna dintre descoperirile lor sau, o dată, stând pur şi simplu singur într-un colţ îndepărtat, în aparenţă pierdut în contemplaţie, uitându-se la munca ce se desfăşura acolo.

Probabil că doar îşi imaginează cum ar arăta proiectul lui în zonă, se gândi Josie, sarcastică. Încă mai era puţin confuză în legătură cu motivul hotărârii lui de a urmări săpăturile. După ea, argumentul lui că din interes obiectiv, nu suna prea sincer. Indiferent de motivele lui, era prea ocupată acum ca să le analizeze.

Până la ora unu, echipa se împuţinase considerabil. O parte din echipa ei făcuseră picnicuri şi acum se retrăseseră în rulota lor să-şi fiarbă ceaiul, ca de obicei. Pe toţi ceilalţi îi aşteptau acasă pentru prânz. Cina rituală de duminică nu trebuia împiedicată cu niciun preţ şi Josie ştia.

Se îndreptă şi ea şi îşi culese sveterul verde de unde îl dezbrăcase. Fără vântul aspru care bătea adesea pe situl descoperit, se făcuse destul de cald. Suplă şi graţioasă ca o pisică, se întinse sub razele soarelui. Atingerea lor părea magică pe pielea ei, după iarna sumbră. Închizând ochii, îşi ridică faţa spre soare, împingând buclele rebele care-i căzeau peste obraji, şuviţe moi devenite acum de un

castaniu strălucitor.

— Iată o privelişte răscolitoare.

De când stătea aşa de aproape în spatele ei? Alex Grant – uitase de el pentru câteva minute. Fără vreun motiv anume, se simţi furioasă pe ea însăşi şi, absurd, chiar şi pe el.

Se răsuci să-l înfrunte. Ca de obicei, zâmbetul îi cuprindea şi ochii, împărtăşind o căldură autentică, de data asta combinată cu o apreciere ostentativă.

— Deci, încă mai eşti aici, nu? Tot ce a putut să găsească pentru a-şi ascunde confuzia a fost o întrebare retorică.

— După cum vezi, încuviinţă el.

— Îmi pare rău că n-am avut mai mult timp să-ţi arăt locul. Îşi adună toată demnitatea şi poză într-o eficienţă instantanee. Am fost foarte ocupată.

— Am văzut, remarcă el. O doamnă foarte solicitată. Întotdeauna e aşa?

— Ah, nu. Nu prea vine nimeni iarna. Dar când se va instala vara, mă aştept să fie şi mai rău. Surprinsă, afişând o oboseală plictisită în timp ce se uita pe câmpul înţelenitt acum… Nu vreau să-i descurajez, le place atât de mult!

— Şi tu la fel, Josie, o provocă el cu un rictus. Îţi place fiecare clipă, inclusiv atunci când eşti invadată de aceşti castori nerăbdători, ştii că aşa este!

— Poate. Ai văzut tot ce voiai să vezi?

— Şi chiar mai mult. Sunt foarte impresionat: tinerii tăi asociaţi au făcut o treabă excelentă când au prezentat exponatele. Puştii ăştia îţi fac cinste. Înţeleg ce spuneai despre entuziasmul lor, este contagios. Chicoti. Şi uneori chiar caraghios. Mi-au dat o lecţie despre cum să nu judec oamenii după feţele lor, trebuie să recunosc, mai adăugă el jalnic.

— Ţi-am spus, îi reaminti ea, că împreună, eu şi puştii ăştia vom face din proiectul ăsta ceva de care să fim

mândri până la sfârşitul anului următor.

Privirea lui se mută de pe faţa ei. Apoi se puse în mişcare, uitându-se la ceas, trecându-şi mâna prin părul des, părând că îşi revine în fire.

— Nu se poate, trebuie să plec. Trebuia să fiu la prânz acum zece minute. Mă vor omorî.

— Nu vreau să te reţin, îi spuse politicoasă, străduindu-se să ignore înţelesul cuvintelor lui.

— Te superi foarte tare, dacă vin mai târziu şi-i aduc şi pe ei? Chiar vreau să le arăt locul şi promit să-i ţin pe micuţi sub observaţie.

— Deloc. Vin o grămadă de copii aici, după cum ai văzut. Se lupta din răsputeri să-şi păstreze vocea fermă şi calmă. Nu exista niciun motiv pentru care el să nu aibă o familie. Şi chiar niciunul pentru care ea să fie atât de uimită la gândul acesta.

— Minunat, atunci ne vedem peste câteva ore? Bucură-te de pauză, sunt sigur că ai nevoie. Fără să mai piardă timp cu alte frivolităţi plecă.

Îl privi urcându-se în solidul şi pătrăţosul Daihatsu şi pornind la drum. Apoi trase de câteva ori aer în piept înainte de a se alătura echipei în rulotă, pentru gustări. Se aşteptau să se comporte ca de obicei, sociabilă şi relaxată şi nu avea de gând să-i dezamăgească. Erau destule dezamăgiri în lume şi fără să mai contribuie şi ea.

După masă, era şi mai ocupată. Soarele strălucea atrăgând şi mai multe familii ca până acum. Agitându-se de colo-colo, asigurându-se că toată lumea era ocupată cu ce trebuia şi că nimeni nu călca pe vreo fâşie importantă sau să se împiedice de vreo fundaţie adâncită, Josie aproape uită complet de vizita iminentă a lui Alex Grant şi a tribului său.

Se întâmpla să se uite în sus când au sosit. Şirul de maşini de lângă gard se întindea destul de mult de-a lungul

drumului, iar maşina mare a trebuit să fie parcată la oarecare depărtare de poartă. Hotărâtă să nu se arate interesată, se aplecă cu toată sârguinţa asupra a ceea ce făcea, însă privi pe furiş să vadă cine se dă jos din ea.

Alex coborî primul de pe scaunul pasagerului. Se întinse în spate şi se ridică având în braţe un copil blond pe care îl aşeză pe umerii lui laţi. Copilul se legănă bucuros, în sus şi în jos în timp ce Alex se îndrepta spre poartă, fericit dând din mânuţe.

Josie se întoarse, simţind un nod în gât. Apoi, copleşită de curiozitate, se uită din nou. O tânără plinuţă coborâse de pe scaunul şoferului şi se învârtea în jurul a doi copii mai mari, tot blonzi, asigurându-se că erau încălţaţi cu cizme, încuindu-le pantofii în maşină. Apoi toţi trei au început să meargă pe câmp în spatele lui Alex.

Când Alex apăru salutând-o cu un prietenos „bună, din nou”! se ridică şi zâmbi cât mai natural cu putinţă.

— Cum a fost prânzul?

Se întoarse să surâdă femeii care-l ajunsese din urmă şi aceasta îi surâse drept răspuns. Josie se uită la femeie şi se trezi în faţa unui chip deschis, onest. Ochii foarte vioi şi albaştri au zâmbit fără rezerve spre ea, părul la fel de drept şi de blond ca al copiilor era tuns scurt, încadrând nişte trăsături regulate, mai degrabă armonioase decât frumoase.

— Josie, ea e Vicky, le prezentă Alex fără ceremonie. Cele două femei înclinară din cap una la cealaltă. I-am povestit lui Vicky totul despre tine, o informă pe Josie. Numai de bine, te asigur, adăugă el cu ochii jucăuşi când îl privi nesigură.

— De-abia aştept să văd ce faci aici. Vocea lui Vicky era la fel de plăcută ca şi expresia ei. Pare foarte interesant.

Sentimente contradictorii o stăpâneau pe Josie. Simţi dintr-odată că era o persoană pe care ar fi plăcut-o foarte

mult, şi totuşi, fiindcă era soţia lui Alex îi inspira oarecare ranchiună.

— Eşti binevenită, spuse ea, şi apoi se simţi stânjenită. Vreau să spun, simte-te liberă să te uiţi pe aici. Sunt cam ocupată după-amiaza asta, dar sunt sigură că cineva din echipa mea îţi va arăta, sau poate Alex se simte destul de expert ca să te conducă singur, sugeră ea, cu o notă ironică.

Cealaltă femeie nu păru să observe tonul ei sec.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea. Dar nu te-ngrijora Josie. Ne vom uita, dar vom fi foarte atenţi şi vom ţine copiii sub control.

Cel mai mic dintre ei se bâţâia pe umerii lui Alex, cerând să fie lăsat jos. Ceilalţi doi stăteau lângă mama lor privind-o pe Josie cu nişte ochi albaştri remarcabil de asemănători. Cu siguranţă, nu semănau cu Alex, se gândi ea şi imediat îşi dori să n-o fi făcut.

— Nu vor fi o problemă, spuse ea zâmbindu-le. Nu prea avea experienţă cu copiii, dar îi plăceau, şi aceste specimene păreau perfect civilizate, aşa cum s-ar fi aşteptat din partea copiilor lui Alex. Doar ţineţi-i departe de zonele interzise. Întrebaţi-ne pe noi când nu sunteţi siguri.

Alex pusese jos ghemotocul văicăros neastâmpărat; deodată, copilul se duse drept spre mama lui, îmbrăţişându-i picioarele îmbrăcate cu blugi, uitându-se la Josie şi apoi ascunzându-şi din nou faţa. Vicky se aplecă să mângâie căpşorul strălucitor.

— El este Matthew. Nu este chiar atât de timid pe cât arată.

— Şi aceasta, Alex arătă spre copila mai mare, este Rachel, iar ea Emily. Îşi puse câte o mână în jurul fiecărei fete, mândru, posesiv.

— Bună Rachel, Emily şi Matthew. Josie îi salută solemn. Timide, cele două fete îi răspunseră la salut.

— Am cizme noi, anunţă Matthew, încă ascuns lângă genunchii mamei sale.

Josie se uită la cizmele albastre strălucitoare, din cauciuc.

— Cu siguranţă, sunt mult mai frumoase decât ale mele. Ridică o privire rapidă la picioarele ei.

— Nu porţi? explodă el, foarte ofensat.

— Nu, pentru că nu este foarte umed astăzi. Dar am unele şi le port foarte des, îl asigură ea cu seninătate.

— Unde sunt? întrebă el suspicios.

— În rulota mea, acolo.

— Ce culoare sunt? Prins de subiectul incitant, aproape uită să se mai ţină de mama lui.

— Negre.

— Locuieşti tot timpul în rulotă? îndrăzni Rachel. Era un copil drăguţ de vreo şapte ani, presupuse Josie.

— Da, pentru moment.

— Ce norocoasă eşti suspină Rachel adânc. Trebuie să fie super, aş vrea să pot şi eu…

— Cred că e destul de frig iarna, îi reaminti Vicky fiicei ei

— Nu i-ar plăcea oricui, recunoscu Josie, dar mie îmi place.

— Nu te simţi singură? Rezerva lui Rachel se topea la strălucirea stilului romantic de viaţă al lui Josie.

Alex stătu puţin la o parte, urmărind conversaţia cu amuzament detaşat.

— De unde ştii că este singură? întrebarea era pentru Rachel, dar el se uită la Josie.

Rachel nu ştiu ce să-i răspundă şi era prea timidă ca să întrebe, aşa că se uită pur şi simplu la Josie cu ochii plini de admiraţie. Emily, cea mijlocie, era se pare mai puţin visătoare.

— Mai degrabă aş trăi într-o casă adevărată, anunţă ea. Rulotele sunt numai pentru vacanţe.

Vicky râse.

— Lui Emily îi plac plăcerile lumeşti. Haideţi copii, îşi adună ea turma. Josie are multă treabă, nu are nevoie să-i aglomerăm câmpul prea mult. Putem doar să aruncăm o privire? zâmbi spre Josie iar. Ştiu că lor le-ar plăcea să vadă exponatele, iar eu aş vrea să văd totul.

— Nu te deranja să vii cu noi, îi spuse Alex. După lecţia de dimineaţă, cred că pot să ţin o adevărată prelegere cu privire la subiectul ăsta.

— Cred, îl repezi Josie, că vei găsi două dintre ajutoarele mele la biroul improvizat, dispuşi să vă spună tot ce vreţi. Nu ştia de ce, dar dimineaţa părea să fi fost acum foarte mult timp. Se întoarse spre Vicky. După cum spuneam, puteţi să vă uitaţi în voie. Dar acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă asigur că ceilalţi vizitatori sunt bine.

Cu coada ochiului, prinse cum Alex îşi ridica sprâncenele groase, ca o reacţie ironică la surpriza de a afla că era pus laolaltă cu toţi cei care veniseră să-şi petreacă weekendul aici. Dar la urma urmei, se gândi ea în timp ce se îndrepta grăbită la treburile ei, asta şi erau, încă o familie care venise să-şi piardă duminica sub supravegherea ei. Şi încă o familie plăcută, fără îndoială. Şi nu trebuia să se enerveze degeaba.

O jumătate de oră mai târziu, tocmai când terminase de explicat pentru vizitatori sistemul de uscare al porumbului în furnal, se trezi faţă în faţă cu Vicky, care stătuse retrasă la marginea grupului.

— Uimitor. Vicky privise şi ascultase cu atenţie. Cred că a fost un moment extraordinar când ai înţeles cu adevărat peste ce ai dat aici. Propria ei expresie se anima pe măsură ce îşi imagina.

— Adevărat. Aproape inconştient, privirea lui Josie se plimba în jurul femeii şi în spatele ei, căutându-i însoţitorii.

Vicky remarcă imediat.

— Încă se mai uită la exponate. Elevii tăi sunt minunaţi,

ai făcut o treabă excelentă cu ei.

— Mă bucur că sunt de ajutor. Josie îşi ascunse tensiunea din voce, Vicky fiind prea perceptivă pentru gustul ei.

— Unul dintre ei chiar l-a luat pe Matthew deoparte şi l-a distrat cât timp ne-am uitat noi la ele. Vicky râse. Câteodată devine acaparator. Alex se poartă bine cu el, dar a fost o uşurare să stăm puţin fără solicitările lui.

Bineînţeles că Alex este bun cu el, la urma urmei, este tatăl lui.

— Sunt nişte copii încântători, spuse Josie ţeapănă. Era sinceră, dar şi încordată în preajma lui Vicky. Îţi seamănă, adăugă ea, mai ales la păr.

— Ei, desigur că amândoi suntem foarte blonzi, eu şi tatăl lor, veni răspunsul total şocant. Cred că era şi normal să arate aşa. În mod evident, nu era conştientă de efectul pe care-l avusese remarca asupra interlocutoarei ei.

— Tatăl lor? Josie se lupta să se controleze, pe măsură ce şocul era înlocuit de neîncredere. Dar credeam.

Vicky se uită la ea o clipă, dându-şi seama de tensiunea din vocea ei, cu toate eforturile de a o ascunde.

— Da, tatăl lor, soţul meu, John. E la fel de blond ca noi. Se încruntă, apoi deodată pe faţa ei apăru un zâmbet larg. Doar nu credeai, Izbucni în râs, acoperindu-şi gura cu mâna.

— Credeam că Alex e tatăl lor şi soţul tău, întări Josie, în cazul în care Vicky n-ar fi înţeles. Un sentiment ciudat de fericire o străbătea, sentiment pe care prefera să nu-l analizeze.

Apoi râseră împreună, Vicky ţinându-şi mâna pe braţul ei într-un gest de prietenie.

— Vrei să spui, îngăimă ea, că nu ţi-a spus cine sunt?

— Nu chiar. Josie se gândi cum decursese conversaţia. Nu a zis că sunteţi familia lui, dar nici nu a negat. Şi când a şters-o de aici să nu întârzie la prânz, ei bine, am crezut…

— Cu siguranţă! Vicky încă mai chicotea. Dumnezeule, auzi, noi, familia lui. Ce caraghios! Să vezi când o să-i spun şi lui John. Or să moară de râs.

— Cred şi eu. Josie se oprise din râs. Nu prea îi plăcea ideea ca Alex să se distreze pe seama greşelii ei.

Şi Vicky îşi veni în fire, uitându-se atentă la ea.

— Pe de altă parte, spuse ea, pot să nu-i spun, dacă nici tu nu-i spui.

— N-o voi face, o asigură Josie prompt. Mulţumesc, adăugă ea cu recunoştinţă că femeia mai în vârstă i-a intuit sentimentele. Azi l-am cunoscut pe Alex, îi reaminti ea. Putea foarte bine să fie un bărbat însurat.

— Încă mai poate, observă Vicky, făcându-i cu ochiul maliţios. Apoi, văzând expresia lui Josie continuă repede. Dar nu este! De fapt, este unul dintre cei mai râvniţi burlaci pe care-i cunosc. Din nou o privi ţintă. Josie se simţi stânjenită şi privi în altă parte, dar cu urechile ciulite. Dar, de asemenea unul dintre cei mai înrăiţi. Mereu îi spunem că s-a căsătorit cu munca lui. De-a lungul anilor, câteva femei au crezut că l-au prins, dar el nu se lasă legat. După părerea mea e păcat, fiindcă are stofă de soţ bun, declară Vicky. Este un prieten minunat şi un unchi demn pentru copii, care-l adoră. Ar trebui să aibă şi el proprii lui copii, termină ea gânditoare.

Josie decise că era timpul să treacă la un subiect mai neutru. Se plimbau pe marginea câmpului, departe de mulţimea care mişuna prin mijlocul lui.

— Atunci, este un coleg de-al soţului tău?

— Soţul meu, o informă Vicky, este scriitor. Nu, eu sunt colegul. Josie se opri uimită.

— Tu eşti colega lui Alex? Arhitectă? Vicky zâmbi plăcut.

— De ce nu? Tu eşti arheolog. Eu nu pot fi arhitect?

Josie era iritată pe ea însăşi. Se pare că asta era ziua confruntărilor stânjenitoare.

— Sigur că poţi. Bineînţeles. Însă, copiii fiind atât de mici, nu m-am gândit…

— Nu-ţi face griji. Vicky o mângâie pe braţ şi îşi reluară plimbarea. Era firesc să te mire. Vezi, o atenţionă ea, dacă tu reacţionezi aşa, închipuie-ţi cum reacţionează majoritatea masculilor şovini şi încuiaţi.

Josie se înfioră, dându-şi seama ce vrea să spună.

— Dar sunt mai norocoasă decât majoritatea, explică Vicky; John scrie thrilleruri şi se descurcă foarte bine, aşa că este acasă mai tot timpul; şi mai locuieşte şi o fată minunată cu noi.

— O dădacă? sugeră Josie.

— Urăsc cuvântul ăsta. Vicky îşi încreţi nasul. Nu i se potriveşte deloc lui Annie. Annie dădacă. Nu, mai degrabă ajutor de mamă, dacă vrei. Stă la noi de când sunt fetele mici şi eu am început să lucrez cu normă întreagă. Şi apoi, părinţii mei locuiesc chiar după colţ, e foarte convenabil, aproape că nu mi-am întrerupt munca atunci când l-am născut pe Matthew. M-am asociat cu Alex acum patru ani, când şi-a înfiinţat firma. Îmi place, spuse simplu.

— Deci… Josie punea încet piesele cap la cap. Tu eşti Randle sau Holt?

— Vicky Randle, la ordinele dumneavoastră. Dacă s-ar fi deranjat să-mi spună şi numele de familie de la început nu s-ar mai fi produs confuzia asta. Lui Alex nu i-au plăcut niciodată formalităţile, cugetă ea. Urăşte tot ce este pompos sau irelevant. De asta se înţelege atât de bine cu John.

Josie devenea din ce în ce mai interesată.

— Atunci, cine este Holt?

— Julian este al treilea partener. Este cu noi de doi ani. Este foarte tânăr, dinamic şi modern, dar Alex este cel talentat, imaginaţia din spatele profesionalismului. Sunt destul de pricepută la lucrurile comune, mai degrabă, dar

Alex este sufletul nostru. Flacăra. Este un designer şi un planificator strălucit şi total dedicat profesiei lui.

— Am aruncat o privire peste planuri când am preluat supravegherea, îşi aminti Josie. Nu prea mă pricep, dar arătau cu siguranţă atrăgătoare şi profesionale.

— Normal. Tot ce face Alex e profesional şi uman. De aceea cei de la Wallace Holdings i-au încredinţat slujba asta, fiindcă ştiau că este cel mai bun. Chiar şi când eram colegi de facultate ştiam că Alex va ajunge departe. Sunt norocoasă că mă aflu în echipa lui, se confesă ea cu o sinceritate dezarmantă. Eu studiam arhitectura peisagistică, aşa că acum mă ocup de munca legată de mediu, în general.

— De aceea ai vrut să vii? Eşti interesată cum va arăta după ce terminăm?

Pentru o secundă, Josie putea să jure că şi ea avea ceva din expresia aceea precaută, care o surprinsese pe faţa lui Alex, apoi dispăru.

— Exact. Deja făcusem o grămadă de schiţe când am realizat planul original. Dar asta acum câtva timp. M-am gândit să ne reîmprospătăm memoria din moment ce am amânat atât. Ar putea fi nevoie de nişte schimbări minore după plecarea noastră.

Oare era o umbră de nelinişte în spatele tonului egal, al lui Vicky? Josie nu era sigură, aşa că respinse gândul.

— Încă un an, cam aşa ceva, sublinie ea, şi vă va aparţine din nou. Totuşi, mai avem încă multe de făcut, înainte de a lăsa totul în seama buldozerelor.

De data asta, Vicky nu-i întoarse zâmbetul.

— Când Alex a sosit la prânz – vine aproape în fiecare duminică, lui John şi copiilor le place să-l vadă, se întrerupse să-i explice, şi mi-a spus ce a văzut aici de dimineaţă, era de-a dreptul copleşit. Spunea că ar trebui să vedem şi noi. Făcu o pauză. Ar fi venit şi John, dar are de

furcă la un blocaj în legătură cu capitolul şase. De ani de zile trăiesc cu blocaje la capitolul şase, adăugă ea pe un ton blând, aşa că ştiu că cel mai bine este să-l las singur.

Căldura din vocea lui Vicky când vorbea despre soţul ei o intrigă pe Josie. Nu prea fusese în ultimul timp în sânul vreunei familii.

— Pe unde locuieşti?

— Chiar la marginea oraşului Bath, într-un mic sat. Alex locuieşte în centru, lângă birou. Are un apartament micuţ. Întotdeauna vorbeşte despre mutatul la ţară, dar e atât de ocupat cu designul caselor altor oameni încât nu mai are ocazia să se gândească la a lui. Când au ajuns la rulote se opri şi se întoarse spre Josie. Dar tu? Unde locuieşti când nu duci o astfel de existenţă excentrică şi rătăcitoare?

Josie ezită. Nu exista un răspuns simplu la o întrebare atât de simplă.

— Cred că în Cambridge, de când eram studentă. Lucrez acolo, dar nu mi-am înfipt rădăcini nicăieri. Nu am chiar un cămin. Locuiesc cu altcineva într-un apartament unde mi-am lăsat câteva lucruri dar. Ridică din umeri. Casa mea este unde mă aflu. Sunt asemenea unui melc, o car după mine! Se uită ţintă la Vicky – arogantă, aproape provocând-o să comenteze. Nu prea-mi pasă unde mă aflu. Mă preocupă mai mult lucrul cu care mă ocup în acel moment. Dar Vicky nu era genul indiscret.

— Alex este aşa, fu tot ce spuse. Cred că v-aţi înţelege bine.

Chiar atunci, ca şi când l-ar fi chemat, el apăru în uşa rulotei-birou. Răbdător, cu blândeţe, îl conduse pe Matthew pe treptele abrupte, apoi se întoarse să se asigure că fetele îl urmau.

Cele două femei priviră silueta înaltă şi pe celelalte trei scunde cum se apropiau de ele, copiii fugind înainte s-o întâmpine pe mama lor, bărbatul venind din urmă.

— Unde ai fost? o întrebă Matthew acuzator. Am văzut un bănuţ roman „atic” şi am băut suc.

— Ba am văzut lucrurile vechi, îi reaminti mama lui, aplecându-se să-l legene în braţe. Am vrut să mă mai uit pe afară. Mulţumesc, Alex. Zâmbi spre vechiul ei prieten şi coleg peste capul blond al fiului ei.

— Pentru ce? îi întoarse zâmbetul, apoi îl lărgi s-o includă şi pe Josie care stătea în linişte, reanalizându-l în lumina celor aflate de la Vicky. Ştii că-i iubesc pe monştrii ăştia, cu toate că nu văd de ce. Emily, care se agăţase de unul dintre braţele lui, îi scoase limba. Oricum, lucrurile astea sunt atât de interesante că aş sta aici o zi întreagă privindu-le.

— Aproape că ai făcut-o, observă Josie sec.

— Chiar aşa. Acum o privea drept în faţă. Nu mai profităm de timpul şi spaţiul dumitale preţios, domnişoară Barnes. Trebuie să plecăm.

— Da, ar trebui să ne întoarcem, fu Vicky de acord. Probabil că John iese câştigător din lupta cu capitolul şase şi presupun că voi, plozilor, vă vreţi ceaiul.

Zâmbi.

— Mi-a părut bine să te cunosc Josie. Poate că ţinem legătura. Mai pot să vin pe aici?

— Sigur. Sunteţi bineveniţi toţi, spuse Josie.

— Sau ai putea să ne vizitezi acasă, dacă te saturi de viaţa în rulotă, sugeră Vicky ospitalieră.

— Mi-ar plăcea. Josie acceptă pe loc, spre propria ei surpriză. Nu prea se deschidea străinilor. Dar era greu s-o plasezi pe Vicky în categoria asta, chiar şi după o vizită atât de scurtă sau chiar pe Alex.

El făcea manevre evidente ca să-i ia de acolo.

— Haide acum, doamnă Randle, scutiţi-ne de o despărţire prelungită în stilul dumneavoastră. Toate femeile sunt la fel, fac dintr-un simplu la revedere o dramă în trei acte.

— Nu fi un măgar discriminant, îl mustră Rachel aspru.

Nu suntem toate la fel, nu-i aşa mămico?

— Deloc, o aprobă mama ei. Dar nu cred că Alex vorbea serios.

— Ba bine că nu. Sprâncenele negre se uniră când se încruntă la ele să le arate cât era de serios. Aşa că hai, până nu vă ordon să mergeţi toţi la maşină.

— Nu poţi să ne ordoni, cântă Emily. Tu nu eşti tata.

— Nu fi nepoliticoasă, Emily, îi reproşă Vicky automat, străduindu-se să nu râdă. Oricum, nici tati nu ne ordonă.

Însă Alex nici nu se clinti.

— Când tatăl vostru nu e, o informă el pe Emily, îmi rezerv dreptul de a vă ordona. Deci. Se roti el spre toţi, gata să se năpustească de la înălţimea lui. Daţi-i drumul! Ţipând, copiii fugiră spre poartă. Cu un zâmbet şi un semn de rămas bun spre Josie, Vicky îi urmă.

Alex se întoarse spre Josie, zâmbind.

— Îţi mulţumesc că ne-ai acordat atâta din timpul tău. A fost foarte... instructiv. Promit să nu-mi fac un obicei din a te întrerupe, dar mă bucur că m-am hotărât să vin în cele din urmă.

S-o întrerupă! Presupunea că e un cuvânt ca oricare altul pentru asta. Ţinându-şi vocea sub control, îi replică:

— După cum i-am spus lui Vicky, sunteţi bineveniţi oricând. Sunt o familie drăguţă, mai adăugă când el nu spuse nimic. Îmi plac.

— Bine. Îmi place ca prietenii mei să se placă între ei. Atunci, la revedere Josie, ne mai vedem.

— Pe curând, începu ea, dar el deja se îndrepta spre ei.

Oftând, se duse să le dea liber ultimilor rămaşi din echipa ei şi puştilor hoinari din sat.

Se gândi că a fost o zi plină de evenimente. Dintr-odată, se simţi extenuată şi fără vlagă. Era timpul să aibă locul numai pentru ea, un timp.

Capitolul 3

Luni de dimineaţă, devreme, Josie îi puse pe patru dintre elevii ei cei mai de încredere să lucreze într-un colţ neatins de pe câmp. Plin de iarbă deasă şi neatins de nimeni, acesta se găsea dincolo de bariera zidurilor construcţiei romane propriu-zise, dar Josie avea o presimţire că suprafaţa lui simplă ascundea ceva mult mai interesant. De fiecare dată când îşi urma instinctele avea un avantaj. Pe lângă simpla cunoaştere, aveai nevoie de acel – cum îi spusese Vicky despre Alex? – fler, asta era, ca să ai succes în această meserie.

Se adânciseră bine în muncă până la amiază. După ce măsuraseră şi marcaseră porţiunea metodic, se apucaseră să sape atent straturile de suprafaţă de sol şi turbă, cernându-l în acelaşi timp. Josie era de părere că trebuia să le încurajeze independenţa, aşa că-i lăsă singuri, supraveghindu-i de la distanţă, în cazul în care entuziasmul lor devenea mai mare decât restricţiile muncii pe care o făceau.

Pe la jumătatea după-amiezii tocmai intrase în rulota cea mai mare să ia o ceaşcă de ceai bine meritată, când o pereche de siluete stângace şi pline de noroi, cu ochii arzători şi fără suflare au năvălit pe uşă căutând-o cu disperare. Îi privi cu răbdare în timp ce-i debitară mesajul risipit încâlcit. Imediat ce avu ocazia să vorbească, le sugeră:

— De ce nu vorbiţi clar, de preferat pe rând? Se întoarse spre cel mai scund dintre puşti: Ray, vrei să-ncerci să-mi spui ce se întâmplă?

Tânărul mai înalt, care arăta mai convenţional dar era atât de acoperit de insigne încât nu-ţi prea dădeai seama ce purta sub ele, se trânti neglijent pe scaunul mic, încă îmbujorat de emoţie. Tovarăşul lui, tuns scurt şi îndesat,

îmbrăcat în nişte blugi strâmţi, o jachetă din piele cu ţinte şi ghete greoaie, începu să povestească:

— Am făcut cum ne-ai spus, am început de la margine spre centru, fiecare câte un sfert. Tracy a luat partea de lângă ziduri, Dave pe cea de lângă a ei.

— Da? îl îmboldi Josie. Dacă mai continua aşa i-ar fi luat toată ziua să ajungă la subiect. Şi? Aţi găsit ceva?

Ray, care nu rata nicio ocazie să se afle în centrul atenţiei, îi aruncă o privire ce se voia nimicitoare.

— Ajungeam şi la asta. Am săpat toată ziua, nu Kev? Prietenul lui aprobă din cap entuziast, arătându-şi drept dovadă mâinile murdare şi bătătorite. Şi chiar acum, le-am găsit. Kev l-a găsit pe primul, nu Kev?

Luptându-se cu un val de exasperare înduioşată, Josie îşi îndreptă atenţia spre Kevin şi fu întâmpinată cu o privire triumfătoare.

— Primul ce? imploră ea, deşi bănuia că ştia răspunsul. Avea dreptate.

— Oase! anunţă Ray cu o voce lugubră. Oase umane, continuă cu o notă macabră. Asta era ceva real, mult mai bun decât poveştile acelea stupide de la televizor.

Dar Josie dădea din cap meditativ, decepţionant de neimpresionată.

— Şi de unde ştiţi că sunt omeneşti? întrebă ea cu îngăduinţă.

Ray se uită la ea cu reproş. Se aşteptase ca veştile lui să fie primite cu, ei bine, dacă nu cu extaz – ceea ce nu stătea în firea lui Josie – măcar cu ceva mai multă încântare. Oricum, niciodată nu ştii unde stai cu femeile, ele au un raţionament total diferit decât al celorlalţi.

— Pur şi simplu. Vocea lui dispreţuitoare arăta ce părere avea despre întrebarea ei. În funcţie de mărimea şi forma şi Ei bine, îţi dai seama, nu Kev?

Kev apelă la toate cunoştinţele vocabularului său.

— Simplu, o asigură el pe Josie. Sunt o parte din… Se gândi pentru o clipă. Era întins acolo, în pământ. Din nou se minună de asta.

De data asta, sprâncenele lui Josie s-au ridicat cu o anticipaţie ţinută sub control.

— Schelet? Era chiar mai bine decât spera. Intact? întreg?

Ray se liniştise. Măcar asta era o reacţie, cu toate că una foarte neentuziastă.

— Am găsit doar câteva, dar sunt unite între ele, nu Kev? îţi dai seama că este o persoană. Una mică. Mi se pare că e un picior, tu ce zici Kev?

— Mda, un picior, confirmă Kev. Ar putea fi un copil, adăugă plin de solicitudine.

— Haide. Josie stinse gazul de la ibric. Asta era mai important ca ceaiul, era tot pentru ce munciseră. Duceţi-mă la scheletul vostru. Sper că nu a încercat nimeni să-l mişte, nu?

— Sigur că nu, Josie. Ray protesta în timp ce mergeau agale după ea. Doar l-am descoperit, cum ne-ai arătat tu şi l-am lăsat aşa. Ce crezi, Josie, că suntem proşti?

Ea zâmbi către faţa lui îndurerată.

— Îmi pare rău Ray, voiam doar să mă asigur. S-ar putea să fi găsit ceva interesant. Ceva foarte important.

— Bine, Josie. Tolerant şi graţios, se lăsă împăcat.

* * *

Până marţi seara dezgropaseră cinci schelete complete, ca şi nişte ornamente şi ustensile care fuseseră îngropate cu proprietarii lor, întărind teoria lui Josie că erau morminte păgâne. Era o muncă dificilă, trudnică, dar motivaţia lor nu a slăbit nicio clipă. Sub îndrumarea calmă a lui Josie, au

muncit cu rapiditate şi entuziasm. Era foarte mulţumită de asistenţii ei. Şi ei erau şi mai mulţumiţi de ei înşişi.

A văzut pe doi dintre ei că rămăseseră cu mult peste ora lor obişnuită.

— Aţi muncit din greu zilele astea, îi felicită ea. Nu vă grăbiţi să veniţi mâine dimineaţă. Veniţi când puteţi. Acum aş vrea să las totul aşa, până când ajunge Simon aici poimâine ca să vadă. Toţi îl cunoşteau pe colegul ei de la Cambridge. Simon Raikes, care mai venise şi înainte să ajute la identificarea şi mutarea exponatelor. Nu ştiu voi, copii... Căscă ea şi se întinse, strângându-şi părul la spate, frecându-şi ochii şi pătându-şi obrajii deja murdari, dar eu sunt terminată.

— Şi eu. Tracy îşi îndesă pe capul lucios o cască. Întotdeauna o ducea Dave acasă cu motocicleta lui.

— Şi eu. Dave îşi trecu o mână murdară prin părul anormal de galben care avea întotdeauna nişte vârfuri ţepoase. Dar a fost grozav, nu?

— Incitant, fu de acord Josie cu seriozitate. Se bucura pe ascuns, ca întotdeauna, de fericirea lor evidentă şi de plăcerea pură la asemenea descoperiri vitale. Deci ne vedem mâine dimineaţă, când sunteţi gata, bine? Ceilalţi vor veni aici la ora obişnuită, dar pe voi o să vă văd când puteţi veni.

Ei ezitau.

— Bine, dacă eşti sigură, spuse Ray.

Ea îi surâse maliţios, apoi lui Kevin, care se uita suspicios peste câmp, la un colţ îndepărtat.

— Şi nu-ţi face griji Kev. Îi voi păzi pe micuţii noştri cu preţul vieţii. Sunt protejaţi de orice jefuitor uman sau animal.

Se îndepărtară făcându-i cu mâna şi lăsând-o pe Josie cu singurătatea binevenită.

Nu exagerase când spusese că este epuizată Dar

meritase fiecare durere şi junghi, reflectă fericită în timp ce traversa spre rulota mare să se spele înainte să caute ceva de mâncare. Asemenea momente de revelaţii majore după multă trudă făceau întregul proces atât de înălţător. Nu contează câţi ani ar fi continuat să facă această muncă, era sigură că emoţia nu va pieri.

Se descălţă de cizme la uşă şi merse încet în cabină. Acolo, dădu drumul la robinetele de la duş şi îşi desfăcu jumătate din nasturii de la cămaşă. Apoi deveni conştientă că liniştea serii era spartă de zgomotul puternic al unui motor. Oftând se încheie la majoritatea nasturilor, închise robinetele şi se duse la uşă să se uite. „Cei epuizaţi n-au odihnă”, bolborosi ea cu ochii la poartă.

Inconştient, aproape că se aşteptase ca maşina să fie o Daihatsu. Poate că memoria ei subconştientă recunoscu sunetul gutural, zgomotul de calitate al cauciucurilor. Oricum, se trezi pentru a doua oară că se sprijină de tocul uşii, privindu-l pe Alex Grant în timp ce se îndrepta spre ea. Ca şi înainte, nu arăta niciun fel de emoţie, nici plăcere, nici neplăcere, nici surpriză.

Cu o senzaţie de déjà vu, îl privea cum se opreşte la capătul scărilor.

— N-ar trebui să ne tot întâlnim aşa. Replica bine cunoscută rostită sarcastic păru că rămâne în aerul dintre ei. Gura fermă era dreaptă şi nemişcată, dar un zâmbet licărea în ochii întunecaţi.

— De data asta, măcar este un alt prag. Suna stupid dar era tot ce găsise.

— Adevărat. Dar lăsând asta la o parte, aş zice că am mai jucat această scenă. Ce urmează? îţi strâng mâna şi mă prezint, sau de data asta sărim peste asta? Era solemn şi sardonic.

— N-aş putea să ies să te întâmpin, nu sunt încălţată. Surâse tăioasă, mult mai defensiv decât intenţionase.

Amândoi se uitară la picioarele ei care erau la fel de mici şi de îngrijite ca şi restul din ea şi tocmai cu ocazia asta încălţate cu şosete de un roşu aprins. Deodată, şi le simţi ridicol de goale şi de expuse, iar senzaţia se extinse în tot corpul, creând un tremur inexplicabil.

— Nu este nevoie de un comitet de primire. Am trecut pe aici cu o şansă minimă să te găsesc singură ca să vorbim puţin. Se gândi că era destul de încordat în seara asta, pentru că în spatele şarmului încrezător era o anumită rigiditate.

— De obicei sunt singură, după ce pleacă toată lumea, observă ea. De fapt, tocmai au plecat. Am fost foarte ocupaţi de când ai plecat, este foarte incitant. Spre propria ei mirare, îşi dădu seama că de-abia aştepta să-i dea veştile. Am…

— Nu te simţi singură când pleacă acasă? o întrerupse brusc cu ochii în ochii ei. Nu te simţi puţin izolată? Vulnerabilă? O femeie singură, rămasă în mijlocul pustietăţii.

— Nu prea, replică ea. Satul este foarte aproape, iar ferma este puţin mai jos, pe drum. Şi am şi un telefon în birou. Şi oricum, adăugă sfidătoare, îmi place să fiu singură. Întotdeauna mi-a plăcut.

— Oricum, trebuie să fie un trai aspru, constată el, privind-o gânditor.

— Pentru o femeie, vrei să spui? Ochii ei străluciră dispreţuitor la aluzia insultătoare.

— Nu m-am gândit deloc la asta. Poţi să-mi spui cum vrei, dar cred că atunci când mă vei cunoaşte mai îndeaproape vei descoperi că nu sunt un mascul şovinist, oricum aş fi altfel. Îi întoarse încruntătura cu o privire rece la fel de directă.

„Mai îndeaproape”. Nu ştia de ce, dar cuvintele i-au făcut stomacul să se strângă. Se forţă să zâmbească prietenoasă.

— Nu obişnuiesc să categorisesc oamenii, Alex. Îmi pare rău că am întrecut măsura. Mă irită întotdeauna când cineva sugerează că femeile au nevoie de mai mult lux decât bărbaţii. Ai fi uimit, îi mărturisi ea, în câte situaţii, mult mai grele ca asta m-am descurcat. Priveşte! întinse o mână în spate, cuprinzând interiorul confortabil al rulotei spaţioase cu două compartimente separate, mese şi scaune, facilităţi potrivite pentru bucătărie, apă curentă rece şi caldă, toalete cu rezervor, electricitate, chiar şi un micuţ televizor portabil pitit într-un colţ.

— Se uită înăuntru peste umărul ei, ridicându-se pe vârfuri.

— Hmm, da. Uitasem, deja instalasem toate serviciile necesare pe acest sit înainte de...

— Înainte de întârzierea prevăzută, termină ea pentru el. Exact. Aşa că am hotărât că mai bine rămân aici să profit de toate avantajele acestui confort modern. Şi chiar şi fără ele, îl asigură ea, ar fi fost foarte bine. Oamenii de la fermă sunt foarte drăguţi. Doamna Lanson îmi spune mereu că pot să trec pe la ea oricând am nevoie de ceva, cum ar fi o baie. Au fost minunaţi.

— Credeam că au vândut după moartea bătrânului. Alex se încruntă. Nu de asta s-a pus locul ăsta în vânzare?

— Au vândut doar câţiva acri buni pentru construit. Restul n-ar putea obţine autorizaţie pentru locuinţe, este pământ folosit strict pentru agricultură. Nu ştiai asta? Era rândul ei să se arate surprinsă.

— Ba da. Dar încă mai credeam că vor vinde tot şi vor pleca. Se uită spre locul unde casa abia se zărea, zidurile vechi cuibărindu-se în spatele unui pâlc de copaci, peste două dealuri. Apoi îşi coborî ochii spre ai ei, zâmbind. Nu-mi pasă ce spui. Mă bucur că cineva din apropiere te supraveghează. Am vorbit puţin cu doamna Lanson când am făcut primele măsurători. Ţin minte că era o femeie

drăguţă.

— Ce drăguţ din partea ta să te preocupe bunăstarea mea, remarcă Josie pe un ton sec.

Se întuneca şi un vânt rece începu să bată peste câmpia deschisă şi prin bumbacul subţire al cămăşii ei. Tremura involuntar strângându-şi braţele protector în jurul corpului.

Privirea lui se opri asupra ei, mai pătrunzătoare decât vântul.

— Nu eşti îmbrăcată bine, Josie. Vrei să intrăm, sau îţi iei o haină?

— De fapt, tocmai voiam să fac un duş. Am încercat să-ţi spun, am avut o zi deosebit de pasionantă…

— Da. Cu capul într-o parte, el studia urmele de noroi de pe faţa ei. Am impresia că tocmai ai fost implicată în nişte săpături serioase.

— Doar nu te aşteptai să vii pe aici la o plimbare într-o seară şi să mă găseşti imaculată, se răsti ea. Cu coafura intactă şi machiajul impecabil, ca eroinele de la Hollywood care arată perfect după zilele de călărit prin deşert.

— Doamne fereşte! o linişti el. Daţi-mi oricând o femeie adevărată, nu o fată strălucitoare de la Hollywood. Oricum, arăţi absolut fermecătoare cu noroi pe obraji. Chiar mai bine, adăugă el când îi văzu ochii scăpărând de iritare, atunci când eşti supărată.

Ochii lui străluciră maliţios spre ai ei.

Însă Josie refuza să cadă în plasa aceea veche.

— Dar vrei să intri până mă spăl şi mă aranjez, îl invită rigidă, eşti binevenit. Spuneai că vrei să vorbim. Se pare că am tot vorbit în ultimul timp, dar acum chiar trebuie să intru. Tremură iar, cu dinţii clănţănind.

Deodată, el se hotărî şi trecu la acţiune, ajungând lângă ea pe prag dintr-o săritură, împingând-o pe uşă şi închizând-o ferm în urma lor. În siguranţă înăuntru, se sprijini de uşă, cu mâinile în buzunare, ca şi când nici nu s-

ar fi mişcat deloc.

— Aşa e mai bine. Se uită apreciativ în jurul lui. E confortabil aici. Acum, uite. Părea să preia controlul asupra situaţiei. Ai mâncat deja?

Josie scutură din cap, întrebându-se de ce nu respingea tonul lui repezit şi autoritar.

— Atunci, o instrui el, încălzeşte-te, nu e nevoie să te deranjezi în legătură cu ţinuta şi te scot la cină... Apoi poţi să-mi spui ce-ai mai făcut. Putem avea. Ezită o fracţiune de secundă, o conversaţie adevărată în nişte circumstanţe mai favorabile. Ce părere ai?

„Favorabile pentru ce?” se întrebă ea uitându-se la el. Gura ei se deschise şi apoi se închise, pradă unor sentimente contradictorii. Nu era obişnuită să fie dominată astfel, dar Alex o făcuse într-un mod atât de natural şi de spontan încât era greu să-şi exprime indignarea.

— Nu ştiu... căutând o sursă de inspiraţie, se uită pe fereastră la apusul rapid.

— Haide, o grăbi el, spune da, ştiu că vrei. Pun pariu că nu prea ieşi după muncă şi arăţi ca şi când ai avea nevoie de o schimbare de decor.

— Foarte mulţumesc! Dar avea dreptate, bineînţeles. Vara, în timpul acelor seri lungi, luminoase şi îmbălsămate, tot grupul se îndrepta deseori către grădina clubului din localitate. Dar în nopţile de iarnă, toţi păreau să se retragă în cochiliile lor ca să hiberneze. Bine! Nu era singurul capabil să ia decizii rapid. Sunt gata în zece minute. Stai jos

Surpriză şi plăcere se amestecau în zâmbetul lui.

— Minunat. Nu credeam să te conving vreodată, îi mărturisi candid. Stai cât ai nevoie, nu e nicio grabă. Ştiu reacţia femeilor când se simt grăbite. Se întinse cât putu de mult pe unul dintre cele mai largi scaune şi ridică un ziar care zăcea din întâmplare pe jos.

Refuzând să se lase iritată de generalizările lui

îngăduitoare, Josie strânse din buze şi-l lăsă în pace. Mai întâi se duse în compartimentul ei să-şi ia haina, geanta şi un schimb potrivit de haine. Când s-a întors şi a străbătut camera spre duş, el părea complet adâncit în lectura ziarului şi nici nu-şi ridică ochii.

În siguranţă dincolo de uşa intermediară, dădu drumul la robinete pentru a doua oară şi începu iar să-şi descheie nasturii de la cămaşă. Era prea aproape ca să se simtă în largul ei; prezenţa lui degaja o forţă palpabilă, fiind conştientă de ea prin foaia de furnir subţire care îi separa. Se dezbrăcă, îşi îndesă părul în casca de duş, păşi sub jetul aburind şi trase perdeaua de plastic în jurul ei. Asemenea scrupule erau o prostie, se admonestă singură, întorcându-şi faţa, delectându-se cu căldura delicată a apei şi săpunindu-şi din abundenţă cu săpun parfumat pielea fină şi palidă. Inhibiţiile de fecioară nu erau stilul ei. Bărbaţii nu reprezentau pentru ea o necunoscută, la urma urmei. O întâlnire ocazională în noapte, din când în când, o scurtă aventură ca să-şi aline tensiunea trupului şi singurătatea din suflet. Din când în când lăsa ca aceste lucruri să se întâmple atâta timp cât se simţea protejată de riscul vreunei implicaţii, atâta timp cât mintea îi conducea inima cu hotărâre de oţel.

Opri robinetele şi bâjbâi după prosopul imens, înfăşurându-şi capul mic în el. Problema era, desigur, că nimic din toate astea nu dăduse rezultate. Tensiunea din corpul ei putea fi alinată pentru o vreme. Putea fi chiar distractiv. Cât despre golul din sufletul ei, asta era altceva. Aceste relaţii ocazionale mai mult îl marcau.

Avea prieteni bărbaţi, la fel cum avea şi prietene femei, deşi nu prea mulţi. De-a lungul anilor, câţiva dintre ei au dat dovadă de o atracţie diferită şi au încercat să transforme relaţia în ceva mai profund, însă Josie ocolea asemenea tentative. În ceea ce o privea, prietenii erau

prieteni, iar iubiţii, iubiţi. Erau din două categorii separate şi distincte, iar linia fermă dintre ele nu trebuia ştearsă. Bănuia că dacă făcea asta ar fi însemnat dezastrul. Nu ştia exact în ce consta acesta, numai că era inevitabil dacă nu evitai orice semăna a legătură…

Munca era plasa ei de siguranţă. Cât timp avea cochilia aceea în jurul ei, totul era sigur. De ce avea nevoie din partea celorlalţi? Cât timp era independentă, se descurca bine din punct de vedere social. Din punct de vedere sexual, descoperise destul de curând că întotdeauna se găsea câte un bărbat care gândea la fel, gata să-i satisfacă nevoile. La urma urmei, bărbaţii au folosit femeile în acest fel tot timpul, nu? De ce să nu fie valabil şi firesc pentru ambele sexe?

Era chiar simplu, nu înţelesese niciodată de ce se făcea atâta tevatură din asta. Dragostea? Cu siguranţă că putea să scape de acel sentiment nefolositor şi indescriptibil atâta timp cât respecta regula de bază. Niciodată să nu treacă bariera aceea invizibilă dintre prietenie şi dorinţă.

Îşi pieptănă buclele viguros şi se îmbrăcă repede într-o fustă simplă dar elegantă de culoare maro şi o bluză crem curată, cu un pulover dungat fără mâneci. Se simţea ciudat când îmbrăcă o pereche nouă de colanţi şi se încălţă cu singura ei pereche de pantofi eleganţi. Cât trecuse de când nu mai purtase decât blugi vechi şi cizme sau tenişi? Probabil săptămâni întregi. De la Crăciun, pe care-l petrecuse cu nişte prietene la Cambridge, o familie care o făcuse ca de obicei să se simtă foarte binevenită, dar alături de care, ca întotdeauna, se simţea ca un intrus, un outsider. Suspină. Josie Barnes, una dintre intruşii acelei vieţi? Dar aşa trebuia să fie?

După exact zece minute de când îl lăsase, apăru în faţa lui Alex care acum îşi mesteca satisfăcut stiloul în timp ce completa nişte cuvinte încrucişate. El se uită în sus, iar

sprâncenele dese se ridicară, lărgindu-i ochii întunecaţi şi expresivi pe măsură ce-i făceau o inspecţie detaliată.

— Hm! Ce transformare rapidă, şi încă una eficientă. Sunt onorat, domnişoară Barnes. Va fi un privilegiu să vă însoţesc.

Se ridică, uitându-se la proprii lui pantaloni şi la cămaşa din stofă.

— Sper să nu te fac de râs, remarcă el cu o licărire în ochi.

— Nu fi prost. Mai mult decât neelegant, îi întoarse complimentul drept în faţă. Arăţi bine, şi o ştii. Indiferent de ce purta, observă iritată mintea ei, Alex Grant arăta bine. Era un bărbat foarte chipeş şi foarte atractiv. Nu-i dădea pace faptul că era şi un bărbat foarte drăguţ. Atunci, ce naiba făcea de ieşea cu asemenea combinaţie mortală?

Dacă se întreba de ce se întunecase la faţă ca un nor de furtună când s-a uitat la el, nu a arătat-o. Pur şi simplu a zâmbit silit şi şi-a luat jacheta.

— Să-i dăm drumul, atunci. Sunt lihnit. Ce ai vrea să mâncăm?

I-o luă înainte să-i ţină uşa deschisă ca să iasă prima. Era un gest cavaleresc foarte natural îşi spuse cu hotărâre, încercând să nu devină rigidă când corpul ei s-a atins uşor de al lui în intrarea îngustă.

— Sunt de acord cu orice nu este prea pretenţios. Căutând printr-un mănunchi de chei, încuie ambele rulote şi biroul ambulant. La ce te gândeai?

— Ei bine, am putea merge la Bath. Sau ar mai fi un local micuţ nu prea departe de aici, într-un sat, unde se găteşte o mâncare bună şi simplă. Cu puţin noroc, poate că nu are rezervări pentru tot weekendul. Foarte săritor, îi prinse cotul în timp ce treceau prin iarba neregulată.

— Pare a fi exact cum îmi place mie. Imediat cum ajunseră la poartă, îşi retrase braţul. Orbecăind cu inelul

mare de chei o găsi pe cea mai mare şi o întoarse în încuietoare. Apoi închise cu zgomot lacătul de la lanţ... Niciodată nu poţi fi îndeajuns de precaut, murmură ea, conştientă de încruntarea lui sarcastică în timp ce se uita la ea.

— Trebuie să îngropăm securea, căzu el de acord. Ai o responsabilitate grea pe umeri, Josie, adăugă mai serios.

— Nu vreau să pătrundă cineva înăuntru şi să strice lucrurile sau să le fure, spuse cu înverşunare. Chiar şi o neatenţie când pui piciorul în locul nepotrivit ne poate da înapoi cu câteva săptămâni. Şi nu putem rămâne în urmă, chiar dacă ne încadrăm destul de bine în timp.

O ajută să se aşeze pe locul pasagerului în jeep înainte de a înconjura maşina ca să se urce pe al lui.

— Vrei să spui că trebuie să fiţi prevăzători. Îşi puse centura, apoi se aplecă nonşalant să i-o prindă şi pe a ei. Ea a deschis gura să-i spună că putea să se descurce foarte bine şi singură, dar apoi se mai gândi. Nu era nimic calculat în acţiunile lui, era un bărbat direct, doar era evident, nu? Nu era nevoie să fie excesiv de certăreaţă.

— Nu stăm prea rău în privinţa asta, spuse ea. Sau în altă privinţă.

— Vrei să spui că te afli înaintea programului? în vocea lui era atâta speranţă şi nerăbdare încât se uită curioasă la el.

În întuneric, profilul lui era vag şi totuşi curios de bine conturat, iar barba îngrijită îi dădea un aspect fin, aproape clasic, asemănător capului unui împărat de pe o monedă antică.

— Niciodată nu suntem înainte, replică ea în timp ce el pornea motorul. Întotdeauna avem nevoie de mai mult timp decât avem la dispoziţie. Dar cred că acest proiect îl vom termina la timp. La urma urmei, mai avem un an.

El nu spunea nimic, concentrându-se la drumul întunecat

în timp ce rulau departe de sat. Peisajul rural se întindea cât vedeai cu ochii, străin şi misterios în lumina lunii şi a primelor stele şovăitoare. Josie se uita la ele prin fereastră, bucurându-se de o stare ciudată de eliberare şi de mersul legănat al maşinii.

Menţinură o liniște plăcută până când au fost aşezaţi la o masă mică de colţ în restaurantul de ţară primitor… După ce au comandat, Alex se lăsă în spate pe scaun, cu mâinile împreunate la ceafă, întunecat şi strălucitor, zâmbindu-i relaxat şi încurajator.

— Deci, ce este atât de incitant încât abia aşteptai să mă încânţi când am sosit?

Speriată, ea îi căută ochii. Doar nu fusese atât de evident! îi plăcea să creadă că era mai subtilă, mai controlată, nu-i aşa? apoi ridică din umeri şi-i întoarse zâmbetul.

— Ah, nişte cadavre pe care le-am dezgropat, îi spuse cu uşurinţă.

— Cadavre? Acum se încrunta sceptic. Vrei să spui victime ale unui caz nerezolvat de crimă? Secrete înfiorătoare la marginea Summerfordului?

— Nu genul ăsta de cadavre. Rămăşiţe romane sau poate chiar preromane. Schelete, cum le-a numit unul din recruţii mei.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Morminte?

— Exact. Un rând întreg de morminte păgâne, cu artefacte cu tot.

— Pare important. Te aşteptai la aşa ceva? O studia îndeaproape.

— Sigur că este important. Şi da, mă aşteptam, în mare parte. Trebuia să-şi ducă morţii undeva, iar în interior nu era igienic, aşa că adesea îi plasau în afară, nu prea departe. Deveni din ce în ce mai animată şi se aprindea

când îşi aducea aminte de febrilitatea descoperirii. Ar fi trebuit să le vezi feţele când patru elevi din echipa mea au găsit oasele. Îţi dădeau impresia că erau responsabili personal pentru tot. De atunci, au muncit din greu, şi eu la fel. Îşi frecă atentă un umăr înţepenit.

— Câte crezi că sunt? în ochii lui era fascinaţie dar şi precauţie în adâncul lor, acea reţinere ciudată.

— Până acum am dezgropat cinci, total intacte. Ar putea să mai fie câteva, poate chiar mult mai multe. Acestea erau aliniate atent spre nord-sud. S-ar putea să fie şi unele creştine în apropiere, de la est spre vest. Joi vine un coleg de-al meu să le examineze, e mai priceput la asta decât mine.

— Va dura mult? Alex era deschis, aproape prea curios acum.

— Ei bine, nu trebuie să ne grăbim în astfel de situaţii. Personal, cred că vor dura săptămâni până vom descoperi ce este şi apoi trebuie să organizăm o analiză atentă a ceea ce am găsit. Nu este genul de muncă ce poate fi făcut peste noapte, îi reaminti scurt.

Apoi îi zâmbi maliţios.

— Până acum n-am găsit niciun bărbat. Doi sunt copii şi sunt sigură că restul sunt femei. Ar putea să fie un cimitir separat pentru bărbaţi. Inegalitatea sexelor chiar şi în moarte, remarcă ea.

El îi răspunse la surâs, dar nu prea convins, părând aproape detaşat.

— Bravo, e foarte impresionant, Josie. Trebuie să fii încântată, nu e de mirare că arătai strălucitoare când am venit azi.

Îşi lăsă ochii în jos, uitându-se la mâinile ei, ruşinată.

— Mai degrabă plină de noroc, murmură ea.

— A fost un spectacol care mi-a încălzit inima. Vocea lui era caldă şi sugestivă.

Fu salvată de o confuzie mai mare de sosirea felului principal şi după câteva îmbucături îşi dădu seama cât îi era de foame. Amândoi aleseseră musaca de cartofi preparată în casă, prima de pe meniul scurt scris cu cretă pe tabla de pe perete şi se dovedise a fi delicat de savuroasă şi aromată. Au avut o sticlă de vin roşu, o salată şi un coş umplut generos cu pâine franţuzească.

— Destul de relaxată? Tocmai voia să-l întrebe de ce o vizitase, când el îndreptă conversaţia spre un nivel mai personal.

— De unde vii, Josie? Ai familie?

Ea puse furculiţa jos, uimită de întrebare.

— M-am născut în Londra. Am plecat când am intrat la Universitatea din Cambridge. Nu-mi plac oraşele mari. Şi nu, nu am familie, îl lămuri direct.

— Deloc? Părinţi, bunici, nimeni?

— Bunicii mei sunt morţi de mult. Mama mea… a murit când eram adolescentă. De atunci, am pierdut legătura cu tatăl meu, ar putea fi mort, ceea ce e chiar foarte probabil din câte ştiu. „Sau din câte îmi pasă”, păru să spună tonul ei. Nu am fraţi sau surori, sunt doar eu. Cu toate că, încercă să-şi menţină vocea rece, o amărăciune sfâşietoare răzbătu din ea. Înghiţi. Dar tu? Reuşi să zâmbească slab. Cred că faci parte dintr-o familie mare, nu?

O ascultase cu atenţie, urmărind-o îndeaproape, iar acum râdea, risipind tensiunea inexplicabilă care venea dinspre ea.

— Ai ghicit din prima. Şase, nici mai mult, nici mai puţin. Eu sunt mijlociul din trei surori şi doi fraţi. Născut şi crescut în Edinburgh, o informă mândru, dar m-am mutat în sud pentru colegiu şi aici am rămas, deşi uneori nu ştiu de ce! Restul clanului a rămas acolo, inclusiv părinţii mei care sunt în putere.

— Ţi-e dor de ei? Oare cum este, se întrebă ea

melancolică, să faci parte dintr-o familie adevărată ca aceasta?

— La început, însă fiecare trebuie să-şi trăiască propria viaţă. Şi Bath este un oraş vechi şi frumos, aproape la fel de frumos ca Edinburgh. Îi vizitez când pot. Am atâtea nepoate şi nepoţi acolo, că le-am pierdut şirul. Umplu din nou paharele atent şi concentrat, cu mâna sigură pe sticlă. Apoi continuă încet: îmi pare rău de părinţii tăi. Sună trist. Vrei să-mi povesteşti?

— Nu. Monosilaba sumbră răsună între ei. Dându-şi seama că-i sugerase asta din bunătate, adăugă grăbită: mulţumesc. Este în regulă, m-am obişnuit, pur şi simplu nu mă mai gândesc la asta.

Dar la ce nu se mai gândea nu prea se înţelegea, însă el renunţă, deoarece sosea desertul. În următoarea oră, Josie se trezi că se relaxează şi că devine vorbăreaţă în compania lui veselă, în timp ce sorbeau o ceaşcă de cafea neagră excelentă, servindu-se cu prăjituri delicioase de pe cărucior şi chiar cu un mic coniac cu ocazia aceasta specială. O uimea şi în acelaşi timp îi părea atât de natural felul în care se conversau cu uşurinţă despre orice subiect. Nu era obişnuită să lege o asemenea relaţie cu nimeni, mai ales cu bărbaţi, după un timp atât de scurt. Cădeau de acord şi se plăceau destul de des ca să se simtă satisfăcuţi şi se contraziceau şi se certau îndeajuns ca să se simtă stimulaţi. Şi de fiecare dată când conversaţia ameninţa să atingă un punct periculos de personal, Alex o îndrepta cu îndemânare şi aproape imperceptibil spre zone mai calme şi mai sigure, înainte ca Josie să apuce să reacţioneze şi să se retragă.

Nu ştia dacă era din cauza iritării cauzate de sensibilitatea lui sau doar rezultatul câtorva pahare de vin roşu urmate de coniac, dar Josie deveni neobişnuit de neastâmpărată şi plină de haz.

— Nu prea am ocazia să mă desfăt cu plăcerile lumeşti în timpul unui proiect, îi mărturisi ea, mângâind paharul în formă de balon. Nu trebuie să mă înmoi prea tare, altfel n-o să mai pot să mă concentrez mâine. Nu pot să-mi las echipa să creadă că am devenit neglijentă.

— Meriţi o pauză. Bucură-te de ea cât ai ocazia.

Iar apăru tonul acela misterios din cuvintele lui simple, ca şi când ar fi vrut să spună mai mult. Dar era prea relaxată şi mulţumită ca să analizeze acel gând.

— Ştii ce se spune: nu există muncă fără distracţie.

— Din câte am auzit, ar trebui să-ţi urmezi propriul sfat, comentă ea.

— Presupun că stimata mea parteneră m-a bârfit pe la spate. Sprâncenele lui se încruntară, indignat cu ironie. Mereu e cu ochii pe mine, fata asta. Mamă de la un capăt la celălalt. Îşi lasă proprii copii şi apoi vine şi se foieşte în jurul meu.

— „Căsătorit cu meseria”, cred că asta este fraza exactă pe care a folosit-o. Josie se uită în paharul ei de brandy.

— Atunci, presupun că avem încă ceva în comun, Josie. Ochii căprui adânci, la acelaşi nivel cu ai ei lovind direct la ţintă. Nu a negat, nici nu era nevoie.

Era miezul nopţii când s-au apropiat de gard. Situl era învăluit în catifea neagră. Poarta de-abia se vedea, iar rulotele apăreau ca nişte forme fantomatice. Josie se blestemă pentru cât era de proastă. În graba ei să se pregătească pentru plecare, uitase cel mai important lucru pentru a supravieţui noaptea într-o zonă ca asta – o lanternă.

Oprind contactul, se întoarse cu faţa spre ea, totul fiind redus la strălucirea ochilor, sclipirea unor dinţi dintr-odată foarte aproape în întunericul adânc. O cuprinse o teamă nedefinită în loc de o apropiere confortabilă.

Îşi drese vocea:

— Ei bine, Alex, mulţumesc. Trebuie să intru, e târziu.

— Atunci, o să ai nevoie de asta. Cu o arcuire elegantă a mâinii, scoase o lanternă puternică din torpedo şi o aprinse, inundându-i pe amândoi într-o lumină puternică, aruncând umbre ascuţite pe trăsăturile lui adânc dăltuite.

Ea fu imediat împărţită între pică şi recunoştinţă pentru eficienţa lui. Cu o mână luând lanterna, iar cu cealaltă ghidând-o cu fermitate, o conduse în siguranţă la rulotă.

Stând pe cea mai joasă treaptă, se întoarse cu faţa spre el.

— Nu te supăra, dar nu te invit înăuntru, Alex. Mâine am o zi încărcată şi sunt sigură că şi tu la fel, este foarte târziu şi sunt chiar foarte obosită. Şi…

— Josie, o întrerupse el cu blândeţe. Oricum nu voiam să intru. Nu-ţi face griji. Stinse lanterna. Noaptea deveni o manta neagră învăluitoare în jurul lor.

Ea se lupta cu o senzaţie nebunească de dezamăgire la auzul cuvintelor lui. El era complet raţional şi ar trebui să fie uşurată că gândeau la fel.

— Bine. Atunci, e în regulă. Atâta timp cât ne înţelegem, spuse ea băţoasă. Ne mai vedem. Mulţumesc din nou. Întorcându-i spatele, începu să urce restul de trepte. Însă mâinile lui o prinseră din spate, rotind-o cu faţa spre el.

— Numai pentru că nu intru, murmură el încet, nu înseamnă că nu aş aprecia o simplă salutare. Eşti încântătoare, Josie Barnes şi ai o gură la fel de încântătoare. M-am uitat la ea toată seara. Cu fiecare cuvânt o aducea mai aproape, până când răsuflarea lui caldă îi atinse obrajii şi bărbia. Cu buzele lângă ale ei îi şopti: m-am gândit la ea de când am zărit-o.

Ea nu se împotrivea. Cu siguranţă, acea formalitate nu făcea niciun rău, un sărut de noapte bună, furat pe treptele scării, nu? Nici cel mai neexperimentat adolescent nu se aştepta la mai puţin. O tradiţie inofensivă – dulce, inocentă

şi superficială. Măcar atât să-i ofere după o seară plăcută. Îşi oferi buzele gurii lui de bunăvoie, fără ezitare, lăsându-l să le guste şi să le atingă cu ale lui infinit de uşor şi de blând.

Era dulce, foarte dulce, iar ea se relaxă la pieptul lui. Apoi, deodată nu mai era nimic inocent sau superficial în el. Înainte să-şi dea seama de schimbare, pretenţiile lui au sporit, iar ea s-a deschis, explorările lui tandre explodând într-un foc reciproc. Nu mai era nimic de adolescent în dorinţa care se trezi la viaţă în ea, ca nişte răspunsuri arzătoare care-i curgeau prin vene ca argintul viu, încordându-i trupul.

Se desprinse, respirând anevoie şi împingând cu toată forţa în pieptul lui, disperată să pună distanţă între ei cât mai mare şi cât mai repede. Însă el o ţinea ferm de braţe, cu degetele puternice strângând-o până la durere şi uitându-se la ea prin întunericul profund. Vocea lui părea răguşită şi necunoscută, dar controlată.

— Ce este Josie? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, eu... Se foi încoace şi în colo, agonizând, aproape plângând.

— Gata, gata. Acum era mai calm, iar strânsoarea lui slăbise. Liberă să scape, pur şi simplu stătea acolo cu braţele moi pe lângă corp şi cu privirea plecată. Era un gest prietenesc, atât. Nimic de care să te sperii.

Se uită atent la ea, iar ea se înfioră sub privirea lui cercetătoare.

— Nu cred că eşti atât de neştiutoare Josie, aşa cum nici eu nu par, o asigură el răspicat. Cred că ai vrut la fel de mult ca şi mine să se întâmple asta, atunci de ce nu?

Ea scutură din cap, urându-se că era atât de neajutorată încât nu putea să rostească nimic. Ea nu era aşa, voia să-i spună. Se întâmplase ceva straniu cu echilibrul ei. De obicei nu.

— Alex, eu nu… de fapt…

— Nu-mi spune că nu mă placi. Chicoti, revenindu-i stăpânirea de sine. N-o să te cred. Încă nu ţi-am dat niciun motiv să nu mă placi. Tonul lui s-a mohorât iar. Credeam că ne înţelegem bine.

— Nu este asta, Alex. În sfârşit, îşi recăpătase demnitatea. Nu este vorba că nu te plac. „Nici vorbă de aşa ceva”, ţipă mintea ei; îl plăcea enorm, prea mult ca să rişte un asemenea contact. Era împotriva a tot ceea ce credea, o ocazie de care nu şi-a permis să profite niciodată. Pur şi simplu nu vreau în seara asta, asta-i tot, minţi ea lamentabil. Dacă nu te superi.

Asta era scuza civilizată, eliberatoare, se tachină ea strâmbându-se. „Nu vreau în seara asta”. Cu siguranţă, niciun bărbat, în afară de unul violent, n-ar accepta un răspuns ca ăsta.

Însă el îi luă faţa în mâini, cu blândeţe.

— Sigur că mă supăr, Josie. Doar sunt făcut din carne şi oase, iar tu eşti o femeie foarte atrăgătoare, după cum sunt sigur că ştii. Dar deja ţi-am spus că nu intenţionam. Ezită el, să abuzez de ospitalitatea ta în noaptea asta. Chiar dacă mă invitai înăuntru. Nu obişnuiesc să profit de nicio femeie după un timp atât de scurt petrecut împreună, oricât ar fi de tentantă.

El ridică din umeri, lăsând-o să plece, iar ea era sigură că el aproape zâmbea.

— Am să-ţi respect decizia şi să mă comport ca un bărbat… deocamdată. Dar, promise el pe un ton scăzut, mă voi întoarce. Foarte curând. Noi, o asigură el, de-abia am început.

În vocea lui se simţea o ameninţare însoţită de insinuare, combinaţie care-i făcea părul să se ridice la ceafă. Însă îşi păstra vocea egală, apelând cu fermitate la partea ei matură.

— Noapte bună, Alex.

Ridicându-se pe vârfuri, îi depuse rapid un sărut uşor pe obraz, ceea ce ar fi trebuit să facă de la început, de fapt. Apoi se întoarse, urcă scările şi intră pe uşă, fără să se uite înapoi măcar o dată.

El aşteptă până o văzu în siguranţă înăuntru, fără vreun cuvânt, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă iute, fasciculul de lumină de la lanternă jucând în faţa lui.

În siguranţă în adăpostul ei, Josie trase perdelele elegante şi aprinse lampa privind cum farurile jeepului dispar spre drumul principal. În timp ce se pregătea de culcare, se gândi din nou că încă nu aflase motivul vizitei lui misterioase şi neaşteptate din seara asta. Oricât de personal pretindea că este interesul lui, putea să jure că era mai mult de-atât. „Mă voi întoarce”; îşi aminti cu un fior cuvintele simple şi tonul pe care fuseseră spuse. Îl cunoştea de trei zile, dar un instinct puternic îi spunea că era un bărbat care îşi respecta promisiunile. Se va întoarce.

Stătu întinsă câteva minute, cu capul plin de întrebări arzătoare şi cu trupul străbătut de amintiri incendiatoare. Apoi epuizarea totală o copleşi şi adormi în sfârşit.

Capitolul 4

Opt ore mai târziu, sosi scrisoarea.

Josie se trezise şi era gata de o jumătate de oră când se făcu ora nouă. Chiar dacă le spusese celor patru temerari să-şi ia liber o parte din dimineaţă, liber, restul urmau să sosească la ora obişnuită şi întotdeauna era gata să-i întâmpine. Era în firea ei să evite să fie prinsă pe picior greşit de cineva sau ceva.

Camioneta roşie a poştaşului scârţâi ca de obicei când se opri în noroiul din faţa porţii. Josie se duse să ia scrisorile de la el, schimbând câteva cuvinte voioase despre dimineaţa frumoasă, apoi privi camioneta continuându-şi drumul în jos spre fermă.

Întorcându-se spre rulotă, sortă ceea ce părea a fi un teanc de corespondenţă obişnuită. Erau două de la Cambridge, una trebuia să fie un raport despre nişte obiecte mici pe care le trimisese pentru analizat, iar cealaltă era de la una din colegele de apartament. Mai era un plic mohorât care fără îndoială avea nişte note de plată. Şi asta ce era? Bătut la maşină cu grijă, cu ştampila din Bristol pe plicul alb cu înfăţişare oficială. Când ajunse în rulotă, îl deschise primul.

Se scufundă într-un scaun la măsuţă şi rămase acolo câteva minute, uitându-se fix la scrisoare. Cu cât citea mai mult, cu atât înţelegea mai puţin. Simţea că i se învârteşte capul în timp ce se forţa să pună totul cap la cap, să fie calmă şi să nu reacţioneze până când nu era sigură că înţelesese.

În antet scria „Wallace Holdings”. Mai primise de-astea şi nu era îngrijorător.

„Dragă domnişoară Barnes, începea inofensiv. Ne pare rău să vă informăm că în urma ultimei întâlniri a Consiliului

de directori s-a ajuns la o decizie. Datorită unei schimbări de politică la nivelul Consiliului. Perioada de timp alocată iniţial Proiectului dumneavoastră va trebui să fie redusă. Antreprenorii vor să-şi reia activitatea peste trei luni”.

În mai puţin de trei luni? Nu puteau să-i facă asta! Nu era posibil. Nu mai pomenise ca vreo companie să-şi încalce cuvântul dat atât de abrupt, fără niciun avertisment. Pur şi simplu nu se putea. Oamenii cinstiţi nu se comportă într-un mod atât de arbitrar. Fixaseră o dată limită definitivă, nu putea s-o încalce pur şi simplu, ca să satisfacă un capriciu al vreunui director, să-i strice planurile ei meticuloase şi să distrugă orice şansă de a mai termina excavările care mergeau atât de bine.

Cu sângele fierbând şi cu ochii arzând, mărşălui spre biroul ambulant şi ridică receptorul. În niciun caz, n-avea de gând să stea cu braţele în sân şi să-i lase pe birocraţii ăia anonimi să-i nimicească săpăturile ei preţioase.

Luând scrisoarea fatidică, formă numărul din susul paginii şi-i ceru operatorului să-i facă legătura. Apoi aşteptă, bătând darabana din degete, nerăbdătoare, adunând fiecare gram de indignare îndreptăţită de care dispunea.

Directorul general nu era, desigur, disponibil. Probabil că nici nu-şi făcea apariţia pe la birou înainte de prânz, se gândi ea usturător însă încercând să afle ceva de la secretarul plictisit care vorbea pe nas, aşa că vorbi pe tonul cel mai linguşitor pe care-l putea găsi. Vocea lui numai miere întâlni în receptor furia ei oarbă.

— Desigur, vă înţelegem supărarea, domnişoară Barnes.

— Disperare! se stropşi ea, agitând scrisoarea spre telefon ca şi când ar fi vrut să i-o bage pe gâtul dulceag. Cred şi eu că sunt supărată! Nu înţelegeţi ce înseamnă asta? Şi aşa de-abia ne încadrăm în timp! Este imposibil să terminăm ce am început în trei luni, fără să mai punem la

socoteală alte săpături noi.

— Consiliul a încercat să vă transmită prin scrisoare cât de mult regretă că trebuie să ia această decizie, o asigură el, cu o voce dulce. Din păcate, datorită unor circumstanţe dincolo de controlul nostru.

— Ce vreţi să spuneţi? îl întrerupse ea fără menajamente. Dincolo de controlul nostru? Al cui control?

— Al controlului imediat al Consiliului, explică el cu abilitate. Antreprenorii au pus piciorul în prag. Au ridicat preţurile. Din motive financiare.

Cuvintele lui se amestecară într-o încâlceală de platitudine fără sens.

— Consiliul nu este format din oameni? întrebă ea cu înverşunare. Maşina aceea impersonală nu are o inimă? Nu înţelegeţi ce va însemna asta nu numai pentru mine, ci pentru oamenii de aici? Şi pentru un grup de tineri care tocmai ajunseseră la partea care-i răsplătea pentru eforturile lor la săpături? Şi în general, pentru arheologie? Nu aveţi niciun fel de consideraţie pentru…

— Ne dăm seama ce dificil este pentru dumneavoastră, domnişoară Barnes. Dovada lui de simpatie superficială era total neconvingătoare. De aceea, am făcut tot ce am putut ca să vă dăm cât mai mult timp.

— Trei luni! Mare scofală! Furia ei creştea direct proporţional cu politeţea lui mieroasă. Câte credeţi că putem face în timpul ăsta? Este cu nouă luni mai puţin decât timpul necesar pe care-l cerusem şi pe care dumneavoastră l-aţi acceptat, îi reaminti ascuţit. Nu sunt o femeie cu puteri supraomeneşti. În niciun caz nu voi reuşi să găsesc tot ce poate oferi locul acesta. Totul va fi distrus, profanat şi îngropat. Vocea ei căpăta tonuri dramatice şi asta numai din cauza unor decizii josnice! Scuipă ultimele trei cuvinte de parcă ar fi fost otravă.

El rămase neatins, poate doar puţin rănit.

— Îmi pare rău că gândiţi astfel, declară el, fără să-şi schimbe tonul monoton. Consiliul spera să-i acceptaţi raţionamentul, să înţelegeţi dificultăţile.

— Să-l ia naiba de Consiliu! Aproape că şi-l imaginã ghemuindu-se când îi luă numele Consiliului lui sfânt în deşert. Puteţi transmite Consiliului din partea mea că poate să-şi ia. Se uită la primul paragraf al scrisorii, „schimbările de politică”, şi

O întrerupse repede înainte să aibă ocazia să intre în detalii lugubre.

— Ne gândeam, sublinie el, că dacă aţi participa la întâlnirea specială, aţi avea ocazia să aflaţi mai multe despre această decizie şi să pledaţi pentru cazul dumneavoastră, o invită el graţios, făcând-o să înţeleagă totodată că, oricum, orice-ar fi spus ea n-ar fi contat pentru schimbarea unei hotărâri deja bătută în cuie.

— Ce întâlnire specială? mârâi ea, suspicioasă.

— Cred că veţi găsi referirea la ea în ultima parte a scrisorii, o informă el cu răbdare exagerată.

Se uită din nou la scrisoare, simţindu-se aproape ca o proastă. În şocul ei nu mai văzuse ultimele cuvinte. Avea dreptate, era invitată cordial să participe la o întâlnire vineri după-amiază, unde urma să se discute problema în amănunt cu toate părţile interesate.

— Dar asta este poimâine!

— Într-adevăr, o aprobă el cu bunătate. Să înţelegem că veniţi, deci?

— Cu siguranţă, replică ea înverşunată. Şi să transmiteţi Consiliului că am să-i adresez două-trei cuvinte. Să nu creadă că pot scăpa atât de uşor, nu când au de-a face cu mine. Am nişte contracte, îi spuse sumbru, cu sponsorii proiectului şi cu Consiliul districtului. Ei ce vor spune despre toate astea?

— Cred că veţi afla, îi replică el cu îngâmfare, că agenţiile

sponsorizatoare au fost deja informate de această decizie şi şi-au dat suportul deşi ezitant, pentru scurtarea programului. Ei bine, deci, zumzăi mintea lui Josie, înseamnă că au mai puţin de câştigat. Autorităţile locale nu sunt prea convinse, continuă el cu grijă, dar suntem încrezători că îi putem face să vadă lucrurile din perspectiva noastră.

— Vreţi să spuneţi că îi veţi forţa să se supună, remarcă Josie cu grosolănie. Presupun că vin şi ei la întâlnire?

— Aşteptăm să vină toate părţile interesate, fu el de acord. Un gând şocant o făcu să îngheţe.

— Inclusiv arhitecţii construcţiei?

— Presupun că da, confirmă el.

— Ei ştiau despre asta? Se forţă să vorbească pe un ton mai liniştit.

— Cred că da, replică el, arătând că începea să se plictisească de discuţie. Fără îndoială, avea lucruri mult mai importante de făcut decât să stea la taclale cu arheologa iritată, în ciuda necesităţii de eficienţă în relaţiile publice care erau punctul lui forte în calitate de reprezentant al companiei lui.

— Vă veţi da seama singură. Din moment ce nu vă mai pot fi de folos, domnişoară Barnes, trebuie să răspund la alt apel.

Într-o fracţiune de secundă, şi-l imagină ca un bărbat fin, spilcuit într-un costum de afaceri dungat, imaculat, stând relaxat la biroul lui ordonat şi elegant, înconjurat de secretare la fel de elegante şi eficiente. Pe biroul lui nou şi larg s-ar fi aflat unul sau două dosare şi documente ostentative, dar nu prea multe şi cel puţin trei butoane de comandă pentru telefoane de culori diferite.

— Nu vă mai reţin, atunci, spuse ea rece. Dar nu uitaţi să transmiteţi opoziţia mea cu privire la această decizie şi la cel mai înalt nivel.

— Aşa voi face, domnişoară Barnes. Buna lui creştere nu-l dezminţea nicio clipă. Vă mulţumesc pentru telefon. La revedere.

„Şi mulţumesc pentru nimic”, ţipă mintea ei în timp ce trântea receptorul fără să se deranjeze să-i răspundă. Apoi stătu jos un minut, încruntându-se la telefon de parcă el se afla înăuntru, împreună cu tot ce reprezenta.

Ea privi pe fereastră, observând că veneau primii din echipă, pe biciclete, pe motociclete sau chiar pe jos din staţia de autobuz de lângă sat. Trebuia să-şi revină şi să arate normal, veselă şi vioaie. Nu avea niciun rost să-i facă să sufere, nu încă, cel puţin până când era totul irevocabil. O cuprinse furia încă o dată, numai când se gândea la aroganţa şi cruzimea acestui lucru. Când era atâta istorie, atâtea informaţii de descoperit despre omenire, iar viaţa atâtor oameni era implicată, ei îşi imaginau că pot să calce în picioare tot proiectul ca şi când nu era decât un joc banal.

Se întrebă dacă exista vreo portiţă de scăpare legală pe care s-o folosească să scape de combinaţia lor. Dar nu credea, pentru că o asemenea companie s-ar fi documentat înainte de a-şi încălca o înţelegere ca asta, chiar dacă totul nu era formal. Va trebui să lupte cu alte mijloace. Dar ce armă avea ea sau profesia ei, în general, împotriva unui duşman atât de inuman?

În definitiv, reflectă ea uitându-se pe fereastră, uite ce făcuseră cu viaţa lor. În războiul dintre trecut şi prezent, nu exista îndoiala cine câştiga. Nimic din jurul nostru nu va mai fi la fel, şi dacă giganţii puternici precum Wallace Holdings făceau ce voiau, nu vom mai avea ocazia să descoperim niciun indiciu lăsat de propria noastră moştenire. Era atât de dezolant încât o îmbolnăvea la propriu.

Se arătă cât putu de eficientă în munca din ziua aceea, întâmpinându-şi echipa şi punându-i la treabă. Se concentra

cât putea de mult la ce făcea în momentul acela, ignorând problema urgentă până când va avea timp suficient să se gândească. Însă pe măsură ce treceau orele, nu putea să mascheze ceea ce-i mărea şi mai mult senzaţia de dezgust şi de trădare. Nu era numai din cauza companiei gigant şi a ceea ce reprezentau ei şi nici războiul dintre trecut şi prezent şi nici măcar tacticile de constrângere ale unei lumi a bărbaţilor insensibili. Era din cauza rolului jucat de Alexander Grant, în afacerea asta, bineînţeles.

Când se forţă să privească totul în faţă, îşi dădu seama cât fusese de oarbă şi de proastă. Îi venea să-şi tragă palme şi dacă el ar fi fost acolo, probabil că i-ar fi tras şi lui câteva. A ştiut de la început, asta era clar, de când pusese piciorul pe acest sit. Mesajele fuseseră acolo tot timpul, evidente, dacă ar fi ştiut să le intercepteze. Sosind acolo, căutând oportunităţi, făcându-şi planul următoarelor mişcări, revizuindu-şi planurile originale şi bucurându-se la gândul de a-şi relua activitatea mai repede decât se aşteptase. Îşi folosise în mod arogant tot farmecul masculin, şi făcuse uz de implicare superficială şi de sensibilitate ca să i se vâre sub piele şi să distrugă barierele pentru operaţiunea inevitabilă ce avea să vină. Fără îndoială, fusese pus la cale de mogulii de la Wallace Holdings, reflectă ea cu amărăciune, care-i cunoşteau abilităţile de manipulare a oamenilor, la fel cum îi cunoşteau calităţile profesionale.

Era atât de înfuriată şi de şocată, încât trebui să se oprească şi să tragă aer în piept ca să se calmeze. Cum putuse să se lase vrăjită de farmecul unui astfel de ipocrit? Având în vedere că întotdeauna fusese raţională nu înţelegea de ce lăsase ca lucrurile să ajungă aici, şi numai în trei zile! Era ruşinos, dezgustător. Nu suporta nici să se gândească. Îi era lehamite, atât de ea, cât şi de Alex Grant.

Pe deasupra, o mai adusese şi pe Vicky, alta la fel ca el,

pe când păruse atât de drăguţă… Cât trebuie să mai fi râs de ea după ce-au plecat în timp ce ea le arăta locul, descriindu-le cu mândrie toate descoperirile, când tot ce voiau ei era să se familiarizeze din nou cu situl, al lor nu al ei! Cât trebuie să se fi distrat pe seama acceptării ei naive în legătură cu interesul lor declarat pentru activităţile ei de acolo!

Şi ca şi când nu fusese de-ajuns, aseară venise pentru mai multă distracţie pe seama ei, desigur. Privirile acelea enigmatice, ironice, şi tensiunea aceea latentă, ciudată pe care o emana, unele dintre aluziile şi remarcile lui subtile se îmbinau ca într-un joc de puzzle. Scrâşni din dinţi pentru a zecea oară, blestemându-şi propria lipsă de precauţie. Pentru prima oară în viaţă a lăsat un bărbat să-i străpungă armura protectoare şi chiar atunci când conta cu adevărat. Oare ce le povestise colegilor despre ea? Măcar nu adăugase şi eticheta de „uşuratică” la celelalte înjosiri. Fără îndoială, asta urmărea când a apărut seara trecută, dar nu mersese. Fără îndoială că nu va afla niciodată, însă ironia era că dacă nu l-ar fi plăcut atât de mult, şi nu l-ar fi găsit atât de compatibil şi de stimulent ca om în general şi ca bărbat, n-ar mai fi ezitat să-l ajute să-şi ducă şi acel plan de îndeplinire.

Ei bine, nu va afla asta, şi nici altceva despre ea. Din acest moment, nu mai voia să audă de el. Se va descurca aşa cum va putea, iar a doua zi urma să sosească Simon care o va sprijini, ceea ce însemna ceva. Probabil că era singurul bărbat din lume în care putea să aibă încredere. Avea aceleaşi interese ca ale ei în ceea ce privea treaba asta, măcar de atât putea fi sigură. Îşi ridică bărbia sfidător. Nimeni nu trebuia să ghicească ce se întâmplase. Şi va pune reacţia ei nebunească faţă de Alex Grant pe seama unei experienţe amare şi o lecţie de viaţă folositoare care o învăţase că nici chiar ea nu era total imună, la urma urmei.

Şi dacă el decidea să mai apară în el, îl va trimite învârtindu-se, sau, cu mai multă maturitate, îl va trata cu dispreţul rece pe care-l merita.

Avu ocazia să-şi pună această hotărâre la încercare mult mai repede decât se aşteptase. La şapte seara, cu mai puţin de o oră după ce-l condusese pe ultimul dintre muncitori, maşina Daihatsu apăru iar la poartă în timp ce îşi pregătea ceva de mâncare. Îi învăţase sunetul motorului neobişnuit până acum; i se întipărise în minte adânc, transmiţându-i semnale şi răspunsuri independente de voinţa ei.

Înţepeni toată, aruncând o privire furişă pe fereastră pentru confirmare, în timp ce silueta familiară se îndrepta spre ea. Apoi suspină şi se prăbuşi pe un scaun, îngropându-şi faţa obosită în mâini în timp ce îşi aduna puterea necesară pentru această nouă provocare. În teorie, hotărârea şi fermitatea de oţel sunau foarte bine. Dar era altceva să trebuiască să le pui în practică imediat, când eşti obosit, stors de forţe şi nervos.

Însă furia îi veni în ajutor, la fel de sigură ca întotdeauna. Nu era nevoie de mult efort ca să-şi amintească ce-i făcuse acest bărbat, cât de meschin se purtase cu ea. Refuzase chiar să-i spună motivul vizitei lui, când era destul de evident că ea încă nu ştia ce se întâmpla. Nici măcar nu se ostenise s-o privească, dimpotrivă, o făcuse să lase garda jos, ca să fie complet descoperită când a venit lovitura. Cum îndrăznea să mai vină aici, în seara asta? Cum îndrăznea să vină atât de nonşalant la ea, încrezător şi senin ca şi cum nu se întâmplase nimic?

Era pregătită când a sosit, deschizând uşa rulotei înainte să bată şi luându-l astfel prin surprindere. El rămase în prag, cu mâna în aer. Stătea pe a doua treaptă, cu ochii la aceeaşi înălţime cu ai ei, iar ea profită din plin de ocazie ca să se uite drept în ei.

— Bună seara, Alex. Întâmpinarea de bun venit era rece ca gheaţa şi ostilă.

— Bună, Josie. El nici nu clipi. Nici măcar nu avu bunul-simţ să pară uimit.

— Se pare că nu poţi să te desprinzi de locul ăsta, sublinie ea cu sarcasm nimicitor. Cărui fapt îi datorez onoarea de data asta? Ai venit să-ţi termini investigaţiile? Sau poate să te mândreşti cu victoria ta meschină?

Sprâncenele lui se încruntară puţin şi o succesiune de reacţii rapide îi trecu pe faţă: uimire, iritare, ironie şi, pentru o clipă simpatie. Ea continuă pe acelaşi ton ascuţit şi caustic înainte ca el să poată comenta:

— Ţi-ai ratat vocaţia, domnule Grant. Ar fi trebuit să urcaţi pe scară. Spectacolul pe care l-aţi dat în ultimele trei zile v-ar fi adus cu siguranţă un Oscar. N-am bănuit nimic. Stăteam acolo, permiţându-mi să cred că interesul tău pentru acest sit era cel puţin în parte altruist. Chiar, adăugă ea, incapabilă să-şi ascundă amărăciunea, personal. Şi în tot timpul ăsta, n-ai făcut altceva decât să pregăteşti terenul ca să ne distrugi micile succese.

Departe de a fi deconcertat, el o privea cu o curiozitate adâncă, împreună cu o expresie clară de îngrijorare confuză. Timp de câteva momente după acest discurs lung, rămase complet tăcut. Apoi îşi scutură capul încet, cu ochii aţintiţi asupra ei.

— Aşadar, spuse el, mai mult afirmaţie decât întrebare, ai aflat în cele din urmă.

N-avea niciun sens să nege.

— Am primit scrisoarea azi-dimineaţă. Ridică din umeri aproape nonşalantă, ca şi cum s-ar fi obişnuit cu ideea. Dacă actoria era la ordinea zilei, putea să joace şi ea jocul ăsta. Aş fi crezut, observă ea cu un ton acid, că până şi tu ai fi prea gentleman ca să calci o femeie în picioare când e deja la pământ.

Dacă ea lupta să-şi controleze durerea ascuţită şi ciuda, el părea la fel de relaxat, indiferent şi răbdător.

— Eram… începu el cu blândeţe.

— În trecere? îl ironiză ea, aproape pierzându-şi controlul. Te gândeai că poate ai o şansă slabă? Să vorbeşti cu mine? Ne-am spus deja toate astea, Alex. Din tonul ei încordat răzbătea numai dispreţ. Treci la subiect, dacă există vreunul. Pe moment, în vocea ei se strecură o notă stridentă, în ciuda controlului ei. În ceea ce mă priveşte, nu mai e nimic de spus. Poate că am avut – am fi avut – ceva să ne spunem înainte, dar acum nu.

— Josie. Simpla rostire a numelui ei îi atrase atenţia. Ceva din felul în care-l rostise a oprit-o. Nu înţelegea de ce, dar ştia că trebuie să-l asculte. Mi-am făcut griji pentru tine. Cele şase cuvinte simple, spuse dinadins rar, o provocau să-l întrerupă şi să-l contrazică… Şi nu sunt de acord cu ce-ai spus. Nu mă inviţi înăuntru? N-am să te reţin mult.

Ea îi ignoră ultima sugestie.

— Îţi făceai griji pentru mine? Tu erai îngrijorat pentru mine? Ce glumă bună! îi reuşi un râs foarte sec. Vrei să spui că n-ai venit după halca ta de carne ce ţi se cuvine de drept?

Chiar când rostea cuvintele, ştiu deodată clar cum să joace această scenă complicată. „Halca de carne”. Desigur, asta era. Carne. Acum că totul ieşise la iveală, iar el era demascat, îşi putea permite să-şi urmeze instinctele naturale. Cu siguranţă, acum nu-l mai plăcea: îl ura. Nu mai risca din punct de vedere emoţional, acum că se afla din nou în cochilia ei. Putea să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Putea să-l folosească, chiar să-i întâmpine atenţiile pentru a-şi satisface propriile nevoi, iar apoi îl va arunca la gunoi, aşa cum plănuise să-i facă ei: s-o respingă ca pe ceva neutilizabil. Arma supremă, folosită de-a lungul epocilor, din mitologie până în prezent de către ambele sexe în războiul

unuia contra celuilalt. Poate că nu atinsese niciodată acest nivel de obiectivitate calculată şi arogantă, dar se pare că nu era complet străină de firea ei. Se afla pe un teritoriu sigur şi cunoscut. Îl putea invita în pânza ei ca văduva neagră, iar apoi, indiferent cum s-ar fi simţit el, ar fi rămas intactă, vie şi nevătămată, victorioasă.

O dată hotărârea luată, se simţi mai încrezătoare. Înainte ca el să răspundă sarcasmului ei, continuă nonşalantă:

— Ei bine, din moment ce pari atât de implicat în treburile mele, poate ar fi mai bine să intri. Se dădu într-o parte să-l lase să treacă, lăsând dinadins spaţiul necesar ca să fie nevoit să se atingă de ea când intra. Se întări emoţional ca să nu ia în seamă senzaţia vie care s-a deşteptat în ea la acest contact. Să fie blestemat bărbatul ăsta! Nu era nici pe departe imună la el, încă. Dar se hotărâse să facă ceva şi va duce la capăt acel ceva.

El se aşeză pe banchetă, dar ea rămase în picioare, păstrându-şi toate avantajele. Sprijinindu-se de uşa închisă, se uită în ochii lui cu ceea ce spera a fi provocare senzuală.

— Aşadar, chiar nu ştiai nimic?

— Ştii foarte bine că nu ştiam, îi confirmă ea calm. Altfel n-ai fi… îşi înghiţi următoarele cuvinte dintr-o replică ce urma să fie furioasă la culme. Nu trebuia să se expună deloc. În timp ce tu, pe de altă parte, îl acuză ea cinică, ştiai de la bun început, nu? Ar fi fost foarte drăguţ din partea ta, spuse ea batjocoritoare, dacă ai fi vrut să împarţi această veste vitală cu mine.

— Ştiam. Era o recunoaştere directă, fără niciun pic de ruşine. Dar ni s-a spus cu condiţia să ţinem secret. Însă credeam că şi tu ştiai când am venit aici.

— Eu, nu! zise ea în zeflemea, tonul ei indicând clar că nu credea niciun cuvinţel. Toţi cei importanţi află la timp care este situaţia; cei ca voi – finanţatori, antreprenori, constructori, planificatori, arhitecţi. Tipii tari. Noi nu

contăm, micii şi bine intenţionaţii săpători cu capul în nori. Noi aflăm când sunteţi voi pregătiţi. După ce am fost îndeajuns de cercetaţi, linguşiţi şi spionaţi. Ea înghiţi cu greu şi apoi respiră adânc. Se dădea prea mult de gol. Nu era ceea ce hotărâse să facă.

El spuse, într-un amestec de sarcasm dureros şi ironie uşoară:

— Da, sigur, noi ştiam de o groază de timp, băieţii răi. Însă nu trebuia să spunem mai departe.

Deodată se aplecă înainte, cu mâinile pe genunchi şi-i spuse cu intensitate:

— Ascultă Josie, trebuie să auzi ce am să-ţi spun.

— Chiar trebuie?

Acum era şansa ei. Căscă şi se întinse lasciv, afişând plictiseală după această conversaţie. Într-un fel, era aproape sinceră; cu siguranţă, nu se mai putea rezolva nimic dacă se ciondăneau astfel, nu? îşi luă curajul în dinţi, fixându-şi privirea asupra lui, sugestivă şi senzuală. Cred că ştiu nişte moduri mai bune să ne petrecem timpul, Alex.

Aluzia ei nu i-a scăpat. Peste trăsăturile puternice trecu o expresie de neîncredere, aproape de dezgust, apoi se înăspri din nou cu hotărâre. Preferând să nu-i ia în seamă ultima remarcă, el continuă cu o voce înceată, dar insistentă.

— Recunosc că atunci când am trecut pe aici duminică am venit să verific situl din cauza schimbării de plan. Recunosc că-l susţineam şi încă o mai fac, în unele privinţe. Ochii lui erau foarte provocatori acum, întâlnindu-i pe ai ei fără ocolişuri. Am de făcut o meserie şi trebuie să-mi menţin o reputaţie. Dar. Aici făcu o pauză semnificativă, mi-am dat repede seama că tu habar n-aveai de ceea ce urma să se întâmple. Când m-am întors, eram gata să-ţi spun, să te avertizez pentru ce ştiam cum te-ai simţi, eu şi Vicky şi apoi…

— Ce drăguţ din partea voastră! sugeră Josie, batjocoritoare. Apoi făcu un pas spre el, cu mâinile în şolduri. Purta doar blugii ei de lucru, dar nu credea că asta îl va îndepărta. Uite, Alex, insistă ea, cu respiraţia tăiată, nu prea mă interesează toate astea. La ce mai servesc toate aceste explicaţii şi scuze? îşi nuanţă vocea cu cât mai multă nonşalanţă pentru a flirta. Azi-noapte a fost cât se poate de clar ce vrei de la mine. Dar aseară pur şi simplu nu eram în dispoziţia necesară. Era foarte dificil să-şi menţină vocea fermă, însă reuşi. Acum eu sunt aici, la fel şi tu şi toate astea nu ne duc nicăieri, aşa că, dădu drumul unui râs răguşit şi sexy. Ei bine, acum nu mă împotrivesc.

Nu putea s-o spună mai deschis atât. Mai făcu un pas înainte, aşa că acum aproape îl atingea. În secret, respiraţia ei era iute; oare cum va reacţiona? Va cădea în capcană?

Privind-o fix, el îşi scutură uşor capul, iar ea crezu că vede o expresie trecătoare de seriozitate solemnă şi chiar tristeţe în ochii lui. Apoi îşi ridică sprâncenele, iar gura lui se contractă, prinzând-o cu mâna de talie. Reacţia ei la contactul dintre pielea lui pe a ei era cu mult mai intensă decât se aştepta, aşa că aproape i se făcu teamă şi vru să dea înapoi. Dar îşi recâştigă controlul. Tacticile ei aveau să dea rezultate şi acum era ocazia să le pună în practică.

— Bine, Josie. Dacă aşa vrei să te joci. Ochii lui se îngustară. Un ton cadenţat şi rece se strecură în vocea lui, aproape ameninţător, care o dezechilibră. Cu siguranţă, nu venisem aici, astă-seară pentru asta. Credeam că ai altele pe cap.

Privirea lui, evident înfometată acum, rătăci apreciativă peste trupul ei, desfătându-se.

— Se pare că te-am judecat greşit, domnişoară Barnes, licenţiată în arte; eşti foarte bună în multe privinţe. Aseară chiar m-ai păcălit, spuse el contemplativ, simţindu-se ciudă sub umorul studiat sec. Toate protestele şi ezitările acelea,

şovăiala feciorelnică de a mă invita înăuntru. Degetele lui se încordară, strângându-se dureros pe talia ei.

— Ţi-am spus, eram obosită. Îşi răsuci capul cochetă, făcând-o înadins. Fluturarea pleoapelor, surâsul sfios părură mai degrabă afectate. Este dreptul doamnei să spună nu, nu-i aşa?

Deodată, în toiul acestui ritual antic, se simţi mai îngrijorată şi mai degradată ca niciodată. Nu mergea bine. Sentimentele dintre ei erau nepotrivite. De fapt, asta era problema: între ei nu trebuia să existe niciun sentiment. Dar ce rost avea să se amăgească? în ceea ce o privea, cel puţin, asta nu era adevărat.

Era aproape panicată, dar era prea târziu pentru retragere. O privea atent, cu acea perspicacitate alarmantă pe care dorinţa n-o putea ascunde. Îşi dorea cu disperare să nu fi început această şaradă inutilă.

Însă el şi-o apropia inevitabil până când ajunse între picioarele lui musculoase. Apoi îşi strânse genunchii până rămase prinsă dureros în loc. Ambele mâini o înconjurară. Ea era paralizată.

— Deci, rosti el tărăgănat, nu era decât cochetărie feminină, nu? Vechea rutină, când „nu” înseamnă „da”? Trebuie să-ţi spun, Josie, că nu mi te imaginasem o vampă. Credeam că ai mai multă integritate.

— Eu, nu... vreau să spun... Aproape că roşise, ceva ce nu i se întâmpla niciodată.

Fără s-o prevină o împinse jos, aşa că practic acum ajunsese în poala lui. Apoi îşi strecură un braţ în jurul taliei ei, în timp ce cealaltă mână, foarte eficientă şi calculată, fără niciun preludiu, se ocupa cu descheiatul bluzei. Ea respiră adânc, încercând nişte valuri de senzaţii pe care nu numai că nu le recunoştea, dar erau complet noi. Auzea clinchete de clopoţei în urechi, ceea ce era ridicol de adolescentin şi raze de lumină îi fulgerau în minte. Trebuia

să se adune şi să preia controlul situaţiei înainte de a fi prea târziu.

Dar se pare că forţa lui Alex nu se limita numai la planul fizic. El deţinea controlul şi o ştia. În timp ce se îndeletnicea cu deschiderea nasturilor ei, observă cadranul pătrat al ceasului digital de la încheietura aspră şi păroasă. Fără măcar să clipească pentru a-i da de ştire schimbarea de atitudine, el se ridică, punând-o neceremonios lângă el. Îndepărtându-se de ea, îi spuse calm:

— Ai fost foarte drăguţă, Josie, că mi-ai făcut această propunere, dar am altă întâlnire. I-am promis lui Vicky că vin până la opt şi jumătate ca să cinăm şi să discutăm. Sperasem să rezolv câteva lucruri cu tine; de fapt, ca să fiu sincer, mă aşteptam să fii pusă pe ceartă. Desigur, mă bucur că nu era aşa, însă mă tem că nu pot să mai rămân. Poate cu altă ocazie. Avea un ton politicos şi nonşalant. Puteau foarte bine să vorbească despre o întâlnire la o ceaşcă de cafea.

— Nu-i nimic, Alex. Era un coşmar, dar rămase senină. Calculele ei dăduseră greş în mod catastrofic, dar încă nu ştia în ce sens. Îşi încheie bluza cu degete tremurânde

Poate că tot ce mai era de făcut era să se întoarcă la mărul discordiei dintre ei. „Pregătită de harţă”. Ei bine, aşa şi era, nu? Dacă nu putea să trateze cu el aşa cum ar fi vrut, atunci trebuia să facă apel la mânia oarbă cu care era obişnuită deja.

— Presupun, concluzionă ea caustic, că vei veni la întâlnirea de vineri, nu?

— Desigur, vom fi acolo. Şi tu? Era atât de detaşat şi de calm. Îl ura.

— Dacă pot să scap. Nu pot să las totul baltă aici, doar ştii. Oricât ar fi de neînsemnată munca de aici, trebuie s-o facem atâta timp cât mai putem.

El îşi punea jacheta.

— Sigur. Atunci poate ne vedem acolo?

Ea făcu o ultimă încercare să-i clatine amabilitatea.

— Presupun că nu vei fi plătit pentru contribuţia ta la această construcţie de lux până când nu va fi gata, nu?

— Nu mai mult de un avans, fu el de acord, stând cu mâinile în buzunare, capul ajungându-i aproape de tavanul rulotei.

— Deci ar fi în interesul tău ca lucrul să înceapă cât mai repede cu putinţă. Din motive financiare şi profesionale, nu? încercă să facă să sune acuzator şi usturător.

— Cu siguranţă, recunoscu el răspicat, doar ridicând puţin dintr-o sprânceană. Niciodată n-am negat asta. „Şi ce-i cu asta”? sugera tonul lui.

Nici măcar asta nu-i ieşea cum intenţionase ea. Niciodată nu mai avusese parte de asemenea înfrângeri într-o oră.

— Aşadar, concluzionă ea disperată, n-avea rost să pretinzi că-ţi făceai griji pentru altcineva decât pentru tine în toată afacerea asta.

— Nu.

Se îndreptă spre uşă, ridicându-şi gulerul jachetei ca să se apere de vântul care părea că se înteţeşte afară. Cu o mână pe mânerul clanţei, se răsuci spre ea şi, inevitabil, zâmbea. Un zâmbet cald, sincer, care reprezenta o ultimă lovitură amărăciunii de pe faţa lui Josie. Nu putea să facă altceva decât să-l privească expusă şi fără să ştie ce să creadă.

— De fapt, Josie, cred că ştiu cum te simţi, anunţă Alex cu fermitate. Şi cred că ştiu şi de ce ai făcut ce ai făcut seara asta. Dar ţi-am explicat deja că nu-mi surâde câtuşi de puţin ideea ca o persoană să profite de cealaltă din punct de vedere sexual. Pentru mine, sexul reprezintă o mulţime de lucruri, inclusiv, uneori, o armă, dacă vrei, folosită în războiul dintre sexe, dar în mod sigur nu o modalitate de a evita comunicarea reală sau apropierea.

Acum vorbea serios, dar trăsăturile lui erau marcate de blândeţe. Cât despre celălalt lucru, încearcă să nu te laşi prea distrusă. Poate că mai este o soluţie. Nimic nu este atât de irevocabil pe cât pare. Nimeni nu are interesele atât de bine definite pe cât crezi. Există soluţii pentru majoritatea problemelor şi compromisuri la aproape toate situaţiile, dacă îţi pasă destul încât să le cauţi. Am venit în seara asta să-ţi explic şi să te asigur că încă nu este totul pierdut. Nu m-ai lăsat să fac niciunul dintre aceste lucruri. Acum trebuie să plec. Sfârşitul prelegerii.

El zâmbi maliţios, încheindu-şi discursul dezarmant. Apoi deschise uşa.

— Nu dispera, Josie. Şi, adăugă el îngândurat, privirea întunecată Cercetându-i cu căldură faţa, poţi să mă dispreţuieşti cât vrei, pe mine şi toţi bărbaţii. Dar încearcă să nu te dispreţuieşti pe tine însăţi prea mult. Nu meriţi.

Înainte să poată rosti un singur cuvânt, Alex dispăru, contopindu-se cu întunericul. Stătea nemişcată, cu urechile ciulite, ascultând zgomotul motorului îndepărtându-se. Apoi rămase doar tăcerea şi tânguirea vântului, precum şi impresia că fusese întoarsă cu susul în jos şi zguduită zdravăn, deşi, curios, cu blândeţe.

Era prea obosită şi supărată ca să descâlcească toate complicaţiile din viaţa ei. Se culcă devreme, căzând într-un somn adânc. Dar toată noaptea a fost bântuită în vis de faţa lui aspră şi apoi blândă, temătoare şi totodată îngrijorată de vocea lui cu accent scoţian cântător, abia străbătând din memoria ei. „Nimic nu este atât de ireversibil pe cât pare. Compromisuri. Soluţii. Dacă îţi pasă îndeajuns. Încearcă să nu te dispreţuieşti”.

Totul era o nebunie. A doua zi va redeveni ea însăşi, practică şi încrezătoare în sine. Şi Simon va fi acolo s-o ajute la lămurirea unor lucruri. Cât despre restul, ei bine, va trebui să rezolve mai întâi cu starea ei obişnuită. N-o

părăsise toată acea indignare îndreptăţită? Pur şi simplu lăsase loc, temporar, unei slăbiciuni stranii. Mâine dimineaţă totul va reveni la normal.

Capitolul 5

Era o zi grea şi asta era puţin spus. Indiferent la ce încerca să se gândească, stomacul i se agita, iar gâtul îi era contractat. I-a trebuit fiecare fărâmă de autocontrol ca să nu cedeze, dar până la urmă a reuşit.

Se gândi că nu se bucurase niciodată mai mult ca atunci când a zărit maşina uzată Morris Murar a lui Simon apărând pe la ora ceaiului. Fugi să-l întâmpine în timp ce silueta lui înaltă şi zveltă, îmbrăcat în blugi apăru din spatele volanului.

Vechi prieteni din facultate, Simon, cu părul nisipiu, ochelari şi o fire concisă, era unul dintre puţinii oameni din lume cu care se simţea relaxată. Lucrau bine împreună şi se înţelegeau la fel de bine şi niciodată n-a fost nici cea mai mică ameninţare ca între ei să fie ceva mai mult deoarece el trăia cu aceeaşi fată – o învăţătoare de la şcoala primară – de trei ani. De fapt, Simon şi Claire erau pentru ceilalţi un model de fericire domestică şi fidelitate.

În timp ce Josie punea ibricul pe foc, el se aşeză pe un scaun, privind-o cu ochii lui cenuşii gânditori, însă nu spuse nimic până când nu se întoarse spre el, privindu-l în ochi pentru prima oară. Apoi îi oferi un zâmbet încurajator, iar ea reuşi să-i răspundă cu unul palid.

— Ce este, Jo? Simon nu folosea niciodată mai multe cuvinte decât era nevoie.

Ea făcu o faţă comică.

— E atât de evident?

— Te cunosc mai bine decât ceilalţi; îi reaminti el cu blândeţe. Arăţi ca cineva care are corăbiile scufundate sau ca şi când ţi-ai fi văzut propria stafie, remarcă el, privirea blândă odihnindu-se pe trăsăturile ei tensionate.

Ea oftă adânc.

— Nu este o descriere prea rea a felului în care mă simt.

Se întoarse cu spatele să prepare ceaiul, deoarece ibricul fierbea.

— Vrei să-mi povesteşti? Sau este prea personal?

— Nu-ţi face griji. Zâmbetul ei era strâmb şi fără haz. Oricum erai blestemat să auzi totul, indiferent dacă vrei sau nu. Nu este personal, cel puţin nu…

Ea şovăi, strângându-şi buzele şi îngustându-şi ochii.

— Nu, repetă ea vehement, nu este personal. Este vorba despre muncă.

Sprâncenele lui decolorate se ridicară.

— Sună de rău. Şi erai atât de exaltată când ai sunat. E ceva în neregulă cu scheletele? Mormintele s-au dovedit a fi mai recente, până la urmă? S-a mai întâmplat.

Se uită cu atenţie la ea.

— Nu te-au păcălit elevii tăi, nu?

— Doamne fereşte, nu, nimic de genul ăsta. Scheletele sunt în regulă, la fel şi cu elevii mei. Au dezgropat cinci până acum şi pariez că mai sunt. Deocamdată i-am oprit din săpat până arunci tu o privire, dar e tot ce am putut face ca să-i conving să ia o pauză, deoarece sunt foarte ageri.

Faţa lui Josie se îmblânzi.

— Cred că vor veni curând să bea o ceaşcă de ceai cu tine.

— Ei bine, atunci, dacă totul merge atât de bine, ce s-a întâmplat? insistă el.

Josie se aşeză, punând două căni aburinde pe masă. Simţind dintr-odată cât era de obosită, îşi frecă ochii cu degetul mare şi arătătorul unei singure mâini într-un gest pe care el îl recunoscu, apoi îşi împinse părul castaniu şi des de pe faţă.

— Totul, declară ea jalnic. El se încruntă.

— Nu sună numai rău, ci definitiv. De când?

— De ieri. Şi „definitiv” este cam pe-acolo. Ea râse, un

sunet din gât scurt şi sardonic. Un cuvânt foarte potrivit.

El luă o înghiţitură de ceai.

— Mai bine te-ai descărca, Josie, până nu ne invadează hoarda ta. Din câte îmi amintesc, când vin aici nu prea se mulţumesc cu jumătăţi de măsură.

— Ai perfectă dreptate. Mai scoase un oftat adânc, aproape un căscat, care păru să vină din străfundul sufletului. Şi încă nu le-am spus.

— Ce să le spui? Simţind că e nevoie de tact, era insistent dar totodată răbdător.

Drept răspuns, scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor de dril dovada care, deşi era puţin îndoită şi şifonată, era la fel de incriminatoare. Se gândea că ar fi trebuit să aibă un chenar negru în jurul ei în timp ce-i înmâna scrisoarea.

El o studie atent, citind cu grijă fiecare paragraf şi apoi reluând cititul, parcă sperând să găsească mesajul de dincolo de ele. Apoi îşi ridică privirea, împăturind scrisoarea în timp ce-i digera conţinutul.

— Hmm, spuse el.

— N-ai decât să spui „hmm”. Mie personal mi-au venit câteva fraze mai colorate în minte când am citit-o, observă ea amar.

— Îmi închipui.

Deschise iar hârtia şi se mai uită o dată la scrisoare. Apoi scutură din cap, plescăind din limbă a dezaprobare. Fiind calm din fire, acesta era cel mai înalt nivel de dezaprobare al lui Simon.

— Presupun că au un temei legal? Adică, nu trebuia să fi semnat o înţelegere prin care nu îşi reluau munca decât după o perioadă anume? Cât ai cerut iniţial?

— Minimum doi ani. M-am gândit şi eu la asta, dar crezi că o firmă uriaşă ca aceasta şi-ar încălca obligaţiile legale? Mă tem că sunt mult prea vicleni ca să facă asta. Are cel

mai bun consilier, aşa cum îi au pe ceilalţi. Simon nu înţelese remarca seacă. Am să cer Comisiei şi Consiliului să verifice, desigur, dar mă tem că nu aşa le vom veni de hac.

El încă se mai uita la scrisoare, gânditor.

— Oricum, cred că astea trei luni magice le vor ajunge.

— Exact cum credeam şi eu. Se uită gânditoare în cana cu ceai. Nenorociţii! exclamă ea, copleşită din nou de trădarea aceasta de proporţii.

Privirea lui era plină de compasiune în timp ce întindea documentul ofensator pe masa dintre ei.

— Biata de tine. Şi tocmai când totul mergea atât de bine.

Dacă ar fi venit din partea altcuiva, ar fi avut o replică usturătoare la acest comentariu destul de banal. Însă cu Simon erai întotdeauna sigur de ceva, şi anume că spunea exact ce intenţiona. Afirmaţiile modeste erau felul lui de a se exprima.

Ea ridică din umeri.

— Mă voi opune, bineînţeles. Mă voi bate şi fără să am niciun ajutor, dacă trebuie. Nu vor scăpa aşa, cel puţin nu fără război.

El se uită aiurea la un punct deasupra capului ei, cu gura crispată.

— Sunt sigur de asta. Nu când o au ca rivală pe *Aruncă Flăcări Barnes*. Aproape că îmi pare rău pentru ei, adăugă el maliţios.

Simţindu-se puţin mai bine, ea scoase limba la el. Simon o făcea să se simtă atât de bine, ca şi cum ar fi fost o haină preferată pe care o purtai tot timpul. Slavă Domnului că trimisese deja după el pentru altceva, când i s-a întâmplat asta. Cu siguranţă, era un semn de slăbiciune din partea ei dacă avea nevoie de un prieten acum, când ar fi trebuit să fie capabilă să se descurce singură.

— Nu-ţi irosi mila pe... roboţii ăia. Nu e nicio fiinţă

omenească printre ei, numai rotiţe şi dinţi zimţaţi. Ochii ei verzi scăpărau cu dispreţ.

— Eşti sigură? medită el. Nu este nimeni pe care să-l atragi de partea ta? Dar consilierii lor externi, designeri, planificatori şi alţii de genul ăsta?

Ea nu spuse nimic, aşa că el continuă:

— Uneori, oamenii aceştia au în ei – simţul istoriei sau măcar le pasă de mediul înconjurător, ceea ce-i lipseşte cu desăvârşire antreprenorului tău capitalist şi arogant.

Ea rămase tăcută, aşa că el îşi dezvoltă ideea.

— Poate că interesul propriu preia controlul, dar cu puţină instruire… Te-ai gândit să discuţi cu cineva?

Privirea ei se concentră asupra activităţii de afară.

— De fapt, m-am întâlnit recent cu doi, cum le-ai spus „consilieri externi”. Erau arhitecţi. Să fiu exactă, erau marele arhitect şef şi camaradul lui ilustru, designer peisagistic. Au fost destul de amabili să ne onoreze cu prezenţa, investigând situl şi pregătindu-l de acţiune.

— Şi? O studia îndeaproape, cu coatele pe masă.

— Şi ce? îl înfruntă, îndreptându-şi în mod inconştient umerii înguşti.

— Ei bine, te-au înţeles? Ai putut să-i aduci de partea ta?

— Ah, au făcut exclamaţii despre cât sunt de impresionaţi de ceea ce facem.

— Bine, atunci; orice aliat e mai bun decât nimic, sublinie Simon practic. De ce nu le înregistrezi ajutorul şi să-i faci să…

— Nu, Simon. Vocea ei, greoaie şi seacă, îl atenţiona cu privire la acest subiect. Sunt toţi implicaţi. Este şi în interesul lor să se construiască acele case cât mai repede cu putinţă, indiferent de ce-ar vrea să credem noi. Prefăcându-se interesaţi şi aducându-şi copiii. Pumnii ei se încleştară cu furie nouă, în timp ce vocea i se ridică şi mai încordată.

— Hei, calmează-te, Jo, o linişti el, obişnuit cu ieşirile ei temperamentale. Sunt sigur că nu era nimic personal dacă păreau…

— Poţi s-o mai spui o dată? Nimic personal. Râsul ei era spart şi dureros. Şi dacă el îşi închipuia că putea să mă manipuleze, să se mai gândească o dată.

— El? Simon îşi arcui o sprânceană, uimit. Presimţea nişte complicaţii, dar deocamdată era în necunoştinţă de cauză.

— Un arhitect. Grant îl cheamă, Alexander Grant. Cel mai tare în domeniu pe plan local. Dinamic, cu multe premii, un om de succes – cunoşti genul.

— Ah, Simon încuviinţă, afabil. Şi spui că şi-a adus un coleg? Cu el ce este?

— Cu ea. Vicky Randle. De fapt, mi s-a părut destul de drăguţă, spuse Josie gânditoare. Şi-a adus până şi copiii. O zi în familie pe seama noastră, suspină ea.

— Josie, trebuie să-ţi păstrezi calmul. Încearcă să rămâi obiectivă. Ştiu că nu e uşor, dar e unica ta speranţă. Nu te implica personal.

Nici nu-şi imagina câtă dreptate avea cu sfatul lui, dar nu-i spuse.

— Te duci mâine la întâlnirea asta? Cred că ar trebui, dacă poţi.

— Dacă rămâi aici să supraveghezi lucrurile.

— Sigur. Mă bucur că îţi sunt de folos. Se pare că am sosit la ţanc. Când am plecat azi-dimineaţă din Cambridge, nu ştiam în ce mă amestec, o tachină el.

— Cât poţi să rămâi.

— Fără nicio problemă, câteva zile. După asta studenţii mei ar putea începe să observe că nu sunt acolo, râse el. Ca să nu mai pomenesc de Claire.

— Nu-ţi face griji, n-o să te ţin prea mult departe de ea. Dar trebuie să recunosc că mă bucur că eşti aici tocmai

acum; şi nu te deranjează să dormi aici, ca ultima oară?

— Nu, este foarte plăcut. Mi-am luat sacul de dormit. Va fi în ordine. Se ridică şi se întinse, mâinile ajungându-i până la tavan.

— Acum, dacă nu te superi, mă cheamă natura, trebuie să mai iau o gură de aer proaspăt. A fost un drum lung.

— Ah, Simon, îmi pare rău. Îşi scutură capul cu mâhnire. Nici măcar nu te-am întrebat ce face Claire, nimic, atât am fost de preocupată de problemele mele.

— Nu fi prostuţă. Este bine. Drumul a decurs bine. Bătrâna rablă trage mai departe. Maşina, nu Claire.

Râseră amândoi.

— Mă bucur că eşti aici, spuse ea iar. Apoi se uită pe fereastră. Ai grijă, vine mulţimea. Simte-te ca acasă până pun iar ibricul să fiarbă. După ce vei fi primit cum se cuvine, te vor târî afară să-ţi arate descoperirile. Nu trebuie să uiţi motivul venirii tale aici.

— În niciun caz. Simon se îndrepta deja spre cealaltă cameră. Nu trebuie să uităm asta.

— Şi nu uita, strigă ea după el, ei încă nu ştiu noutăţile. Orice-ar fi, nu le spune. Vor face o revoluţie. Trebuie să fiu pregătită.

— Sigur, şefa, spuse Simon, închizând uşa intermediară după el.

* * *

Sediul Wallace Holdings era într-un edificiu dreptunghiular, rigid şi simetric, construit din metal şi sticlă, din câte îşi putea da seama Josie. Cu toate că se afla aproape de centrul Bristolului, unde spaţiul era foarte solicitat, acesta avea propriul spaţiu de parcare şi chiar o fâşie de pământ îngrijită cu atenţie, ca să arate cât mai întinsă şi mai verde cu putinţă. În timp ce parcă între două

maşini Jaguar ostentative, Josie se trezi întrebându-se dacă Grant Randle Holt avusese ceva de spus în privinţa asta. Putea Alex să gândească ceva atât de urât? Judecând după ce-şi amintea din planurile pentru Summerford, stilul lui era mult mai subtil şi mai modest.

Punându-şi ordine în gânduri, traversă curtea spre intrarea impozantă cu uşi turnante duble. Muncise din greu să arate cât mai cochetă pentru această întâlnire: fustă din tweed evazată, multicoloră şi jacheta asortată, îi învăluiau curbele delicate, cizme până la genunchi din piele naturală şi geantă de umăr cu curea lungă. Nu prea avusese ce să-i facă părului sălbatic, dar îl periase cu putere într-o tentativă de coafură înainte de a pleca. Sub braţul stâng avea o servietă plată ce-i completa imaginea de profesionalism şi eleganţă.

Holul de recepţie era foarte mare după câte observa şi mobilat din plin cu plastic şi crom. Tocurile i se adânciră câţiva centimetri în covorul verde – bănuia că fusese aleasă această culoare pentru că se ştia că este odihnitoare, deşi ei i se părea o culoare colerică. Oare zâmbetele de pe cele două feţe perfect machiate din spatele biroului lung şi alb de la recepţie erau lipite pe ele permanent cu acelaşi lipici cu care îşi aplicaseră genele?

Biroul preşedintelui de la etajul cinci era de fapt o serie de birouri cu acelaşi covor verde şi câteva secretare tinere şi drăguţe. Apoi venea alt birou cu un covor auriu şi mai pufos şi cu o secretară mai matură şi mai ageră. În sfârşit, Josie fu introdusă în încăperea cea mai sfântă: camera de consiliu, inima companiei, unde rar pătrundeau cei marginalizaţi şi din clase mai joase. Josie se întreba dacă trebuia să cadă în genunchi şi să sărute covorul roşu gros până la glezne. În schimb, se aşeză pur şi simplu pe scaunul lustruit din lemn de la capătul unei mese ovale enorme, unde fusese condusă şi se concentră asupra aranjării

hârtiilor ei, refuzând să se uite spre camera plină de ochi curioşi pe care-i simţea asupra ei.

— Domnişoara Barnes, anunţă secretara, cu o voce de scuză către ceilalţi.

— Mulţumesc, domnişoară Harris. Vocea masculină plăcută cu accent corect venea în mod clar de la celălalt capăt al mesei. Bună ziua, domnişoară Barnes. Mă bucur că aţi putut să vă desprindeţi de activitatea dumneavoastră valoroasă ca să veniţi la mica noastră reuniune.

Atunci şi numai atunci ridică Josie capul ca să cuprindă întreaga scenă. Erau, poate, zece bărbaţi la masă, deşi bănuia că aveau loc cincizeci. Fiecare loc era aranjat cu grijă, ca pentru banchet, se gândi ea cu o tresărire de amuzament. Auzise şi citise despre asemenea lucruri, desigur, dar i se părea incredibil de ireal să se găsească în mijlocul lor, chiar dacă doar temporar. Ea era o fată de exterior, care muncea cu mâinile. Avea nevoie de acţiune şi aer proaspăt, nu să stea în săli de consiliu închise. Şi chiar aşa era, în ciuda dimensiunilor mari şi tavanelor înalte, a mirosului de lac de lustruit. Îşi dădu repede seama că poluarea se datora faptului că nişte delegaţi de la masă fumau trabucuri iar ceilalţi aveau în mâini ţigări. Josie se cutremură în sinea ei; nu suporta să fie nevoită să inhaleze fumul altora. Nu-i păsa ce le făcea lor, doar era propria lor decizie, dar cum rămânea cu ce-i făcea ei?

Oricum, acesta nu era momentul pentru astfel de preocupări, doar venise aici cu un scop. Uitându-se peste acrii de mahon, întâlni privirea omului care i se adresase, ignorându-i pe ceilalţi.

— Bună ziua, îi răspunse ea rigidă. Nici nu m-aş fi gândit s-o ratez, replică ea ca răspuns comentariului lui glumeţ.

Bărbatul de vârstă mijlocie şi corpolen se lăsă pe spate în scaunul lui foarte larg din capătul mesei.

— Aş fi dorit ca toţi cei în cauză să fie tot atât de

preocupaţi, spuse el cu o voce tărăgănată.

Prin ceaţă, nu putea să distingă decât nişte ochi strălucitori, şterşi, dar ageri, măsurând-o mai atent decât lăsa să se vadă stilul lui concis.

— Entuziasmul dumneavoastră vă face cinste, domnişoară Barnes, nu, domnilor?

Linguşitorii dădură din cap nerăbdători, arătând un interes subit şi supus tinerei femei greu de clasificat. Josie se întrebă cu care dintre ei avusese privilegiul să vorbească la telefon. Probabil că era o persoană insignifiantă ca să participe la o astfel de întâlnire.

— Da, continuă el, uitându-se la ea gânditor. Am primit scuze din partea celor de la Comisie şi din Consiliu. Se pare că nu li s-a părut potrivit să-şi trimită reprezentaţii la această mică întâlnire, cu toate că şi-au exprimat profunda îngrijorare privind rezultatul ei. Se pare că sunteţi singura susţinătoare a cauzei dumneavoastră, domnişoară Barnes.

Aceasta fusese o lovitură sub centură, şi el ştia asta, dar Josie refuza să clipească. Îşi ţinu capul sus.

— Îndrăznesc să cred că o privesc drept una cu o concluzie ştiută dinainte, din experienţe anterioare, îi replică ea cu îndrăzneală, vocea limpede făcând ecou în cameră. Dar eu nu mă dau bătută atât de uşor.

Ochii lui se îngustară şi pufăi din trabuc.

— O opoziţie îngrijorătoare, domnilor, remarcă el către colegii lui, cu sarcasm crud în voce.

Se auziră râsete linguşitoare din toate părţile. Josie se lupta cu roşeaţa care ameninţa să-i trădeze furia şi stânjeneala. Trebuia să-şi păstreze echilibrul exterior cu orice preţ. Nu avea să fie uşor, asta cel puţin era evident, dar mai avusese parte de provocări şi înainte. Era nevoie de mai mult decât câţiva directori pompoşi să o înfrângă.

Din fericire, înainte să găsească o replică pe măsură, atenţia lor a fost distrasă de câţiva nou-veniţi, în majoritate

bărbaţi, părând să se tragă toţi dintr-o clonă, la costum oficial, dar Josie era nemaipomenit de bucuroasă să vadă două femei printre ei. Oricât de dichisite şi coafate erau încât nu le mai recunoşteai, cel puţin avea şi o companie feminină. S-au aşezat toţi cât mai aproape de tronul cel magic, cu capetele întoarse către ocupantul acestuia şi cu urechile ciulite să audă fiecare comentariu. Preşedintele conducea şedinţa cum era obişnuit – încrezător şi relaxat. Spre uşurarea lui Josie, nimeni nu păru să-i observe prezenţa. Camera era deja învăluită într-un nor de fum.

În cele din urmă, redutabila domnişoară Harris îşi ocupă locul lângă preşedinte – dar într-un scaun mai mic – pregătindu-se să ia notiţe din belşug, dar şi supraveghind ordinea şedinţei. Ea tuşi delicat.

— A... domnule preşedinte, doamnelor şi domnilor, puteţi începe, vă rog, această reuniune a consiliului... suntem deja cu zece minute în întârziere...

— Dar nu suntem toţi aici. Arătând îndurerat, preşedintele îşi strivi trabucul fumat pe jumătate într-o scrumieră mare din sticlă. Şi arhitecţii? S-au agitat destul de mult cu privire la prezenţa lor aici.

El se uită acuzator la domnişoara Harris, şi la fel şi Josie, care încercase să se întrebe acelaşi lucru, deşi din motive diferite.

— Să nu-mi spuneţi că nici ei nu mai vin?

Ceilalţi delegaţi au început imediat să murmure încruntaţi între ei, ridicându-se un freamăt de dezaprobare, din care Josie înţelegea cuvinte ca „ruşinos” şi „nu poţi să te bazezi pe astfel de oameni”!

Domnişoara Harris bătu nefericită cu caietul de notiţe în masă.

— Au spus că vor veni, domnule, dar nu cred că ar mai trebui să aşteptăm. Avem şi alte întâlniri importante după asta.

— Aşa e, aşa e! fură de acord toţi cei adunaţi.

— Foarte bine, atunci.

Preşedintele se aplecă în faţă cu o figură plină de sine care se lansează în acţiuni decisive. Să începem.

Domnişoara Harris îşi drese iar vocea.

— Scopul acestei întâlniri speciale este de a discuta mai pe larg în legătură cu propunerea de a relua mai repede lucrările de construcţie de pe situl de rezidenţă din Summerford. După cum ştiţi, acest lucru era programat abia peste un an, după ce era cercetat o perioadă de doi ani, când am aflat că… În acel moment uşa se deschise şi o tânără secretară tulburată introduse încă două persoane. Fără să se uite în jur, Josie simţi imediat că unul dintre ei era Alex, aşa că se întări pentru inevitabila confruntare. Îi simţi prezenţa şi impactul imediat ce intră în încăpere.

Vocea familiară vibră în liniştea din încăpere, fermă, venind de undeva tulburător de aproape, din spatele ei.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, domnule preşedinte. Eu şi doamna Randle am făcut nişte cercetări de ultim moment, sperând să aducem un nou subiect de discuţie la această întâlnire. Din păcate, am fost prinşi în trafic în timp ce ne întorceam. Sperăm că nu v-am incomodat.

Preşedintele înclină din cap graţios.

— După cum vedeţi, domnule Grant, doamnă Randle, începusem fără dumneavoastră. Luaţi loc, vă rog, îi invită el cu politeţe rece.

Josie observă că preşedintele şi Alex nu se prea simpatizau. Se întrebă de ce.

Alex şi Vicky s-au aşezat lângă Josie, dar nu atât de aproape încât s-o deranjeze. Ea îi surprinse privirea scrutătoare înainte de a-şi consulta notiţele. Ceva de pe faţa lui, o neîndurare calculată, făcu să i se strângă stomacul într-un mod în care nicio sală de consiliu plină de preşedinţi şi executivi importanţi n-ar fi reuşit. Era îmbrăcat

exact ca de obicei, cu pantaloni impecabili şi o cămaşă moale din bumbac desfăcută la gât. În opinia ei arăta mai bărbat decât toţi ceilalţi la un loc, admise ea fără tragere de inimă. Singura cămaşă care nu era băţoasă, observă ea cu ironie muşcătoare.

Privirea echilibrată a preşedintelui se îndreptă spre Alex.

— Şi aţi reuşit să aduceţi ceva nou? întrebă el ţeapăn. Alex îi susţinu privirea fără să clipească.

— Nu tocmai.

Gura lui se subţie. De la câteva scaune distanţă, de unde stătea, Josie putea să-i vadă profilul clasic cu barba iradiind.

— Ce era oare? Iritare? Frustrare? Era uimită; existau nişte tensiuni aici pe care nu era sigură că le înţelegea.

— Atunci, dacă sunteţi gata, sugeră preşedintele cu greutate, putem începe şedinţa.

— Desigur.

Alex avea faţa aceea complet nouă şi intransigentă cu care se confruntase atât de brusc cu câteva ore în urmă. Aparenţa lui în public – sau oare aşa era în realitate? – era calmă, controlată şi totuşi de o duritate nemiloasă şi ascuţită. Un adversar inflexibil şi posibil de feroce. Încă un motiv pentru care îşi dorea cu ardoare să fi fost de aceeaşi parte a baricadei.

Domnişoara Harris spunea din nou ordinea de zi. După ce s-a terminat cu formalităţile, citindu-se minuta şi procesul verbal al agendei de zi, preşedintele prezentă condescendent cazul din punctul de vedere al companiei.

Fireşte că regretau o asemenea decizie, susţinea el, dar era ceva inevitabil. Aveau mâinile legate, deoarece antreprenorii nu le-au lăsat nicio altă opţiune. După cum ştia toată lumea, din păcate, preţurile urcă în fiecare zi pentru forţa de lucru, materii prime. Dacă nu reluăm lucrările până în trei luni, costul iniţial estimat pentru această lucrare va lua proporţii exagerate. Antreprenorii

aşteaptă să înceapă lucrul la alte proiecte şi se vor retrage dacă nu-l reiau pe acesta cât de curând. Şi atunci, ar fi avut mari probleme cu costul. De asemenea, mai dorea să le reamintească celor prezenţi, cu toată modestia, că antreprenorii nu fuseseră încă de la început prea dornici să aprobe amânarea lucrărilor şi că fusese nevoie de toată diplomaţia lui ca să-i convingă.

Bineînţeles, mai adăugă el ca o paranteză, în ultimul an avuseseră loc nişte descoperiri arheologice folositoare, după cum auzise şi spera ca toţi să-şi amintească – la acest punct se uită semnificativ în direcţia lui Josie – că acestea avuseseră loc în perioada programului de construcţii.

Josie îi asculta cu furie crescândă cuvintele afabile. Făcea eforturi să-şi ţină gura strâns lipită ca să nu-i scape vreo reacţie nimicitoare. Ultimul lucru de care mai avea nevoie era un comportament necontrolat şi dezordonat. Trebuia să le arate că era o forţă demnă de luat în seamă. Îşi ţinu capul plecat, refuzând să întâlnească privirea suavă şi chiar compătimitoare şi agitată a lui Vicky. Ştia că-i va veni şi ei rândul să vorbească, dacă va şti să se poarte conform regulilor.

După ce preşedintele îşi susţinu propunerea, câţiva dintre acoliţii lui se ridicară să o aprobe. Erau o echipă compactă, bine antrenată. Cu fiecare vorbitor, inima lui Josie se descuraja şi mai mult. Bănuiala ei se adeverea: nu putea să răstoarne această adunare puternică de interese. Fiecare semn de întrebare şi obiecţie pe care plănuise să le ridice erau în mod sistematic desfiinţate înainte să aibă şansa de a spune un cuvânt.

Reprezentantul juridic al firmei îi informă apoi că aveau toate drepturile şi obligaţiile statutare atâta timp cât erau de acord cu un aviz de trei luni dat în timp util. Înmână apoi copii cu înţelegerea iniţială unde se specificase lucrul acesta, paragraful în chestiune fiind subliniat cu roşu, în caz

că scăpa cuiva. Josie se blestemă când îşi dădu seama că atunci nu-l văzuse. Nu că atunci ar fi putut face mare lucru dacă îşi dădea seama, dar lăsase lucrurile de genul acesta în seama sponsorilor ei, care se dovedeau a-i fi de un ajutor nemaipomenit de neglijent!

Un reprezentant al antreprenorilor clarifică poziţia lor după cum fuseseră deja descrise în mod succint de către preşedinte, mai spuse el. Imperative economice. Dificultăţi financiare. Toată lumea ştia că sunt vremuri grele. Din păcate, trebuia făcute sacrificii în interesul progresului.

„Sacrificii”! Mintea lui Josie răsuna dispreţuitoare atât de tare încât era sigură că sunetul trebuie să-i fi ieşit prin urechi. Se îndoia că majoritatea ar fi ştiut să recunoască un sacrificiu chiar dacă i-ar fi înţepat în ochi. Dacă trebuia făcut un sacrificiu, un lucru era sigur: nu reprezentanţii aşezaţi la masă cu ea aveau să-l facă.

Domnişoara Harris explică apoi că primise mesaje din partea Consiliului Local care sponsorizase proiectul lui Josie şi din partea Comisiei care-i aloca cealaltă parte. Ambele îşi exprimaseră regretul că nu pot participa. „Laşi! Trădători”! ţipa mintea lui Josie. Ambele organisme fuseseră deranjate de veşti, mai ales pentru că o echipă de tineri şomeri învăţau cu succes o meserie nouă.

— E bine, sublinie preşedintele alene, cel puţin nu mai bat străzile. În mijlocul veseliei generale cu care fu întâmpinată această remarcă, Josie îşi permise un licăr de speranţă: poate că sponsorii n-o vor lăsa baltă până la urmă.

— Însă a continuat miss Harris, fuseseră liniştiţi de vestea că se vor găsi slujbe noi în cadrul Comisiei de Instruire pentru fiecare tânăr în posturi ca tencuitor, zidar şi aşa mai departe.

Josie de-abia îşi stăpânea furia. Deci, asta era! Aşa-zişii ei aliaţi o trădaseră complet, pentru nişte slujbe ieftine. Dar

cum rămânea cu elevii ei, a căror imaginaţie fusese atât de încântător de captivată de descoperirea unei lumi noi pentru ei? Copiii ale căror personalităţi se schimbau sub ochii ei, pe măsură ce deveneau atât de interesaţi de miracolul dezgropării trecutului? Cum să fie la fel cu săpatul fundaţiilor şi construirea zidurilor din cărămidă? Fierbea pe dinăuntru şi îşi încleşta dinţii, dar încă îşi ţinea capul plecat, evitând privirile amuzate îndreptate către ea.

— Şi sunt sigur că unor astfel de puşti n-o să le pese, i se păru preşedintelui potrivit să observe, ce trebuie să facă pentru cele douăzeci şi cinci de lire pe săptămână, atâta timp cât le obţin.

Toţi cei prezenţi sau aproape, chicotiră apreciativ. Apoi preşedintele se întoarse spre Alex şi Vicky.

— Poate arhitecţii noştri doresc să mai adauge ceva? Josie detectă din nou o notă de avertisment în spatele vocii suave. Domnul Grant ne-a susţinut încă de la început cu această decizie, sublinie el afabil. De fapt, el a făcut primul propunerea Consiliului ca lucrurile să fie devansate puţin, din moment ce costurile cresc pe zi ce trece. Cred că dumneavoastră mi-aţi spus, domnule Grant, că altfel veţi fi nevoit să vă modificaţi planurile ca să rămâneţi măcar pe lângă preţul total estimat iniţial.

Odată cu confirmarea celor mai sumbre suspiciuni ale ei, Josie simţi cum îi dispare complet ultima rămăşiţă de calm. Ştiuse de la început că Alex a fost mereu împotriva ei, dar s-o descopere atât de brusc era mai mult decât putea suporta. Îşi încleştă pumnii în palmă, urându-l.

Însă el se ridică în picioare, încet, deliberat, fără grabă. Privirea lui întunecată rătăci în jurul mesei o clipă, apoi se opri pe faţa lui Josie. Preţ de o secundă, îşi permise să se uite direct în ochii lui şi îşi dori apoi să n-o fi făcut. Cum puteau acei ochi căprui să fie la fel de calzi şi de sinceri, când exprimau o hotărâre atât de definitivă? Cum puteau

să mai aibă influenţa asta asupra ei, chiar şi acum când ştia adevărul?

Vicky stătea tăcută lângă el, uitându-se ca toţi ceilalţi spre el. Trebuia să recunoască faptul că Alex avea un aspect impunător. Spre deosebire de ceilalţi vorbitori, inclusiv preşedintele, el pretindea un respect real, nu artificial.

— Domnule preşedinte. Vocea lui era scăzută dar sigură. Doamnelor şi domnilor. Iată tot ce vreau să spun. Într-adevăr, eu şi partenerii mei am înaintat această propunere de a relua construcţiile la Summerford cu nouă luni mai devreme. Din punct de vedere economic era raţional, inclusiv pentru firma noastră. Cu cât întârziam mai mult cu atât pierdeam mai mult profit din cauza inflaţiei. Suntem la fel de preocupaţi ca toţi ceilalţi să ne menţinem eficienţa financiară.

Reprezentanţii de la Wallace Holdings au aprobat din cap şi şi-au zâmbit unul altuia. Înţelegeau ce voia să spună. Preşedintele păru uşor surprins. Vicky se uita în jos. Josie îşi ţinu privirea fixată pe peretele din faţa ei, luptându-se cu un val de lacrimi.

— Însă, le atrase Alex atenţia, în general există două păreri în asemenea cazuri.

Se aşternu o tăcere îngheţată. Preşedintele îşi încreţi gura şi îşi scutură capul. Vicky continua să privească în jos, iar Josie la perete.

— Am făcut această propunere, continuă Alex însufleţit, înainte să apucăm să vedem situl. Ochii lui erau aţintiţi asupra preşedintelui acum. Imediat ce s-a oficializat totul, am simţit nevoia să fac şi asta. Partenera mea, doamna Randle, a venit cu mine. Aruncă o privire scurtă spre Vicky, care tot nu ridicase capul.

Era clar că nu-i era uşor. Nici măcar Josie nu ştia ce să mai simtă. Un conflict straniu de emoţii o invadă: speranţă

şi cinism, uşurare şi disperare.

— Ceea ce am văzut acolo, succesul, seriozitatea şi gradul la care se lucra ne-a impresionat foarte mult, le spuse Alex simplu. Vă spun, doamnelor şi domnilor, dacă aţi merge la Summerford să vedeţi cu ochii dumneavoastră descoperirile, veţi înţelege cu siguranţă ce vreau să spun. Sunt momente când interesele economice trebuie să facă loc altor priorităţi, mai mari şi mai durabile. Şi, îndrăznesc să spun, acesta este unul din acele momente.

Rămase în picioare, făcând o pauză necesară digerării acestei sugestii. Apoi, în tăcerea îngrozitoare, strică totul, concluzionând:

— În ciuda celor spuse, nu ne putem contrazice opinia că această întârziere va cauza în mod inevitabil ridicarea acţiunilor, inclusiv ale noastre. De aceea, speram să ajungem la un compromis, astăzi. De fapt, am întârziat pentru că am avut o discuţie foarte complexă cu colegii noştri antreprenori, ca să vedem dacă putem găsi o soluţie pe placul tuturor. Sprâncenele lui dese se încruntară sumbre. Dar se pare că nu există.

Apoi se aşeză şi singurul sunet care se mai auzea era foşnetul hârtiilor domnişoarei Harris.

Preşedintele căuta în buzunarul interior alt trabuc pe care îl răsucea gânditor între degetul mare şi arătător ca un fel de gest liniştitor. Apoi se uită de-a lungul mesei spre Alex:

— Ei bine, domnule Grant, spuse încet, fusesem deja informat că v-aţi răzgândit în privinţa recomandărilor pe care le-aţi făcut, aşa că nu mă surprinde. Cât despre neobişnuita invitaţie pe care ne-aţi adresat-o de a vizita situl, cred că cei mai mulţi dintre noi suntem prea ocupaţi ca să hoinărim prin nişte câmpii noroioase şi să ne vârâm prin cine ştie ce rămăşiţe antice doar ca să ne îmbogăţim spiritul... aşa că vă vom crede pe cuvânt că descoperirile sunt impresionante. Făcu o pauză teatrală pentru râsetele

inevitabile.

— Din păcate, continuă el pe un ton mai aspru, nu ne permitem să ne abatem din drumul nostru din cauza unor motive sentimentale. Am reţinut cu prisosinţă noua dumneavoastră poziţie, domnule Grant şi de asemenea faptul că, în esenţă, sunteţi de acord cu decizia noastră. De fapt, după cum am mai spus, sfatul dumneavoastră a fost hotărâtor în luarea ei încă de la început. Îşi ridică trabucul la nas şi-l mirosi apreciativ. Nu ştiu în ce constă acest... Compromis pe care aţi crezut de cuviinţă că trebuie să-l încercaţi să-l inventaţi, dar vă asigur, domnule Grant că dacă exista vreo cale de a păstra acest proiect, am fi găsit-o.

„Aţi fi găsit-o pe dracu’”, intonă mintea lui Josie. Slabele ei speranţe erau distruse definitiv. Ca şi restul, Alex doar făcuse pe grozavul. Discursul lui frumos nu era decât praf în ochii proştilor, doar ştia perfect de bine că nu va conta în cele din urmă. Îşi permisese să fie puţin de partea ei, fiind sigur că nimeni nu-i va da nicio atenţie şi că preşedintele îl va respinge.

Iar acum era rândul ei. Se ridică să se adreseze celor prezenţi, fiind ultima de pe listă, la capătul drumului şi singura apărătoare. Conştientă că se uitau toţi la ea, trase o gură de aer şi îşi fixă privirea pe un punct deasupra capului domnişoarei Harris.

— Îmi dau seama, domnule preşedinte, începu ea calm, că absolut nimic din ceea ce vă voi spune astăzi la această întâlnire nu va schimba hotărârea dumneavoastră. Această întâlnire este o farsă, declară ea cu îndrăzneală. Nu este nimic altceva decât o parodie cinică în locul unui act democratic. Aţi avut grijă să o instrumentaţi bine înainte ca noi să ajungem aici. I-aţi mituit cu succes pe sponsorii şi agenţii mei de finanţări cu promisiunile dumneavoastră în legătură cu locuri de muncă în cadrul proiectului

dumneavoastră pentru elevii mei. Înghiţi cu greu străduindu-se să rămână calmă. Dacă aţi veni şi i-aţi vedea pe acei tineri muncind, cred că v-aţi da seama că domnul Grant avea dreptate.

Dacă ar fi ştiut ei cât o costase să-i rostească numele atât de spontan şi de natural!

— Sunt pe cale să devină nişte arheologi pasionaţi, responsabili, şi în unele cazuri chiar pricepuţi. Aceasta este o meserie veche, incitantă şi importantă.

Vocea i se ridica tot mai sus, iar faţa îi devenea tot mai animată pe măsură ce se implica mai mult.

— Majoritatea tinerilor nu vor vrea în niciun caz, îl asigură ea sinceră, să fie transferaţi la construirea unei clădiri fără suflet. Sugestia că pentru ei asta nu va conta, e nici mai mult nici mai puţin decât o insultă.

Se uită în jos la notiţe, venindu-şi în fire. Era de-ajuns: dacă ar fi continuat, n-ar fi făcut decât să-i întărâte şi mai tare. Dar ce rost avea să mai continue, nu însemna că îşi irosea vremea de pomană?

Cu un efort suprem, le enumeră descoperirile cele mai importante, ajungând la descrierea mormintelor şi concluzionând că multe altele vor rămâne nedescoperite pentru totdeauna în urma deciziei din acea zi.

— Tot ce putem afla despre înaintaşii noştri, le spuse ea cât mai simplu cu putinţă, se află îngropat în pământ pe locuri ca acesta. Şi dacă dumneavoastră insistaţi cu această revocare a promisiunii pe care mi-aţi făcut-o, îl provocă ea cu înverşunare, veţi fi singurul responsabil de privarea generaţiilor următoare de nişte informaţii valoroase.

Se aşează pe scaun brusc, aşternându-se din nou o scurtă tăcere. Prinzându-i privirea, Vicky ridică dintr-odată sprânceana în semn de aprobare. Alex se uita la ea, tot trupul îi spunea asta, dar ea îşi ferea privirile cu fermitate. Ultimul lucru de care mai avea acum nevoie era un contact

direct cu bărbatul ăsta.

Preşedintele îşi scoase cleştele şi tocmai tăia capătul unui trabuc havanez. Susţinătorii lui aşteptau cu răsuflarea tăiată să vadă cum se va termina. Josie, care ştia că nu există nicio şansă să fie în favoarea ei, începu să tremure, acum că totul se sfârşise, cu excepţia ţipetelor.

— Ei bine, domnişoară Barnes, vorbi el în sfârşit, aşezându-şi mai bine trupul imens în scaunul larg. Ne-aţi atins inimile cu pledoaria dumneavoastră pasionată şi sunt sigur că toţi vă compătimim. Însă vă asigurăm, cum am făcut-o de la început, că această schimbare s-a făcut numai după cea mai atentă şi completă examinare. Se pare că deja v-aţi dat toată osteneala să-i ademeniţi pe iluştrii noştri arhitecţi de partea dumneavoastră, sau aproape.

El zâmbi periculos, un zâmbet care spunea „Mult prea aproape după gustul nostru”.

— Dar mă tem că în final, când analizăm totul, trebuie să privim faptele grăitoare.

Cei prezenţi aprobară din cap şi murmurară apreciativ.

Gata cu distracţia, se gândi Josie cu amărăciune. Acum e timpul ca realitatea să-i dea pe copii la o parte cu găleţile şi lopeţile lor şi să-i aducă pe adulţii săpători. Unii ridicau, alţii distrugeau – aşa este în lumea reală.

— Desigur, vocea preşedintelui era crispată, în interesul… procesului democratic, vom supune această chestiune la vot în încheierea şedinţei. Sper că sunteţi de acord, domnişoară Barnes, că fiecare aspect a fost cercetat în voie şi că fiecare şi-a exprimat părerea liber.

Josie nici nu se osteni să dea o replică acestui şuvoi insultător de jargon de consiliu. A fost o mascaradă de la început până la sfârşit, atât rolul jucat de Alex, cât şi restul de spectacol convingător al preocupării lui, o persoană mai degrabă apropiată de interesele companiei. De fapt, nici n-ar fi fost surprinsă dacă ar fi aflat că Wallace Holdings îl

pusese să facă şi asta, ca parte din spectacol. După ce a văzut de ce erau în stare, se aştepta la orice.

Scuturând din cap cu o deprimare cruntă, lăsă soarta să-şi urmeze cursul. Când domnişoara Harris a cerut să se ridice mâinile celor împotriva propunerii, nici nu s-a ostenit să şi-o ridice. Nu s-a obosit nici să se uite să vadă dacă Alex şi Vicky le-au ridicat pe ale lor. Era totul prea grotesc; se simţea goală, secătuită şi pustie, murdărită şi stoarsă, ca o minge dezumflată.

— Moţiune aprobată cu majoritate covârşitoare, anunţă domnişoara Harris fericită! în absenţa vreunei alte probleme, declară şedinţa oficial încheiată.

Capitolul 6

Josie n-avea decât un gând în capul care i se învârtea: să scape de mascarada aceea de întrunire şi de clădirea ridicolă cât mai repede şi cât mai departe cu putinţă. În timp ce toată lumea căsca, se întindea şi se felicitau unul pe altul, mândri pentru succesul maşinaţiei lor, îşi strânse lucrurile şi fugi. O luă prin biroul cu covor auriu şi celălalt cu covor verde, pe lângă secretare care şi-au ridicat capetele surprinse şi apoi în coridorul mare pustiu, oprindu-se numai să inhaleze puţin aer relativ curat, asemeni unui animal hăituit, înainte de a se îndrepta spre lifturi.

După o privire, îşi dădu seama că toate erau la parter. Fără să mai aştepte să urce, o luă la fugă pe scări, mânată numai de instinctul de a scăpa. „De ce anume?” se auzea mintea ei întrebând de undeva foarte departe, însă nu se opri s-o asculte, cu atât mai puţin să răspundă la ea. Va avea timp suficient să analizeze toate astea după ce va fi departe şi în siguranţă de locul acesta îngrozitor şi tot ceea ce reprezenta el, de acei oameni oribili şi poate cel mai mult de influenţele tulburătoare ale lui Alexander Grant.

Fără niciun folos, bineînţeles. Ar fi trebuit să ştie asta. Chiar dacă reuşea să scape de el din punct de vedere fizic, ar fi fost doar o amânare temporară. Mai devreme sau mai târziu, ar fi fost nevoită să înfrunte aceste provocări emoţionale. Nu putea în niciun caz să uite de evenimentele din ultimele ore. Era nevoie de acţiune decisivă şi imediată, iar Josie habar n-avea ce să facă în continuare.

Undeva între etajele trei şi patru pierdu controlul situaţiei. Cu toate că era uşoară şi rapidă, Alex era foarte agil şi picioarele lui erau mult mai lungi. Ştia cine o urmărea încă de când îl auzise coborând treptele de deasupra ei. Cu pulsul galopând şi o expresie furioasă pe faţă, continuă să înainteze, dar după câteva secunde era în spatele ei.

Trupul ei i-a simţit mâna întinzându-se spre ea, chiar înainte să simtă presiunea grea pe umăr. Şi totuşi continuă să fugă, simţind o nevoie oarbă, primitivă, să scape de urmăritorul ei. Când strânsoarea lui s-a întărit, a fost nevoită să se oprească brusc, uitându-se drept înainte, refuzând să se mişte până când o întoarse încet şi neînduplecat cu faţa spre el, fiind conştientă de superioritatea lui.

N-au scos niciun sunet în timp ce se uitau unul la altul preţ de un lung şi îngheţat minut. A fost nevoie de tot controlul să nu-şi arate reacţia nervoasă. Ochii căprui şi calzi ai lui Alex erau îngustaţi furios, iar gura lui senzuală crispată. Când în sfârşit vorbi, tonul era ciudat de suav:

— Unde credeaţi că fugiţi, domnişoară Barnes?

Ea se luptă să răspundă cât mai normal cu putinţă.

— Trebuie să mă întorc. Ştii că nu pot lipsi prea mult de la sit.

Nu era prea rău: poate puţin răguşită, dar destul de calmă. Însă scuza n-avea niciun efect asupra lui.

— Încearcă din nou, domniţă, surâse el batjocoritor.

Se întrebă încă o dată ce se întâmplase cu bărbatul acela perspicace şi sensibil cu care cinase la restaurant acum trei zile, scurte şi totuşi parcă acum o viaţă, căruia i se deschisese.

— S-au descurcat până acum fără tine, o mai pot face puţin. Vechea meserie de arheolog nu se va destrăma fără ajutorul constant al Josephinei Barnes. Nici măcar munca ta.

Cu ambele mâini puse ferm pe umerii ei înguşti, avea mai multe avantaje. El n-avea niciun bagaj, deşi se îndoia că aruncase hârtiile lui Vicky înainte de a pleca în urmărirea prăzii lui, în timp ce Josie era încărcată cu ele, fără să mai pună la socoteală jacheta pe care o dezbrăcase în aerul închis de la întrunire şi care acum era aruncată neglijent pe

un braţ când încercase să fugă.

Se mişcă sub strânsoarea lui, mutându-şi servieta mai sus sub braţul drept cu mâna stângă, aproape căzându-i jacheta în timp ce făcea asta. Însă îşi menţinu capul ridicat, bărbia sus, arogantă, în timp ce-i întâlni privirea pătrunzătoare.

— Niciodată n-am spus asta. Nu mă consider atât de independentă.

— Mă bucur să aud asta.

Umorul îi revenea, cu acea ironie ascunsă şi familiară, însă degetele lui erau încă înfipte în braţele ei. Putea să le simtă pe fiecare în parte pe pielea ei ca nişte benzi de oţel prin bumbacul subţire al cămăşii.

— Nimeni, absolut nimeni, nu este atât de indispensabil. Ştiu ce simţi pentru protejaţii tăi, Josie, dar nu poţi să le porţi mereu de grijă. Vor trebui să înveţe să se descurce şi fără mama cloşcă o dată şi-o dată.

— Mai devreme decât credeam, se pare, replică ea, furia revenindu-i pe măsură ce îşi amintea. Când tu şi amicii tăi faceţi...

— Josie, o întrerupse el, cu ochii şi vocea înăsprindu-i-se. Cred că ar trebui să lămurim câteva lucruri înainte de a îmbătrâni prea tare.

Se uită în jurul ei: scările erau pustii, fără îndoială majoritatea angajaţilor acestei clădiri bogate preferaseră să folosească lifturile, dar tot se simţea expusă.

— N-aş vrea să le discutăm aici, pe scări, aşa că trebuie să insist să-mi acorzi câteva minute din timpul tău preţios înainte să te întorci.

„Să insist”, a spus? Nu „cer, rog, sau sugerez”... Ea suspină, deodată prea obosită şi stresată ca să se certe şi mult prea conştientă de răspunsurile trădătoare ale corpului ei la atingerea mâinilor lui.

— Unde, atunci? întrebă ea, suspicioasă.

— Îţi voi arăta, dacă binevoieşti să mă însoţeşti. Undeva unde putem fi destul de singuri, dar nu atât de izolaţi încât să permită o apropiere de o natură mai. Intimă, adăugă el cu o voce joasă, sardonică.

Ea tresări la această înţepătură personală.

— Dă-mi drumul, îi ordonă ea, şi poate mă mai gândesc dacă să vin cu tine.

Îşi ridică mâinile brusc şi le adânci în buzunare. Era liberă să plece. Ridicându-şi o mână să-şi maseze celălalt umăr dureros, se uită în jos la cizme. Gura ei se curbă tristă: nu putea să fugă de el, cel puţin nu acum, şi el ştia asta foarte bine. El câştigase bătălia de data asta. După cealaltă seară, ştia că-i datora cel puţin să asculte ce voia să-i spună. Atunci scăpase, dar acum el nu avea de gând s-o mai lase.

— Bine, cedă ea rece. Atâta timp cât nu durează toată ziua. Chiar trebuie să plec.

Dar el i-o luase înainte, coborând scările spre etajul următor.

— Nu-ţi face griji, îi aruncă el peste umăr, nu eşti singura presată de timp. I-am promis lui Vicky că mă întorc la Bath mai târziu. Şi noi avem o grămadă de discutat şi cred că vom ajunge foarte târziu acasă.

Josie se chinuia să-l ajungă în timp ce el cobora treptele câte două.

— Atunci, nu vreau să te reţin, spuse ea sarcastic. Tot ce vreau e să scap de aici.

— Nu-ţi face griji, îi repetă el înverşunat, nu va dura mult.

„Nu va dura mult” îşi repetă Josie. „N-o să simt nimic. Absolut nimic”. Ca mersul la dentist. „O să mă doară mai mult decât pe tine”.

El merse mai departe de-a lungul unui coridor nesfârşit şi impersonal al puterii, de data aceasta cu covoare de un gri-argintiu. Cu ochii aţintiţi cu fermitate pe spatele acela musculos şi pe şoldurile înguste îl urmă, pierzând şirul

cotiturilor şi şirul identic de uşi. Cu numai câteva minute în urmă, se minună ea cu silă, el fusese urmăritorul iar ea cea urmărită. Era nevoie de o voinţă extraordinară şi de o personalitate puternică pentru a inversa o situaţie atât de brusc şi fără efort. Îşi întâlnise adversarul în mai multe privinţe decât aceasta. Acest gd făcu să-i alerge mai repede adrenalina prin vene într-o combinaţie de alarmă şi incitare. Într-un fel, aşteptase acest moment toată viaţa ei. Totodată, îşi petrecuse întreaga viaţă evitându-l.

El se uită în urmă doar o dată ca să se asigure că încă îl urma, nu că s-ar fi îndoit, se gândi ea. El îi zâmbi când îi surprinse privirea. Totuşi, destinderea acelor trăsături severe într-o expresie mai abordabilă nu reuşise să-i slăbească tensiunea, deoarece el rămânea acelaşi. Întărindu-şi hotărârea, îşi îndepărtă părul roşcat şi îşi ridică geanta pe umăr.

— Am ajuns.

Oprindu-se la o uşă identică cu celelalte, el o ţinu deschisă pentru ea. Ea rămase pe loc, uitându-se în jurul ei la un birou asemănător cu celelalte, dar de data asta mai spaţios şi mai aerisit, echipat din abundenţă cu toate lucrurile moderne. Nici din acesta nu lipsea o secretară blondă şi atractivă ai cărei ochi albaştri străluciră sub genele fluturânde când îl văzu pe Alex.

— Domnule Grant! Nu trebuia să veniţi astăzi, nu? Din vocea ei răzbătea faptul că surpriza era foarte plăcută. Aţi fost la întâlnirea din altar?

Alex îi dărui cel mai minunat surâs ironic.

— Bună, Jan. Da, aşa e, dar acum s-a terminat şi ne-am gândit să ne refugiem aici.

Ea dădu din cap cu înţelepciune.

— Cum a fost?

Privirea ei se mută anevoie de pe faţa lui pentru a se opri întrebătoare asupra lui Josie.

— Cum ne aşteptam, ridică el din umeri. Aşa cum au vrut scenariştii. Josie îşi ciuli urechile. Cel puţin exista un loc în această maşinărie imensă unde era permis un strop de lipsă de respect. Ea surprinse privirea lui Alex.

— Scuză-mă, Josie – ea este Jan, cea care conduce acest Departament de Planificare. Jan, ea este domnişoara Barnes, arheologul de la Summerford, îi explică el.

Deci, acolo erau. Secţiunea de planificare din Wallace Holdings prin care, evident, îşi întreţinea Alex relaţiile cu firma gigant.

Jan o onoră pe Josie cu un zâmbet luminos pe care i-l întoarse în silă şi destul de şters.

— Ştiu tot despre dumneavoastră, remarcă ea misterioasă. Apoi se întoarse spre Alex. Mă tem că doamna Platt şi domnul Juniper nu se află aici. Ar fi trebuit să fie la o întâlnire, dar încă n-au coborât.

— Da, au fost acolo, remarcabili printre ceilalţi din lumea bună. Alex nici nu se obosi să-şi ascundă dezaprobarea cu privire la întâlnire. Când am plecat, erau cu toţii pregătiţi să sărbătorească victoria în biroul directorului executiv. Dacă din păcate nu mă înşel, mă tem că vor veni peste cel puţin o oră. De aceea, am adus-o aici pe domnişoara Barnes, avem nevoie de un loc liniştit să vorbim. Trebuie să se uite spre Josie, lămurim nişte lucruri în legătură cu situl.

Vocea lui era uşoară şi fermecătoare. Îşi întoarse privirea ferm spre Jan.

— Mă gândeam să folosim biroul lui Michael, din moment ce e gol, dacă nu te deranjează.

Privirea Janei era ameţitoare.

— Eşti binevenit. Vrei un ceai?

Josie tocmai voia să refuze, înţepată, deoarece credea că întreruperile acestei Jane, atât de drăguţă cu Alex Grant, nu va ajuta deloc confruntarea lor deja dificilă. Însă Alex răspunsese deja pentru amândoi înainte ca ea să apuce să

strecoare o vorbă.

— Ar fi minunat, Jan. Eşti un înger.

Surâsul ei se lărgi, dând la iveală nişte dinţi albi, perfect simetrici.

— Pentru nimic. Este cam pustiu pe aici, cum toată lumea este sus. E plăcut să ai companie.

Ea se ridică, oprind maşina de scris electrică şi uitându-se la Josie cu o curiozitate neascunsă.

— Aşadar dumneata eşti arheologul de la Summerford?

Josie deschise gura să încuviinţeze, dar încă o dată fu depăşită de Alex, care din câte se părea decisese că este incapabilă să vorbească în numele ei.

— Nici mai mult, nici mai puţin decât directorul de săpături, confirmă el, cu o urmă de admiraţie şi ironie.

— Înseamnă că nu prea v-a căzut bine această decizie, nu? presupuse Jan.

— Nu. De data aceasta, Alex o lăsă să răspundă singură. Nu mi-a căzut bine. Spre mirarea lui Josie, pe faţa Janei putea observa o urmă de compasiune.

— Întâlnirea asta trebuie să fi fost un chin, observă ea. Presupun că ţi-ar prinde bine un ceai.

— Da, spuse Josie pe un ton cam răstit.

Tânjea să se afle iar pe sit, în spaţiul deschis, printre oameni şi lucruri cu care se simţea ca acasă, nu aici în clădirea asta pompoasă şi cu tot ce reprezenta ea. Îşi dorea să termine cât mai repede discuţia cu Alex. Pe de altă parte, de-abia aştepta să fie iar singură cu el. Se părea că toate sentimentele îi erau confuze şi încâlcite. Trebuia să-şi descarce mânia şi pe bună dreptate. Era singurul lucru care o mai putea salva.

Se întoarse, căutându-l pe Alex. El era în mijlocul încăperii, îndreptându-se spre altă uşă. Dar Jan încă nu spusese tot.

— Poate îi veţi arăta domnişoarei Barnes proba B 1,

domnule Grant, strigă ea după el.

Josie se uită la ea. Nu cumva detecta un ton şiret în vocea ei voioasă? Alex se opri şi o străfulgeră cu un rânjet.

— Poate, Jan. Apoi deschise uşa, îndemnând-o pe Josie să-l urmeze. Ea îl urmă fără să crâcnească.

— Voi veni imediat cu ceaiul, strigă Jan când închideau uşa.

Josie se trezi confruntându-se cu el într-o cameră retrasă, mică şi somptuoasă, izolată fonic. În sfârşit, el se aşeză neglijent pe marginea unui birou imens, nou, ce domina camera, pe care, observă Josie cu un început de umor tainic, se aflau trei butoane de comandă pentru telefoane în trei culori diferite.

— Ia loc, îi ordonă el poruncitor. Josie îşi lăsă geanta, servieta şi jacheta.

— Mulţumesc, prefer să stau în picioare.

Se îndepărtă cât mai mult cu putinţă de el, aşa încât se sprijinea de un fişier roşu strălucitor.

— Cum vrei.

Încrucişându-şi braţele, el o studie atent. Ochii căprui pătrunzători se întâlniră cu cei verzi în defensivă. Ea îi susţinu privirea câteva secunde, apoi se trezi din nou studiindu-şi vârful cizmelor.

Nu-i stătea în fire: niciodată nu se pierdea într-o confruntare de voinţe. Probabil că tensiunea adunată la şedinţă şi în ultimele zile începea să-şi spună cuvântul. Redresându-se şi respirând adânc, îşi ridică privirea spre el.

— Alex…

— Josie… începu el exact în acelaşi timp cu ea. Apoi, surprinzător, chicoti. După tine, o invită el cu un gest exagerat de cavalerism.

— Nu; ea era agitată şi iritată. Spune ce ai de spus. M-ai târât până aici când tot ce voiam era să mă duc acasă, ai intrat în viaţa şi în rulota mea, m-ai ponegrit, despre ce

este vorba? Ce este atât de important? îi ceru ea, admirându-şi curajul pentru întrebarea cea mare. Ce vrei de la mine, Alex?

El nu răspunse imediat, ci continuă să se uite gânditor la expresia trăsăturilor ei care treceau de la oboseală la furie, apoi de la furie la uimire sinceră. Irascibilitatea lui de mai înainte lăsase loc unui control tensionat.

— Te-am ponegrit? Oare asta am făcut? întrebă el încet. Ochii lui se îngustară. Cred că e nevoie de doi pentru a crea o situaţie ca cea în care ne aflăm noi, Josie, sublinie el moale. Dacă s-a produs aşa ceva, nu cred că sunt singurul vinovat.

Făcu o pauză. Ea îşi mută privirea de la el într-un colţ al încăperii. Nu era prea bună când trebuia să analizeze comunicările lor. Întotdeauna avusese grijă ca viaţa ei emoţională să fie simplă, aproape inexistentă. Nu se simţea în largul ei scufundându-se în ochii aceia întunecaţi şi şireţi care nu-i părăseau faţa.

— Cât despre ceea ce vreau de la tine, continuă el cu voce scăzută, nu este prea uşor de spus în câteva fraze. Poate că te vreau pe tine. Poate, sugeră el, vreau să te ajut.

Asta declanşă o explozie, cum probabil şi intenţionase.

— Să mă ajuţi?! Asta-i bună! Cu prieteni ca tine, Alex, ce nevoie mai am de duşmani?

Dintr-odată era prea mult pentru ea şi sări, luându-şi genţile şi jacheta, îndreptându-se spre uşă.

— Mi-a ajuns, bombăni ea, am plecat.

Însă el i-o luase deja înainte, blocând drumul.

— Oh, nu, asta nu, o preveni el serios. Ai mai scăpat o dată când am vrut să-ţi explic poziţia mea, n-ai s-o mai faci din nou.

Ea se retrase oftând, îşi puse iar lucrurile jos şi-l privi cu prudenţă. El se întoarse să se aşeze pe marginea biroului, la câţiva centimetri de ea.

— Uite, Josie. El era direct şi ofensiv, dar blând. Ştiu că lucrurile nu stau bine între noi. Dar putem ignora asta câteva minute? Pentru Dumnezeu, hai să încercăm să fim calmi şi să vedem cum stăm cu adevărat. Sunt aici ca să-ţi spun ce s-a întâmplat cu adevărat şi tu eşti aici ca să mă ascuţi, de data asta, adăugă el cu înţeles.

Ea îşi înfundă mâinile în buzunarele cusute pe fusta ei.

— Bine, fu ea de acord, acceptând inevitabilul dar refuzând să-i întâlnească privirea.

— Duminică, atunci când am venit la Summerford, începu el cu vehemenţă scăzută, nu mă aşteptam să întâlnesc pe cineva ca tine. Dar indiferent cum arăta directorul proiectului, eram sigur că ştia situaţia. Nu mă aşteptam să fiu implicat în toată această lipsă de comunicare. Asta, afirmă el ferm, nu era vina mea aşa cum n-a fost nici a ta. Şi nu mai are rost să ne plângem pentru că nu mai putem face nimic. Dacă cei de la Wallace Holdings au ales să nu-ţi spună până nu luau o decizie, ei bine, ridică el din umeri, este treaba lor.

— Chiar aşa, îl întrerupse Josie. Asta este tot ce contează pentru ei. Manipulatori josnici! Nesimţitori.

— Nu-ţi irosi energia cu insulte goale, o sfătui el tăios. Nu-ţi este de niciun folos, pe mine nu mă impresionează şi nu mai este nimeni aici să le aprecieze. Din întâmplare, nici părerea mea personală nu prea e diferită de a ta, dar am o răspundere faţă de ei, Josie. Poate că nu după urma lor îmi câştig pâinea şi untul, dar cu siguranţă că au un rol în aprovizionarea cu gemul, adăugă el sardonic.

— Tu ai spus-o. Tăbărî pe el acum, drept la ţintă. Cecul acela gras, la el se reduce totul, nu – la sfârşitul zilei, aşa cum ar spune minunatul tău preşedinte?

El o privi fix zece secunde înainte de a răspunde.

— Aş numi-o mai degrabă o chestiune de maturitate şi profesionalism decât bani. Sunt situat destul de bine în

domeniul meu ca să nu trebuiască să-mi fac griji pentru asta. Şi, Josie, sublinie el încet, nu este preşedintele „meu”. Am doar un contract cu el pentru proiectul ăsta. Eu sunt propriul meu stăpân, nu răspund altcuiva. Nu uita asta. Eu aleg pentru cine lucrez şi ce fac. Nimeni altcineva.

— Atunci, replică ea, mă surprinde că lucrezi cu astfel de oameni. Îngâmfaţi, plini de sine şi nişte omuleţi încrezuţi ca el. Acest loc este împânzit de ei.

Din senin, el atacă din nou un subiect personal.

— De ce eşti atât de amară, Josie? o întrebă el blând. Ce pică ai pe întreaga rasă umană şi poate în special cu jumătatea masculină?

Ea tresări în sinea ei la această dovadă de observaţie atentă. Iar îi cerceta mintea şi chiar şi sufletul.

— Nu înţeleg ce legătură are asta cu tine sau cu orice altceva, îl contracară ea aprins. Nu putem să ne rezumăm la fapte? în ordine, deci ai sosit pe sit. Credeai că ştiu şi eu. Vei lua o sumă mare pentru planurile tale cu privire la proiect şi ai lua una mai mare şi mai curând dacă se reia munca mai devreme şi nu mai târziu. Şi ce-i cu asta? De aceea m-ai adus aici?

— N-am mai cunoscut pe nimeni cu care să fie atât de dificil să discut, se plânse el disperat. Eşti atât de irascibilă, tragi concluzii pripite şi ai face orice, orice, îi repetă el anume, decât să faci faţă unui conflict. Încerc să-ţi spun, Josie, că am scrupule morale. Sunt interesat de arheologi, şi, de ce nu, sunt interesat de tine. Poate că sunt un om de afaceri dur, dar într-un domeniu de creaţie şi înainte de toate sunt o fiinţă umană. Când am văzut ce făceai de fapt, şi ce-ar însemna să abandonezi totul, când te-am întâlnit pe tine, m-am hotărât ca într-un fel sau altul să găsesc o cale de ieşire din această situaţie grea. Nu pot să nu-mi îndeplinesc obligaţiile, dar, după cum ţi-am spus acum două nopţi, se pot găsi compromisuri dacă oamenii sunt dispuşi

să le caute cu atenţie.

— Atunci, ce s-a întâmplat? Ce se presupunea că trebuia să facă ea, să-i cadă la picioare, recunoscătoare? Nu prea ai reuşit cu acest compromis, îi reaminti ea.

— Nu încă. Sincera dezamăgire se oglindea în ochii lui. Dar la asta lucram, eu şi Vicky. Căutam nişte soluţii fără să ne sacrificăm integritatea. Poate că din acest punct de vedere ne aflăm în tabere diferite, Josie, dar deja ţi-am spus că nimic nu este inevitabil. În niciun aspect al vieţii.

— Da, mi-ai spus deja, se cutremură ea amintindu-şi prea bine momentul. Deci. Care sunt aceste compromisuri? Făcea un efort suprem să-l creadă, stăpânindu-şi vocea la un nivel mai raţional. Cred că este ca şi când o muscă ar încerca să lovească o minge de fotbal, în situaţia cu oamenii ăştia.

Surâsul lui ironic o orbi. Indiferent de dispoziţie, avea un talent ciudat de a-i împinge rezistenţa.

— Cam aşa ceva. Dar muştele pot fi foarte insistente. Adu-ţi aminte de David şi Goliat.

O bătaie discretă în uşă anunţă apariţia Janei cu o tăviţă pe care se aflau două ceşti delicate, un bol cu zahăr şi o farfuriuţă cu biscuiţi.

— Ceaiul! cântă ea dulce. Alex sări de pe birou să ia tăviţa.

— Mulţumesc, Jan. Chiar aveam nevoie. Negocierile, anunţă el ironic, merg foarte încet. Munca asta îţi face sete.

El zâmbi spre Josie, dar ea se încruntă. Nu trebuia să creadă că putea s-o convingă atât de uşor, de parcă ar fi fost vreo secretară fără minte.

— Mulţumesc, mormăi ea, ştiind că era afectată şi cochetă.

Apoi aburii aromaţi îi ajunseră la nări şi ştiu dintr-odată câtă dreptate avea. Chiar avea nevoie.

— Pentru nimic.

Jan aruncă o privire întrebătoare de la unul la celălalt, cântărind atmosfera. Apoi, cu un zâmbet fugar, aproape conspirativ spre Alex, îşi făcu o ieşire demnă, cu fiecare pas părând să sugereze că ştia când era în plus.

— Ce fată drăguţă. Alex îşi puse zahăr în ceaşcă şi amestecă.

Josie nu găsi nimic de spus, aşa că îşi sorbi ceaiul, permiţând proprietăţilor lui vindecătoare să-i pătrundă în trupul şi mintea amorţite. După ce şi-a revenit, puse ceaşca pe fişierul de lângă ea şi se întoarse spre el cu o vitalitate nouă.

— Putem trece la subiect? ceru ea. Sau ăsta era? Deci, ai venit să cercetezi situl, fără nicio legătură cu faptul că eu ştiam sau nu. Nu aveai niciun interes bine întemeiat să mă menţii în necunoştinţă de cauză. Cei de la Wallace Holdings nu ţi-au spus să vii să mă îndupleci. Apoi ai văzut munca noastră extraordinară şi ai decis brusc să cauţi o soluţie satisfăcătoare pentru toţi. Chiar şi pentru mine.

— Nu a fost deloc brusc, o corectă el dur. Eu şi Vicky am discutat mult şi ne-am gândit până seara târziu. Dar în mare, asta este.

— Şi ce aştepţi? O medalie?

— Pur şi simplu vreau să mă crezi, îi replică răspicat, că încercăm. Că avem un teren neutru. Dacă eşti de acord cu asta în ceea ce priveşte situl, ei bine, poate că vei fi de acord şi-n alte privinţe.

Ea se uită scrutător la el. Îi spunea că încă mai era interesat de ea personal, chiar şi după eşecul de miercuri seara? Ea tremură toată, apoi intră în panică şi se zbârli. Părea prea riscant. Poate că pentru moment fusese descoperită, dar mai avea şi alte sisteme de protecţie. Îi mai rămânea furia. Va trebui să se bazeze pe asta, la urma urmei mai era destulă care clocotea să iasă.

El aproape că reuşise cu vorba dulce s-o convingă de

intenţiile lui onorabile. Proastă cum era, aproape că cedase şi-l crezuse. Îşi reaminti cu asprime că nici măcar n-o avertizase în legătură cu ce avea să se întâmple, felul în care s-a pus bine cu ea şi cum i-a respins avansurile atât de sigur de sine. Propria ei ruşine şi furie făcură restul. Dezgustul propriu amestecat cu autoapărarea era o forţă considerabilă.

Îşi ridică privirea, împingându-şi bărbia mică în sus, cu mândrie.

— Nu te cred, Alex, îi spuse ea fermă. Sună foarte frumos, dar nu pare veridic. Nu m-am născut ieri, nici nu vin de pe altă planetă. Ştiu cum merge lumea şi lucrurile de genul supravieţuirii celui puternic. Nu eşti cu nimic diferit de toţi cei de aici! îşi roti mâna în jurul încăperii cu un gest expresiv. Sunteţi făcuţi din acelaşi aluat. Umanitatea n-are ce căuta în afaceri, ştii asta la fel de bine ca mine. Totul este doar o formalitate. Toată vorbăria aceea de la întâlnire, lăudându-mi proiectul…

— Trebuie să fac o delimitare, o întrerupse el răspicat. Nu înţelegi? Le sunt dator acestor oameni cu o expunere clară a faptelor, aşa cum le percepeau. Poate că din punct de vedere emoţional sunt de partea ta, în parte măcar, dar credibilitatea mea profesională…

— La naiba cu credibilitatea ta profesională. Cuvintele erau explozive. Luă foc, de data asta definitiv. Nu-ţi pasă decât de casele tale preţioase şi de comision. Nu sunt decât cuvinte goale şi tu ştii. Închipuie-ţi ce înseamnă toate astea şi pentru firmă, îl luă ea peste picior, luându-şi avânt, toată vorbăria aceea mişcătoare despre munca noastră. Expresia aceea de grijă pentru umanitate – ce mai, fala acceptabilă a capitalismului.

Era o uşurare să se afle pe teren cunoscut. Când eşti furios, cunoşti foarte bine starea. Oricât de neplăcut şi de urât era, cel puţin se afla în siguranţă. Nu mai era loc

pentru alte sentimente.

— Şi cine altcineva să afişeze asta în favoarea firmei, îi dădu ea înainte, decât arhitectul lor supus? Atâta timp cât v-aţi asigurat că nu are pe nimeni drept sprijin când vine situaţia decisivă. Doar, spuse ea cu sarcasm, nu vrei să-ţi rişti credibilitatea profesională!

Culoarea feţei se intensifică în acelaşi timp cu vocea. Chiar şi părul ei arămiu deveni ca focul. El o privi, trăsăturile lui exprimând exasperare. Apoi îşi scutură capul cu tristeţe; vocea lui era scăzută şi controlată.

— Chiar vorbeşti serios, Josie? Chiar crezi asta, sau poate vorbeşte doar furia din tine?

Stomacul ei se strânse. Reacţia lui la ieşirea ei nervoasă era atât de neobişnuită şi de perceptivă că aproape o blocă. Din câte ştia, mânia dădea naştere la mânie din partea celuilalt care erupea ca un vulcan. Nu era obişnuită cu confruntarea dintre o minte supraîncălzită şi un raţionament la rece, sau dintre prejudecată iraţională şi un sentiment adevărat. Însă ea îi răsuci cuvintele în cap până ajunseră să pună şi mai mult gaz pe foc.

— Cum adică dacă vorbesc serios?! N-ai niciun drept să mă iei de sus şi să fii şi necinstit! Ea scuipă ultimul cuvânt, conştientă în mod instinctiv că îl va răni. Cum te aştepţi să te cred? Ai uitat ce le-au – ce le-aţi, sublinie ea – făcut posibililor mei aliaţi, consiliului şi comisiei? închizându-le gura prin mită şi corupţie? Nici promisiuni de găsirea unor locuri de muncă pentru echipa mea – a mea! întări ea înfuriindu-se, pe şantierul de construcţii. Să împrăştie cu ciment şi să vă construiască vouă casele.

Pentru moment nu mai găsea niciun cuvânt nimicitor, nicio frază plină de amărăciune. Alex profită de această ocazie ajungând dintr-un pas în faţa ei. Sprâncenele lui erau încruntate furios. Ochii lui tulburaţi îi pătrundeau pe ai ei. Vocea lui era aspră şi disperată, încercând să-i străpungă

torentul verbal acuzator.

— Pentru Dumnezeu, Josie Barnes, scrâşni el din dinţi, taci din gură. Doar taci. Nu vreau să mai aud un sunet scos de tine. Dacă nu există decât un fel de a ajunge la tine, vibră vocea lui periculoasă, atunci aşa voi face. Dacă numai aşa pot să te conving că-mi pasă. Şi să-ţi închid gura asta frumoasă, măcar pentru două minute.

Cu fiecare secundă o aducea mai aproape, mâinile lui ridicându-se să-i încadreze faţa, simţindu-le reci şi uşoare pe faţa ei înfierbântată, vârfurile degetelor mângâindu-i încet obrajii înroşiţi, iar degetele mari conturându-i buzele îmbufnate şi furioase. Ele se desfăcură involuntar, într-un gest deopotrivă senzual şi de consternat. Ochii ei se măriră neîncrezători şi terorizaţi, iar vocea i se gâtui. Simţea cum îi scădea furia, iar trăsăturile ei exprimau supunere.

Când el se aplecă să-i caute gura, întregul ei corp îi primi invazia cu bucurie. Curbele maleabile se modelară pe muşchii încordaţi. Gura ei moale s-a deschis pentru o explorare răvăşitoare. Sărutul păru nesfârşit. Alex a fost cel care s-a retras, mâinile lui păstrându-i faţa, alunecându-i peste gât şi umeri şi oprindu-se pe braţele ei. Ochii lui erau mai întunecaţi şi mai sticloşi ca niciodată.

— Josie! îi rosti numele cu o voce răguşită, explozivă şi pasionată. Este o nebunie. Ce ne facem unul altuia? Nu vreau să te rănesc.

Ea îşi adună toate forţele pentru a se îndepărta de el şi de tentaţie.

— Ai un mod ciudat de a-mi demonstra asta. Continuă să se retragă, privindu-l suspicioasă.

El îşi închise ochii şi îşi scutură capul cu putere pentru a-şi limpezi mintea, apoi îi întoarse spatele şi se duse la uşă. Ea îşi culese jacheta, geanta şi servieta şi după o scurtă ezitare îl urmă. Se pare că nu mai era nimic de spus. Discuţia se terminase fără niciun rezultat.

Jan îşi ridică privirea când apărură, zâmbind strălucitoare.

— Gata discuţia? A fost bine, sper?

Josie nu se simţea în stare să vorbească, dar Alex îşi revenise deja.

— Da, Jan, mulţumesc. Ah, şi mulţumesc pentru ceai. Mă tem că am lăsat tava acolo.

— Nu-i nimic. Trebuie să strâng totul oricum înainte să plec acasă. Nu cred că se mai întorc, continuă ea veselă. Probabil că încă mai petrec la etajul cinci. Unora le-a mers bine, nu?

Când a văzut că ei nu spun nimic, s-a uitat la ei cu atenţie o secundă, apoi a continuat să bată la maşină.

— La revedere. Alex se îndrepta spre uşă. Mulţumesc încă o dată.

— Nu-i mai arătaţi domnişoarei Barnes proba B 1? degetele lui Jan încă mai alergau pe tastatură, dar pe faţa ei juca un zâmbet ciudat.

Alex se opri, se întoarse şi o privi pe Josie. Expresia lui era tainică. I se părea doar sau era o sclipire în ochii întunecaţi?

— Vrei s-o vezi, Josie?

Din moment ce habar n-avea ce era această probă, nu putea să spună da sau nu. Poate că era puţin curioasă. Ridică din umeri uşor, înălţându-şi sprâncenele într-un gest neutru.

— Dacă vrei să-mi arăţi.

— Cred că da, spuse el cu ochii fixaţi pe faţa ei. Pe aici. Durează puţin. Lăsând-o pe Jan să bată la maşină, el o conduse pe Josie printr-o uşă în alt birou, unul mai mare de data asta, plin de rafturi stivuite cu hârtii. Trei dintre pereţi erau acoperiţi cu diagrame, scheme şi desene, iar în centrul încăperii erau înşiruite câteva mese lungi pe care se găseau machetele unor complexe de clădiri impresionante.

Îi arătă una dintre ele, cea de la capăt, cea mai mare şi

mai frumoasă, cu un gest triumfător.

— Proba B 1, anunţă el cu mândrie, ochii lui fiind plini de o sclipire provocatoare.

Primul impuls al lui Josie era să fugă şi de această nouă ameninţare. Nu avea nicio îndoială cu privire la ce reprezenta şi avea o presimţire că n-ar fi bine să mai stea pe aici ca să se expună la alte surse de iritare. Cine ştie ce mai era în stare să facă.

Dar mersese prea departe ca să se mai retragă cu demnitate acum, aşa că se îndreptă fermă spre masă şi studie macheta cu atenţie, observând fiecare detaliu minuscul, casele micuţe, la proporţii calculate, totul prezentat perfect până la ferestrele duble şi panourile solare, cu pajiştile în miniatură şi copacii peisajului, piscina din material plastic de un albastru orbitor şi chiar câteva siluete umane aşezate ici şi colo să indice proporţiile relative.

Îşi dădea seama că era o construcţie frumoasă, plăcută la vedere, neostentativă, cu un design modern şi de calitate. Părea chiar confortabil: îşi imagină că era luxos, fără ostentaţie, potrivindu-se de minune cu peisajul şi cu satul din apropiere. Da, putea să şi-l imagineze întinzându-se pe câmpiile din Summerford, unde era şantierul.

Şantierul Summerford. Situl ei. Se uită spre Alex, întâlnind licărirea clară de ironie din ochii lui. Sângele ei începu să fiarbă. Cum îndrăznea s-o tachineze atât de dureros şi de gratuit? De-a ce credea că se juca obligând-o să vină aici, amăgind-o cu vorbe frumoase şi apoi s-o atace în felul ăsta? Fluturându-i simbolul victoriei lui şi al înfrângerii ei pe sub nas?

Adrenalina crescândă dădu forţă mâniei şi gestului ei. Pur şi simplu se aplecă şi împinse cu toată puterea marginea mesei insultătoare. Aceasta se înclină, rămase pe două picioare într-un echilibru fragil timp de o fracţiune de

secundă şi apoi alunecă răsturnându-se pe covorul gros cu un sunet înfundat. Alex fu nevoit să se ferească în timp ce munca lui laborioasă se împrăştie într-o mie de bucăţele pe pantofii lui.

Ea se uită la rămăşiţe cu o privire plină de satisfacţie. Apoi îşi ridică ochii întâlnindu-i neşovăitori pe ai lui.

— Te urăsc, Alex Grant, declară Josie scurt.

Răsucindu-se pe călcâie, îl lăsă acolo şi părăsi încăperea şi birourile, fără să arunce o privire spre secretara şocată. Merse de-a lungul holului, chemă liftul şi urcă în el, coborî şi merse iar prin holul de primire pe lângă cele două fete machiate perfect care se pregăteau să plece. Fără să se uite la stânga sau la dreapta, traversă curtea spre locul de parcare unde îşi lăsase maşina credincioasă care nu mai era încercuită de cele două automobile Jaguar strălucitoare. O descuie, se urcă la volan şi conduse în siguranţă spre Summerford, inundată de un calm ciudat de îmbătător.

De data asta Alex nu încercase s-o urmărească. Avea toate motivele să creadă că era ultima oară când îl văzuse. Şi ce dacă?

Capitolul 7

Când năvăli în cele din urmă în rulota cea mai mare şi se trânti obosită în cel mai apropiat scaun, Simon o aştepta învârtind cu o lingură de lemn în oala ce fierbea pe foc. El aruncă o privire la ochii ei ciudat de strălucitori şi la expresia ei supărată şi apoi continuă amestecatul.

— Deci, cum a mers? începu el, văzând clar că nu avea de gând să-i dea nicio informaţie. Arăţi cam frântă, adăugă el săritor.

— Poţi să-i spui şi aşa.

El îşi ridică privirea când îi auzi tonul sec, apoi gustă din ceea ce prepara acolo, încruntându-se concentrat.

— Hmm, mai trebuie sare.

Găsi sarea prin dezordinea de pe masă şi o presără cu generozitate în cratiţă.

— Dar ce s-a întâmplat?

Se comporta la fel de calm ca de obicei, fără echivoc, ca şi cum nu i-ar fi păsat dacă-i spunea sau nu. Dar Josie ştia foarte bine că nu era decât o aparenţă şi că de fapt murea să afle fiecare detaliu.

— Nici să nu mă întrebi.

Ea oftă, copleşită de oboseală. Senzaţia aceea ciudată de exaltare care o însoţise până acasă dispăruse. De data asta, privirea ei era rugătoare.

— Atât de rău a fost?

— Mai rău. Lasă-mă să-mi revin şi-ţi voi spune toate amănuntele jalnice. Adulmecă aerul ca un animal flămând. Ce găteşti?

— Curry. Pui şi linte. Îţi place?

— Să-mi placă? Cum să nu-mi placă? îi zâmbi stins. Eşti un prieten de nădejde şi mult mai bine organizat decât mine. Când ţi-ai găsit timp să şi găteşti? Eu nu pot niciodată. Şi apropo, unde ai găsit puiul? O umbră se

aşternu peste trăsăturile ei tensionate. Apropo, cum a fost? Ai avut probleme?

— Credeam că nu mă mai întrebi. El zâmbi maliţios, acoperind cratiţa şi venind să se aşeze în faţa ei. Am să-ţi răspund în ordinea priorităţilor: totul a mers perfect aici. Ai o echipă pe cinste, Jo – foarte bine pregătită. Nu a fost deloc greu să găsesc câteva minute ca să pregătesc un ospăţ pentru întoarcerea ta.

Ea mârâi sinistru.

— Mai degrabă învinsa sosind în lanţuri. Totuşi, mă bucur că v-aţi descurcat atât de bine fără mine. Evident, nu sunt atât de importantă pe cât credeam.

Lui Simon nu-i scăpă tonul de dezamăgire amestecat cu uşurare.

— Nimeni, îi aminti el blând, nu este indispensabil.

Ea se înfioră când auzi aceeaşi frază pe care i-o spusese Alex – chiar se petrecuse în după-amiaza asta? Se pare că săptămâna asta era dedicată punerii lui Josie Barnes la locul ei, doborârea ei sistematică. Ea schimbă subiectul.

— Şi cu puiul ce este? Te-ai dus şi la cumpărături?

— Oh, nu. Soţia unui fermier a apărut cu el după ce-ai plecat. Vecina ta drăguţă. Se pare că avea mai mulţi şi se întreba dacă nu vrei şi tu unul. Aşa că am preluat controlul în locul tău, şi cum nu refuz niciodată nicio ofertă, din principiu, ridică din umeri în direcţia aragazului, iată rezultatul.

Liniile aspre din jurul gurii lui Josie se relaxară o clipă.

— Tipic doamnei Lanson. A fost foarte drăguţă.

— Ei, cel puţin nu trebuie să înfrunţi singură lumea, observă Simon, când nu sunt eu pe aici, adică. Găsesc că este liniştitor cu tot ce se întâmplă.

Repeta încă o dată, fără să ştie, o observaţie de-a lui Alex. Şi încă o dată tresări la amintirea nedorită. Îl ştia pe bărbatul acesta de mai puţin de o săptămână şi deja era

prezent în fiecare colţişor al vieţii ei, continuând să-i apară în minte chiar şi când nu se afla în preajma lui. Nimeni nu mai reuşise asta dinainte. Trebuia să-şi revină.

După o masă care a încălzit-o în mai multe feluri – după primele câteva furculiţe aproape că-i luase gura foc, dar ajutată de un pahar de bere rece şi un apetit sănătos se obişnui cu gustul picant –, Josie se simţea mai bine. La câteva ceşti de cafea, îl tratã pe Simon cu o descriere amănunţită a tot ce se spusese şi se făcuse de când ajunsese la întâlnire până când a părăsit sediul Wallace Holdings.

Ei bine, aproape totul. Nu putea să se simtă vinovată că omisese câteva detalii mai intime. Există lucruri pe care o persoană n-ar vrea nici ca măcar cel mai bun prieten să ştie despre ele.

Când ajunse la partea cu răsturnatul machetei ezită, dar apoi continuă. Nu era niciun motiv pentru care Simon să nu ştie şi de asta. Poate că i se părea chiar amuzant. Nu avea de ce să-i fie ruşine şi temperamentul ei imprezivibil doar îi era cunoscut. În timp ce-i povestea, îşi dădu seama exact cât de mult o bucurase acel moment. Un mic zâmbet de triumf îi plutea pe buze când îşi aminti.

El o studie câteva secunde cu o sprânceană uşor arcuită, şi ea avu puternica senzaţie că el cântărea acea informaţie în modul lui metodic. Dar tot ce spuse fu:

— Cred că ai simţit un adevărat catharsis, cred că ăsta este cuvântul. Eliberarea necesară după tensiunile acumulate.

— Chiar aşa a fost Continuă, în defensivă: a căutat-o cu lumânarea, Simon. După toată vorbăria aceea ipocrită că vrea să mă ajute a avut tupeul să creadă că vreau să-i văd minunata creaţie... ar fi trebuit să-i vezi faţa când m-a dus acolo, urmărindu-mi fiecare reacţie şi bucurându-se de fiecare moment.

Gâtul ei se încleştă când îşi aminti lupta ce se dădea în ea în acel moment.

Simon nu era genul care să-i judece pe oameni, însă devenise meditativ.

— Eşti sigură că era ipocrit, Jo? Nu este posibil să fie de partea ta – mai mult decât ceilalţi, cel puţin. Se pare că eşti pornită împotriva acestui tip. Tonul lui era nonşalant, dar ochii atenţi. Ştiu cât de pricepută eşti să analizezi oamenii, dar…

— Dar ce? se răsti ea, mult mai repede şi mai tare decât ar fi vrut.

— Ei bine, se pare că deja ţi-ai format o părere despre tipul ăsta, Grant, şi anume că e şi rău. Cu siguranţă, nimeni nu este atât de lipsit de scrupule. Vreau să spun că poate motivele lui sunt complexe şi chiar dacă nu sunt la fel de curate precum zăpada, poate că este ceva ce n-ai înţeles.

— Şi ce vrei să spui? Că reacţia mea e într-un fel iraţională?

Ea se lupta să-şi alunge tremurul de nervozitate şi mânie din voce. Poate că până la urmă nu a fost o idee atât de bună să-i spună totul lui Simon. Întotdeauna a fost prea intuitiv ca să-i fie pe plac.

— Dacă ai fi fost acolo şi i-ai fi auzit…

— Aş fi reacţionat exact ca tine, o linişti el. Pur şi simplu mă întrebam dacă le-ai dat acestor arhitecţi o şansă reală să demonstreze ce fel de oameni sunt. Cel puţin ai încerca să cauţi o soluţie. Nu putem spune acelaşi lucru despre ceilalţi.

— Formalităţi. Josie îşi goli ceaşca de cafea. O meserie abilă de relaţii cu publicul, asta este tot. N-aş avea niciun pic de încredere în niciunul dintre ei, inclusiv în Alexander Grant. Chiar şi Vicky Randle este la fel ca ei – şi chiar o plăceam, medită ea cu regret, în parte pentru ea însăşi.

„Şi îl plăceai chiar şi pe el, nu”? completă mintea ageră a

lui Simon cu precizia unui vechi şi bun prieten. Dar o cunoştea prea bine pe Josie ca să continue acel gând.

În timpul nopţii, răpăielile de primăvară s-au transformat în ploi torenţiale şi toată ziua următoare plouă fără încetare, transformând câmpul într-o masă îmbibată. Niciun localnic entuziast n-ar fi ieşit în aşa ceva pentru aer curat şi mişcare. Chiar şi cei mai pasionaţi elevi era probabil să rămână în casă. Aşa că Simon şi Josie profitară de ocazie ca să-şi petreacă în biroul ambulant câteva ore revizuind ultimele descoperiri astfel încât el să le poată examina şi să le clasifice.

Lui Josie nimic nu-i plăcea mai mult decât să discute despre munca ei cu un coleg la fel de entuziast. Nici nu-şi dădu seama cum a trecut după-amiaza. Atât problemele personale cât şi cele profesionale au fost împinse undeva în subconştient aproape fără s-o mai deranjeze, totuşi era conştientă de prezenţa lor supărătoare, asemenea unui ghimpe în coastă. Făcură rezumatul zilei la o ceaşcă de ceai:

— Merge foarte bine, îi spuse Simon. Ar trebui să fii mândră, Jo. Stai să vezi, când se va scrie despre asta, cariera ta va lua avânt.

— Cariera mea! Asta era cea mai mică grijă a ei. De-aş putea să termin munca de aici! Gândeşte-te câte am putea face într-un an…

— Vei face şi în trei luni dacă ştii să te organizezi, încercă el s-o înveselească. Dacă duc aceste probe la laborator. Vorbesc serios, vei avea răspunsurile imediat, ce mai contează anul ăsta?

Însă cuvintele consolatoare nu avură efectul scontat.

— Am putea face şi mai multe în încă nouă luni, insistă ea morocănoasă. Este atât de nedrept! izbucni ea când îşi aduse iar aminte. Ce răutate arogantă.

— Haide, Jo. Simon adună ceştile şi se duse cu ele la

chiuvetă. Nu-ţi stă în fire să fii atât de deprimată. De fapt, nu ştiu să te fi afectat ceva atât de mult. Îţi prescriu. Se gândi câteva momente, o seară frumoasă şi liniştită petrecută în faţa televizorului, supă şi sandvişuri, şi un pahar cu vin. Iar subiectul Wallace Holdings sau orice altceva legat de el devine tabu pentru cel puţin douăsprezece ore. Cum ţi se pare?

Ea reuşi să surâdă palid.

— Pare un sfat bun!

Dar ştia că nu va putea să nu se gândească la asta chiar dacă reuşea să nu vorbească despre acest subiect.

La ora opt, aşa cum promisese, el avusese grijă să fie amândoi aşezaţi confortabil în faţa televizorului micuţ, cu farfurii cu sandvişuri şi căni cu supă de roşii. După ce a scotocit puţin prin maşină, Simon a găsit o sticlă de vin roşu spaniol, nu prea strălucit, dar care deja începea să-şi facă simţite efectele asupra suferinţelor emoţionale ale lui Josie, chiar dacă doar superficial.

După ce făcuse un duş şi se schimbase în nişte blugi groşi şi largi şi într-un sveter gri tricotat şi călduros, Josie se simţea aproape refăcută. După două sandvişuri, câteva înghiţituri de supă şi două pahare de vin, se simţea aproape mulţumită. Programul pe care îl urmăreau – o emisiune concurs „cine ştie câştigă” idioată – îi aduse repede într-o stare de isterie. Afară era ud şi rece, dar înăuntru era cald şi uscat. Pentru moment, restul lumii cu complicaţiile ei putea să rămână afară cu ploaia şi să-şi poarte singură de grijă.

Ecranul televizorului era atât de mic încât Simon ajunse pe jos, sprijinindu-şi capul osos de fotoliul lui Josie, lângă genunchii ei, ca să vadă mai bine. Şi-au terminat supa şi sandvişurile şi trecuseră la al treilea pahar cu vin, făcând schimb de replici hazlii despre poznele ridicole ale concurenţilor şi adăugând şi veselia glumelor lor.

Întotdeauna s-a distrat cu Simon; slavă Domnului că acum era aici ca s-o ajute...

— Păcat că nu este şi Claire, observă el laconic, iar Josie îşi dădu seama cât de dor trebuia să-i fie de prietena lui.

— Îmi pare rău, murmură ea, simţindu-se ciudat de vinovată.

— De ce? el se întoarse să se uite la ea.

— Ei, ştii tu, că am uitat că trebuie să fii – ah, nu ştiu. Ea îşi muşcă buza. Sunt atât de obişnuită să fiu singură, încât uneori uit că ceilalţi au nevoie de Alţi oameni.

— Nu fi prostuţă, Jo. Surâsul lui era blând. Ştii la ce mă refeream. Ea îi atinse uşor umărul.

— Bineînţeles. Numai fiindcă eu am ales să fiu independentă, nu înseamnă că nu înţeleg ce simţi.

Rămaseră tăcuţi un minut şi Josie se întrebă tainic dacă ceea ce spusese era adevărat. Chiar înţelegea cum este să ai nevoie de altă persoană în felul acela! Va înţelege vreodată? Oare voia asta cu adevărat?

Oftă adânc. Nu era momentul potrivit să încerce să sorteze lucrările când creierul ei obosit nu era câtuşi de puţin lucid. Nu prea îi stătea în fire să aibă asemenea gânduri filosofice despre relaţii, care de obicei o lăsau rece. Şi în plus, în seara asta se simţea relaxată şi încălzită, iar afară bătea vântul dinspre nord-est, gemând groaznic în jurul rulotei, astfel încât se bucura că nu este singură.

Din cauza vântului, a ţipetelor al prezentatorului emisiunii, a strigătelor audienţei din studio şi a zgomotului ploii pe acoperişul de tablă, niciunul dintre ei nu auzi zgomotul unei maşini care se opri la câţiva metri distanţă. Nici nu erau conştienţi că nişte ghete grele se îndreptau prin mocirlă spre singurul punct luminos de pe câmpie, luminându-şi drumul cu o lanternă puternică.

Vizitatorului nu i-a luat decât câteva clipe să urce cele patru trepte, să bată scurt la uşă şi s-o deschidă. Înainte ca

Josie şi Simon să aibă timp să reacţioneze, darămite să se mai mişte, el era în prag uitându-se la scena intimă pe care o formau. Surâsul lui bătut de vânt părea şi mai negru, sclipind din cauza stropilor de ploaie care picurau pe gulerul lui întors. Pe obraji şi bărbie i se prelungeau firicele de apă care străluceau în barba lui. Pe ghete şi pe blugi era stropit de noroi.

Părând un intrus ameninţător, el se întinse să închidă uşa în spatele lui, izgonind rafalele puternice care intraseră în rulotă odată cu el. În acea fracţiune de secundă, Josie se ridică în picioare, iar Simon se întoarse complet, faţa lui fiind marcată de surpriză. Dar nu înainte ca ochii întunecaţi să fi cuprins tabloul confortabil cu ei doi, ea având mâna pe umărul lui Simon şi el odihnindu-şi capul lângă genunchii ei, plus farfuriile, sticla şi paharele goale şi ecranul aprins care alcătuiau o atmosferă de familiaritate relaxată.

— Alex! Josie gâfâia cuvântul, cu ochii măriţi de un verde translucid în lumina puternică a lanternei care-i micşora pupilele în puncte mici roşiatice.

— Scuzaţi-mă. Nu mă gândeam că voi întrerupe o scenă atât de domestică. Ironia controlată din vocea lui era însoţită de arcuirea sprâncenelor întunecate şi umede. Voiam să vorbesc cu tine Josie, dar se pare că am nimerit într-un moment nepotrivit.

Simon îşi recăpătase stăpânirea de sine şi se ridică de pe podea, trecându-şi degetele lungi prin părul blond, ochii lui deschişi la culoare fixându-l pe celălalt bărbat cu un interes calm.

— Deloc, îl asigură el afabil. Intră şi serveşte o cafea.

Alex o studie pe Josie, care îşi plecă privirea în faţa strălucirii fioroase din ochii lui. Deci, se înşelase: nu fusese ultima oară când îl văzuse. Se întorsese pentru mai mult. Dar de ce? Ca să se certe şi să discute în contradictoriu? Nu le fusese de-ajuns? Nu era timpul să se oprească? Ea îşi

ridică privirea provocatoare ca să-i întâlnească ochii acuzatori. De fapt, nu trebuia să fie intimidată. Nu căpătase el numai ce meritase?

— Simon, el este Alexander Grant. Alex, prietenul şi colegul meu, Simon Raikes.

Simon se îndreptă cu mâna dreaptă întinsă spre Alex.

— Am auzit despre tine, Alex, spuse el cu ton afabil.

Alex avu o scurtă ezitare, apoi cu o ridicare uşoară din umeri luă mână întinsă şi o scutură ferm.

— Simon, răspunse el calm. Te bucuri de vizită? îl întrebă cu un ton crispat, uitându-se încă o dată la imaginea tihnită pe care o întrerupsese.

— Sigur... Am venit tocmai de la Cambridge, explică Simon placid, ca să mă uit mai cu atenţie la vasele lui Josie.

— Ah. Alex îşi permise să surâdă cu ironie când auzi remarca cu dublu înţeles a lui Simon. „Şi ceva pe deasupra”, păru să exprime faţa lui, dar tot ce zise fu: cum merge?

— Bine. Credem că sunt precreştine, îi spuse Simon mai elocvent decât de obicei, în timp ce absorbea o puternică electricitate ce se crease între cei doi însoţitori ai lui, care păreau curios de taciturni în timp ce se uitau unul la celălalt. I se părea că e mai bine să vorbească în continuare şi să acopere lipsa lor temporară de comunicare.

Acum că-i văzuse unul lângă celălalt, unele dintre izbucnirile violente ale lui Josie păreau să capete sens. Păstrând o expresie impenetrabilă, continuă să vorbească afabil.

— Unele dintre lucrurile pe care le-am descoperit alături de ele sunt la fel de fascinante. Este uimitor să constatăm ce au crezut de cuviinţă strămoşii noştri să trimită pe cealaltă lume împreună cu cei decedaţi.

— Sunt sigur. Ochii lui Alex erau furioşi, fixându-i pe ai ei. Apoi îi îndepărtă de pe faţa ei, privindu-l pe Simon. Îmi pare

rău că vă întrerup, dar trebuie să-i spun ceva – în particular. Vă supăraţi dacă vi-o răpesc câteva minute?

— Deloc, îl asigură Simon prietenos. Eşti invitatul meu. După ce terminaţi cu afacerile, întoarce-te înapoi pentru o ceaşcă de cafea.

Se aşeză pe un scaun şi luă o revistă arheologică. Apoi privi spre Josie, părând că i-a venit o idee mai bună.

— Sau vreţi să plec eu? Pot să mă duc unde sunt şi exponatele, se oferi el să-i ajute, cu ochi blânzi.

Josie se reculese. De o conversaţie a bărbaţilor mai avea nevoie acum. Îi aruncase o privire plină de dispreţ lui Simon, dar tot ce primi în schimb fu un zâmbet şters. Idiot fără minte, se gândi ea cu năduf, nu înţelege că nu vreau să rămân singură cu Alex? De ce parte crede că este acum? Credeam că mă ajută pe mine!

Simon, care probabil avea propriile idei despre cum s-o ajute pe prietena lui, se îngropase deja în lectura revistei. Alex arătă spre uşă.

— Nu, mulţumesc, spuse scurt. Eu şi Josie mergem în rulota ei. Da? Fu destul de evident că era mai degrabă un ordin decât o sugestie. Ea se uită la el, bătând în retragere când văzu ostilitate mascată pe faţa lui. Apoi ridică din umeri, resemnându-se. Indiferent ce venise să-i reproşeze, se pare că trebuia să-l suporte. Era evident că punctul culminant din dramatica după-amiază de ieri îl supărase foarte tare. Deznodământul putea să aibă loc – era sigură că asta avea şi el în minte, după expresia din ochii lui.

Ea îşi luă haina, se încălţă în cizme şi trecu pe lângă el să deschidă uşa fără măcar să se uite la vreunul dintre ei. Până o ajunse Alex, deja era la jumătatea distanţei de caravană, cu capul ferit de vânt şi ploaie. Ea tremura de frig şi de frică. Acesta nu era un timp potrivit să se expună elementelor negative atât de afară cât şi dinăuntru.

El aşteptă cu răbdare exagerată ca ea să tragă perdelele

şi să aprindă lampa şi un mic radiator. Apoi îşi scoase haina şi cizmele şi se aşeză cu grabă prefăcută pe una din banchete, cu mâinile încrucişate frumos în poală, ca o fetiţă obraznică ce îşi aşteaptă pedeapsa. Dându-şi jos jacheta, el veni şi se aşeză în faţa ei.

Când văzu că el nu spune nimic, ea inspiră adânc, îşi ridică ochii şi se uită la el cu o expresie deliberată de oboseală suferindă.

— Ce mai e de data asta, Alex? Nu pot nici măcar să mă bucur de serile de sâmbătă, acum? Să ştii că am şi eu o viaţă.

— Am observat! El vorbi repezit, controlându-se mai mult ca niciodată. Ea era primejdios de bucuroasă să vadă că nu era de acord cu prezenţa lui Simon.

— Ah, puteai să vorbeşti de faţă cu Simon. Este un prieten apropiat şi nu avem secrete unul faţă de celălalt.

— Cred şi eu. Vocea lui era încordată şi faţa aspră.

— E doar un prieten, îl asigură ea pe un ton care putea să implice la fel de bine şi celălalt sens. Parcă nişte drăcuşori o încurajau să-l lase să creadă că între ea şi Simon era ceva mai mult. De ce să-l dezamăgească, dacă alesese să interpreteze greşit ceea ce văzuse?

— Ai fi putut să mă păcăleşti. Oricum, Josie, n-am venit să discutăm despre viaţa ta personală. Indiferent ce reprezintă Simon pentru tine – sau oricare altul – este treaba ta. El îşi îndreptă umerii.

— Câtă dreptate ai. Ea zâmbi afectată la jocul lui de cuvinte, fie că fusese intenţionat sau nu. Atunci, de ce ai venit aici? Nu ne-am făcut deja destul rău?

Un muşchi tresări pe tâmpla lui, ca şi cum se chinuia să-şi controleze propria furie sau altă emoţie la fel de puternică.

— Am venit să-ţi spun, Josie, replică el încet, că îmi pare rău că te-am supus umilinţei de a-mi vedea macheta

construcţiei în acea după-amiază dificilă. Am fost lipsit de inimă. Mi-am urmat un instinct, un fel de intuiţie şi acum îmi doresc să n-o fi făcut.

— Cred şi eu, îi aruncă ea, gândindu-se la dezordinea de cartonaşe şi foi de furnir de pe podea, la privirea lui şi apoi a Janei când năvălise pe uşă.

— Nu din cauza asta. N-a fost atât de rău pe cât părea, Jan m-a ajutat s-o repar. Josie putea să-şi închipuie cu uşurinţă. Nu, continuă el. Îmi cer scuze pentru felul în care trebuie să te fi simţit când ai văzut-o. Poate că am vrut să te scutur puţin, să te şochez ca să uiţi de furia aceea ridicolă. Oricum, am venit să-mi cer scuze.

Iar a reuşit să-i clatine bănuielile cu un singur atac subtil şi neaşteptat. Părea să ştie instinctiv care erau punctele ei slabe. Nimeni nu se apropiase măcar cât să le poată descoperi. O făcea să se simtă neajutorată şi vulnerabilă şi totuşi, dincolo de această senzaţie de expunere, era un fel de uşurare stranie.

Dacă era confruntată cu furie şi ostilitate pe măsură, s-ar fi putut opune. Dar când era vorba de sensibilitate umană, chiar şi un mic semn că-i păsa, atunci era pierdută. Din fericire, însă, pentru ea asta nu se întâmpla prea des. Majoritatea bărbaţilor păreau că ştiu două modalităţi de a se apropia de o femeie ca Josie, şi aceasta nu era una dintre ele.

— Presupun, sugeră ea rigidă, că te aştepţi să-mi cer şi eu scuze că ţi-am răsturnat capodopera şi am insultat astfel tot ceea ce reprezenta ea?

— Nu. Chiar dacă aprecia că ar trebui să-şi ceară scuze, tonul lui indica faptul că era conştient că n-avea nicio intenţie s-o facă.

— Ei bine, admise ea cu precauţie, îmi pare rău pentru stricăciunile produse. Dar, continuă ea trecând repede pe un teren cunoscut, nu regret gestul nicio clipă. A fost unul

dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut.

— Şi eu cred că a fost un moment măreţ, fu el grav de acord, refuzând să muşte din momeală.

În ochii lui era chiar o undă de amuzament când îşi aminti. Se pare că furia nu fusese singura lui reacţie la asta, în niciun caz. Dacă nu cumva se înşela, îşi permitea chiar să-i arate o undă de admiraţie.

Acum era timpul să accepte ramura de măslin pe care venise să i-o întindă şi să-i ofere şi ea una la rândul ei. Măcar asta învăţase de la el. Însă în faţa acestei provocări, ştia că nu putea. Încă mai exista prea multă furie ca s-o elibereze.

— Încă mai cred că ai jucat un joc demn de dispreţ cu mine, Alex, insistă ea, folosindu-mă, ţinându-mă izolată în timp ce cei de la Wallace Holdings făceau ce le plăcea. Se înfuriase acum, ceea ce era bine. Încă mai cred că povestea cu compromisurile a fost doar atât, o poveste. Pur şi simplu trăgeai de timp pentru ca ceilalţi să-şi facă datoria. Nu cred că ai avut vreo intenţie să…

Această hotărâre a ei de a-şi susţine părerea de nedreptate era prea mult pentru el. În sfârşit, îi afectase stăpânirea de sine. Ceva a cedat în Alex aproape vizibil şi, o secundă mai târziu, traversase încăperea să se aşeze lângă ea; încă o dată simţi acele degete strângându-i braţele ca într-o menghină.

— Tu vorbeşti despre folosit? scrâşni el. Cu noţiunile tale incomplete despre ce înseamnă sentimentele sau orice altă expresie umană? Accentul lui scoţian deveni mai pronunţat pe măsură ce emoţiile lui creşteau. De ce insişti să te vezi drept o victimă a unui complot diabolic masculin? Nu crezi că a venit timpul să te aduni şi să nu mai respingi lumea ca un copil răsfăţat? Fii atentă, – mergi pe drumul autodistrugerii.

El era foarte aproape iar mirosul lui îi umplu nările în

timp ce cuvintele lui usturătoare îi răsunau în creier cumplit de adevărate.

— Nu sunt un obiect sexual, Josie, şopti el aspru. Un fel de robot care să te destindă. Dar dacă asta este singura modalitate ca să-ţi străpung zidul de apărare, ei bine, poate că o voi folosi până la urmă. Poate, adăugă el, cu o voce aproape crudă, că ai dreptate: ar trebui să luăm amândoi ce ni se oferă şi să fim recunoscători.

Ea căuta disperată o replică inteligentă şi nimicitoare, însă nu mai putea nici să gândească. Îngheţă în strânsoarea lui, atacată din exterior de cuvintele lui sfidătoare, iar din interior de propriile ei reacţii nebuneşti şi inevitabile la atingerea lui.

Deodată, îşi dădu seama că nu se va împotrivi. Adevărul gol-goluţ o lovi în plin: îl dorea, îl dorea cu adevărat. Îl dorea pe acest bărbat într-un fel cum nu mai dorise niciun alt bărbat din viaţa ei, şi, din câte se părea, şi el o dorea.

Era în regulă, se linişti ea slăbită înainte de a intra complet sub vraja lui complet. Era în regulă să se întâmple asta deoarece, până la urmă, tot nu-l plăcea… doar ieri îi spusese că-l urăşte şi vorbise serios. Nu era ca şi cum nu mai dorise şi alţi bărbaţi înainte, cu toate că, trebuia să admită, nu existase o asemenea nevoie arzătoare. Însă atâta timp cât îşi controla sentimentele, fusese în regulă. Aşa că de ce să nu fie la fel şi de data asta?

Ba mai mult, astfel îi va demonstra că nu este o modalitate de a-i dărâma zidul de apărare. Se înşela dacă o lua drept una dintre acele femele prostuţe şi impresionabile care erau cucerite de câteva sărutări şi îmbrăţişări. Mai văzuse aşa ceva, dacă el credea că…

Ultimele gânduri rătăcitoare dispărură şi ele când mâinile lui alunecau încet pe umerii ei spre gât şi apoi îi cuprinseseră faţa, cu degetele mari sub bărbie, înclinându-i capul pe spate ca să se poată uita în voie în ochii ei timp de

câteva momente lungi şi intense. Apoi privirea lui cercetătoare se mută să savureze buzele pline şi pasionale care se deschiseră sub intensitatea ei, ca şi când gura lui deja le gusta. El se apropia, ţinându-şi promisiunea mută, buzele lui găsindu-le pe ale ei cu precizie – reci, uscate şi ferme pe gura ei – insinuante, uşor tachinatoare.

Nicio altă forţă n-ar fi produs un asemenea efect. Josie gâfâia, ochii închizându-i-se involuntar iar capul ei devenind rigid. Braţele ei s-au înfăşurat în jurul gâtului lui, cu degetele îngropate în părul des, umed şi moale, trăgându-l în jos, devenind mai aproape. Gura ei se deschise sub a lui, invitându-l, cerând să-l cunoască mai intim. Corpul ei explodă de trăiri intense, dureroase.

Însă Alex nu se grăbea. El deţinea controlul. Acest mesaj era clar din felul în care mâinile lui îi ţineau capul la distanţă de al lui, întrerupând sărutul pentru a se delecta din nou cu trăsăturile ei.

Ea se simţea neputincioasă, frustrată, dorindu-l atât de mult şi totuşi incapabilă să facă ceva în privinţa asta. Era o revelaţie şocantă. În relaţiile ei anterioare cu bărbaţii, ei fuseseră întotdeauna cei disperaţi, încercând s-o acapareze, s-o devoreze, în timp ce ea se bucura de senzaţia de putere pe care i-o dădea această situaţie. Rămânea mereu detaşată, dându-le în cele din urmă ceea ce doreau, sau o parte, cel puţin. Şi, câteodată, se întâmpla să-i placă şi ei.

De data asta era complet diferit. Fără nicio avertizare, mintea ei se oprise, dispărând pur şi simplu. Ultimul ei aliat o părăsise, lăsând-o să devină victimă a pasiunii pure. De-abia era conştientă de ce se întâmpla cu ea; doar că nişte valuri o purtau mai adânc într-un vârtej delicios de periculos, trăgând-o încă şi mai jos.

Când gura lui o părăsi pe a ei, coborând blând pe obrazul ei, îşi mişcă nerăbdătoare capul, buzele ei căutându-le din

nou pe ale lui, nesatisfăcute. Acum, ea îşi plimba mâinile peste liniile puternice ale trupului lui, de-a lungul spatelui masiv, simţindu-i muşchii braţelor şi puterea umerilor prin ţesătura moale din bumbac a cămăşii lui.

De data asta, el nu se mai reţinu, contopindu-i gura, lăsându-şi mâinile să cutreiere pe corpul ei, să mângâie şi să simtă în voie. Ea nu-l opri, dimpotrivă, le facilită drumul, pielea ei părând să fie cuprinsă de electricitate oriunde o atingea, dorindu-l cu ardoare, în timp ce el o lua în stăpânire.

Şi spre asta se şi îndreptau, desigur. Unde s-ar fi putut găsi decât pe patul îngust, uniţi, căutându-se cu frenezie printre straturile de haine, pentru a deveni atât de apropiaţi pe cât posibil. Nu mai exista nimic pe lume decât mângâierea subtilă a degetelor lui pe sânii ei încordaţi. Mai târziu, buzele sensibile luară locul mâinilor ocupate cu deschiderea nasturilor şi cu desfacerea fermoarului. După aceea, îi mângâiară pielea moale şi albă, alunecând încet şi deliberat pe şolduri şi pe abdomen, în jurul coapselor, până când i se tăie răsuflarea din cauza noilor nevoi pe care le trezise în ea.

Singurele sunete din rulota micuţă erau respiraţiile lor înverşunate, iar din afară ropotul ploii pe acoperiş şi urletul vântului care din când în când scutura întreaga rulotă ca pentru a-i aduce la realitate. Dar era nevoie de mai mult decât o vijelie ca s-o oprească pe Josie din calea pe care o alesese. Toată furia ei se şterse, fiind îngropată sub un val de senzualitate pură. În loc să fie duşmanul ei cel mai de temut, Alex Grant devenise unicul ei scop în prezent, destinul ei.

Dar nu ţinuse seama de el, de forţa extraordinară a voinţei lui. Când alţi bărbaţi n-ar mai fi putut să se retragă, Alex s-a îndepărtat. Chiar când ea se aştepta la o uniune totală, o eliberare a amândurora, el dădu înapoi. O lăsă

singură şi vulnerabilă, uitându-se la el cu nişte ochi verzi, imenşi şi aprinşi de pasiune. Ridicându-se, el îşi aranjă cămaşa în blugi, îşi încheie cureaua şi câţiva nasturi. Cu privirea fermă pe faţa ei, îşi plimba degetele lungi prin părul dezordonat.

— Alex! Ea îl chema răguşită, cu braţele întinse inconştient spre el. Ce s-a întâmplat?

Incredibil, zâmbetul lui era cald şi tandru, dar în acelaşi timp calm şi senin.

— De ce?

— Dar… credeam, se bâlbâi ea. Sfâşiată, căzută într-un fel de prăpastie a pierderii şi întunericului rece pe care nu le visase nici în cele mai rele coşmaruri ale ei. Vreau să spun… nu trebuie să… putem… Era, înfiorător, chiar mai rău decât ultima oară! Ce trebuia să spună ca să-şi dea seama cât îl dorea? Că nu era nevoie să se oprească aici? Iau anticoncepţionale, Alex, declară ea, disperarea dându-i curajul necesar pe care în realitate nu-l avea.

El râse încet, fără umor. Apoi se aşeză lângă ea şi-i luă mâna. Fioruri readuse la viaţă îi convulsionară trupul. Cât îl dorea! Niciodată nu-şi imaginase că poţi dori pe cineva în felul acesta

— Sunt sigur că iei, Josie, fu el de acord, blând.

— Atunci…?

Acum se chinuia să se ridice şi să se acopere. „Prea târziu!” repeta în sinea ei, devenind din ce în ce mai raţională.

— Atunci, de câte ori trebuie să-ţi spun? Nu obişnuiesc să mă folosesc de alte persoane. Nu este felul meu. Pentru mine, toate astea trebuie să însemne ceva. Şi nu vreau să trăiesc o minciună sau să creez o situaţie în care tu ai proceda aşa.

Nu putea decât să se uite la el cu neîncredere mută. Şi mai vorbea despre răsturnarea situaţiei, când nimic n-o

pregătise pentru aşa ceva! Ultima oară când se folosise în mod deliberat de atracţia lor reciprocă pentru a scăpa de o nouă confruntare şi el o refuzase politicos, fusese destul de rău. Dar acum, acum când îşi permisese să simtă ceva periculos, cum ar fi sentimente adevărate pentru prima oară, se pare că o respingea din nou. Şi, ce era şi mai rău, era clar că totul fusese plănuit: el ştiuse de la început ce va face. Era o dezvăluire calculată cu sânge rece. Şi ea căzuse în capcană.

El îi privea blând faţa neîncrezătoare.

— Mi-ai spus destul de clar că sentimentele tale pentru mine sunt negative, pe puţin spus. Nu prea pot constitui o bază pentru toate astea, nu? Cu siguranţă, insistă el mai imperios, că şi tu eşti de acord cu asta, nu?

Ea îşi întoarse capul cu o stângăcie agonizantă.

— Eu… nu ştiu.

— Nu neg că nu sunt atras de tine, Josie, foarte atras. Eşti o femeie încântătoare şi un om minunat. Totuşi, furia şi atracţia se învecinează când e vorba de bărbaţi şi femei. Numai compatibilitatea fizică nu este suficientă.

Îşi scutură capul fără să spună nimic. Nu putea să combată un atac la un nivel atât de profund.

— Apetitul meu sexual, continuă el tot cu o voce joasă şi fermă, este la fel de normal ca al oricărui bărbat. Ea nu se îndoia de asta nicio secundă.

Ah, am trecut prin toată acea situaţie sordidă în care trebuia s-o dovedesc printr-o serie de cuceriri fără sens, poate din mândrie masculină, nu ştiu. Degetul lui mare îi mângâia acum mâna, trezind în ea senzaţii pe care nu le putea ghici. Dar am trecut de asta. Nu asta înseamnă viaţa. Dacă nu ţii cu adevărat la persoana respectivă. Tonul lui deveni dur, nu merită efortul.

Mâna lui se ridică să-i contureze liniile delicate ale feţei, vârfurile degetelor lui plimbându-se peste obrajii, bărbia şi

curbele gurii ei. Ea îşi linse buzele uscate, regăsindu-şi vocea.

— Dar de ce… de ce ai…?

— De ce am lăsat lucrurile să meargă atât de departe între noi? Părea singura modalitate de a ajunge la tine, Josie. Între noi se întâmplă multe lucruri – tensiune sexuală, spune-i cum vrei. Dacă s-ar întâmpla ca această tensiune să ne cuprindă înainte de a putea fundamenta o relaţie matură, ca între doi adulţi – nu doi adolescenţi care se ciondănesc permanent. Zâmbi el uşor, ei bine, cum ţi-am mai spus, întotdeauna există o soluţie dacă te străduieşti s-o cauţi. Şi am decis că numai aşa se putea. Uită-te acum la noi, sublinie el deodată cu umor. Aproape comunicăm! Dacă n-ai grijă, Josie, în curând vom avea o conversaţie calmă, serioasă şi personală!

Ea nu reuşi să-i împărtăşească amuzamentul.

— Vrei să spui, îl corectă ea îmbujorată, să nu mă răstesc la tine. El ridică din umeri.

— Orice ar fi, a pus capăt ostilităţilor tale interminabile şi fără sens. Nu ţi-ai mai vărsat furia pe mine, care, în mare parte, cred că nu prea avea legătură cu mine. Poate că eu eram catalizatorul, dar nu şi cauza. Poate într-o zi, sugeră el foarte încet, îmi vei putea spune care este cauza.

Ea se întoarse, ascunzând cât putea de bine înţepăturile de durere şi ruşine din ea. Încet, încet, implicaţiile cuvintelor lui şi a întregii situaţii au fost absorbite de creierul ei. Dar nu mai exista mânie, numai un şoc rece şi desăvârşit.

— Deci… te-ai hotărât să foloseşti sexul ca să te răzbuni pe mine… în loc să te înfurii. Încă evitându-i ochii, murmură frazele răzleţe, ursuză.

— Nu ca să mă răzbun pe tine, Josie, negă el vehement. Ca să ajung la tine. El îi luă iar mâna într-a lui. Şi a mers, nu?

Însă ea sări în picioare, strângându-şi hainele, aranjându-şi părul, orice pentru a se mişca şi să nu-i răspundă. Bănuia că trebuia să fie un fel de mânie undeva, în ea. Dar nu mai era niciun pic de indignare. Nu mai era decât o rană adâncă şi sângerândă. Chiar şi în starea ei amorţită, o recunoscu fiind suferinţa prin care trebuie să trecem înainte de a ne înţelege. Ceva se schimbase în ea. Dacă mai rămăsese vreun pic de amărăciune, ştia că nu mai era îndreptată spre Alex, ci spre ea.

Se ridicase şi el şi îşi căuta haina şi cizmele. Aceasta o şocă şi se uită la el cu obrajii înroşiţi. Cum putea să plece atât de calm, ca şi cum n-ar fi împărţit decât o conversaţie socială de rutină?

Citindu-i expresia ca pe o carte deschisă, el zâmbi iar.

— Este mai bine să plec, spuse cu fermitate. Vei fi bine. Şi oricum, nu vei fi singură. Du-te înapoi la prietenul tău şi continuaţi ce făceaţi când am năvălit înăuntru.

— Nu… nu făceam nimic, mormăi ea. Ţi-am spus, este…

— Oricine ar fi, nu este treaba mea, o întrerupse Alex scurt.

— Dar vreau să-ţi spun, chiar este un vechi prieten, nimic mai mult! El trăieşte cu cineva.

Dintr-odată devenise important, chiar vital ca Alex să nu-şi facă o impresie greşită despre ea şi Simon. Sau despre ea şi oricine altcineva.

El îşi vârî mâinile în buzunare şi o studie câteva momente, cu sprâncenele încruntate.

— Bine, Josie. N-ai dat cuvântului meu prea multă credibilitate, dar te voi crede pe cuvânt. N-am niciun motiv să nu te cred.

Se simţi şi mai ruşinată şi îşi lăsă privirea în jos. Încă ceva de învăţat de la el. Acum că fusese un început, oare nu avea să mai fie şi un sfârşit?

El se îndreptă spre ea şi-şi puse mâinile ferme pe umerii

ei, trezind acele senzaţii recente care încă mai persistau. Uitându-se cu atenţie în ochii ei, forţându-i să se înalţe către ai lui, îi vorbi mai sincer decât îl auzise vreodată:

— Acum, o dată pentru totdeauna, Josie, te voi ruga să ai încredere în câteva lucruri. Dacă nu poţi, atunci noi doi suntem abia la început.

El aşteptă o secundă, ca şi când i-ar fi dat ocazia să protesteze, aşa cum obişnuia. Dar nu s-a întâmplat nimic, deci continuă:

— N-am fost împotriva ta de la bun început. Nu sunt bărbatul conducător al unui plan universal diabolic de a o prinde pe Josephine Barnes şi a-i distruge viaţa. Nu sunt acolitul de la Wallace Holdings şi nici cel care le face treaba murdară. Nu sunt un bărbat fără faţă şi fără nume.

Tonul lui deveni cald şi expresiv.

— Sunt un bărbat, Alex Grant, arhitect, care vrea cu adevărat să te cunoască, Josephine Barnes, mult mai bine. Care mai speră, de asemenea să te ajute cu nişte probleme în care eşti amestecată în prezent. Tot felul de probleme, comentă el misterios. N-am renunţat, încă, la nimic; nici pe departe nu mă da la o parte, Josie. Gândeşte-te bine. Şi când vei fi gata să înfrunţi totul şi să discuţi celelalte posibilităţi. Ei bine, ştii unde lucrez, sună-mă. Ia legătura cu mine. Voi fi acolo, aşteptând, indiferent cât.

După acest comentariu pasionat, uşor răguşit, el îşi lăsă mâinile de pe umerii ei şi se răsuci, cu aceeaşi mişcare sigură şi decisivă. Apoi se duse spre uşă, o deschise, apoi o închise şi plecat a fost.

Singură, ea asculta sunetul paşilor lui în timp ce se pierdeau în gemetele şi şuieratul neîncetat al vântului.

Capitolul 8

Următoarele trei zile părură ireale, ca şi când ar fi fost în afara timpului şi, totuşi, un moment crucial în viaţa lui Josie. Avea nevoie de toată capacitatea şi experienţa ei ca să funcţioneze automat, între timp făcând ceea ce ar fi trebuit să facă acum mulţi ani. Ceea ce o forţase Alex să facă: îşi deschise mintea şi inima, lăsând să pătrundă la nesfârşit gânduri şi sentimente atât de profunde şi de noi încât se simţea frântă.

El descoperise instinctiv adevărul despre ea, şi anume că, în adâncul sufletului, încă era un copil. Poate că nu răsfăţată, dar cu siguranţă blocată într-un moment critic de dezvoltare, anume faza în care structura emoţională simplă a copilăriei trebuie să lase loc nevoitor şi cerinţelor mai complexe ale maturităţii. Pe ea nimeni n-o învăţase, nimeni nu-i fusese model sau sprijin de care are nevoie orice copil ca să facă această tranziţie.

Acum, după atâţia ani, Alex, ghidându-se după instinct sau credinţă, luase asupra lui sarcina să-i trezească firea pasionată care fusese înlocuită cu o parodie superficială a acesteia. Îi trezise cele mai reale sentimente de undeva din adâncul ei, arătându-i că până acum avusese doar o emoţie adevărată, dar una negativă, şi anume furia şi resentimentul.

Şi, ca la orice bombă, explozia a fost totală, şi devastatoare. Acum zece zile, totul părea atât de simplu. Josie învăţase să uite vechile traume, înăbuşindu-şi toate sentimentele şi nelăsând pe nimeni s-o cunoască deplin. Apoi, înainte să ştie ce o lovise, toată faţada aceea fragilă s-a spulberat: orbirea ei în faţa nervilor celorlalţi, idealurile ei exagerate despre mândrie şi independenţă. De unul singur, acel bărbat neobişnuit şi perceptiv îi deschisese mintea şi inima spre un adevăr dureros: fusese prizoniera

unor teorii şi senzaţii superficiale. Era timpul să renunţe la barierele care o protejau şi să lase sentimentele să li se alăture şi numai atunci vor începe să aibă un sens. Datorită propriei lui experienţe şi înţelepciuni – şi poate chiar din interes pentru ea? – o obligase să înţeleagă că inima şi mintea nu sunt separate, ci unite, cu o putere mai mare. El pătrunsese în sufletul ei cum nu mai făcuse niciodată nimeni altcineva, transformând-o astfel încât, orice s-ar fi întâmplat, nu va mai putea fi aceeaşi.

Acum stătea trează în noapte, lăsând să-i curgă primele lacrimi de ruşine, regret şi înţelegere. „Nu te dispreţui”, o sfătuise el, atât de receptiv. Îşi amintea cum trecea atât de detaşată de la o relaţie trecătoare la alta, lua ce avea nevoie şi apoi căuta altceva la fel de artificial. Din când în când, atunci când părea că bărbatul respectiv voia acelaşi lucru de la ea, totul mergea bine la acel nivel superficial, şi, trebuia să admită că mulţi bărbaţi gândeau aşa. Însă de multe ori acele incidente puteau fi nişte potenţiale dezastre, recunoscu ea acum. Se cutremură când se gândi cât de aproape fusese să pricinuiască sau chiar ea însăşi să sufere nişte răni emoţionale permanente.

Ei bine, totul se terminase acum, spulberat de întâmplările din ultima săptămână. Putea face faţă acum poveştii ăsteia şi era destul de puternică să înveţe din ea şi să meargă mai departe. Dar cum rămânea cu ea şi cu Alex? O făcuse să devină conştientă de ea însăşi, aşa cum este în realitate, dar ce viitor puteau să aibă? în întunericul nopţii, se înfrână să-şi pună marea întrebare: ce simţea pentru el?

Când în sfârşit deveni sinceră cu ea însăşi, se confruntă cu o serie de adevăruri. Îl dorea intens, îl plăcea, şi-l admira enorm. Această combinaţie, despre care spunea întotdeauna că e mortală, ar fi pus-o pe fugă în trecut şi aproape că o făcu şi acum. Când se afla în compania lui se simţea tot atât de în largul ei şi naturală pe cât se simţea

de stimulată şi incitată, totodată. I se părea ireal să-şi imagineze viitorul fără el. Prezenţa lui îi umplea viaţa chiar şi când dormea.

Parcă era o arătare. Apetitul ei sănătos îi pierise. Simon o privea ironic şi rânjea. Chiar şi elevii ei şopteau şi chicoteau pe la spatele ei şi chiar o priveau cu o curiozitate făţişă când era neatentă.

Semnele astea indicau un singur lucru: era îndrăgostită de Alex Grant.

Dar atunci, ce simţea el pentru ea? Era confuză. Poate că din punct de vedere sexual şi intelectual era o femeie în toată firea, dar emoţional era de-abia la început. Cum îţi puteai da seama dacă un bărbat te iubeşte? Sau dacă era interesat cu adevărat de tine?

E adevărat că exista acea electricitate între ei, pe care el o numea tensiune sexuală. Dar asta, din câte ştia, era doar o parte din întreg. Oare el nu vedea decât asta? Ştia că el n-avea timp pentru legături superficiale fără viitor pe care le avea ea. Dar poate, din disperare, el se hotărâse să se folosească de nevoile lor fizice reciproce ca s-o aducă cu picioarele pe pământ. Poate că hotărârea asta nu avusese nicio legătură cu sentimentele lui: se folosise de ea, aşa cum şi ea se folosise de oameni în trecut.

O ţinu tot aşa până crezu că o să înnebunească. Când veni marţi seara ştiu că va trebui să facă ceva, şi încă repede. El îi spusese să ia legătura cu el, să-l sune. Cu alte cuvinte, era în responsabilitatea ei să facă pasul următor. Când era gata, îi mai spusese el, după ce se gândise bine. Mingea era în terenul ei.

Bineînţeles ar fi putut să însemne şi următorul plan împotriva lui Wallace Holdings. Însă presimţea că el se referise la ceva mult mai important. Importanţa celeilalte probleme se redusese la o furtună într-un pahar cu apă pe lângă cealaltă. Dacă îşi lua inima în dinţi şi-l suna, el va

înţelege că îşi dăduse seama de asta şi de multe altele. Avea forţa s-o facă? îşi permitea să n-o facă?

Nimeri în biroul mobil de cel puţin cinci ori în cursul zilei de miercuri dimineaţă şi rămase cu privirea fixată pe telefon, ca şi când se aştepta să-i dea soluţia. Apoi se întoarse şi ieşi iar. Membrii echipei au venit de două ori în timp ce era ocupată cu contemplarea telefonului. Ridicând din sprâncene cu înţeles, îşi văzură de treabă, fără să comenteze.

Chiar înainte de prânz, când toată lumea era în rulotă să se spele pe mâini, să-şi facă ceaiul şi să-şi mănânce sandvişurile, ea mai făcu o vizită în birou, preferând să fie singură. De data asta stătu cu spatele la telefon, ignorându-l ostentativ în timp ce se ocupa cu nişte hârtii lungi şi plictisitoare care trebuia rezolvate de mult. Când a sunat în spatele ei, aproape că a sărit în sus. Mintea ei fusese atât de preocupată dacă să-l sune sau nu pe Alex, încât uitase că telefonul funcţiona în ambele sensuri: să suni şi să fii sunat.

— Proiectul Summerford, spuse ea în receptor, ţinându-l cu mâna stângă ca să poată continua completarea formularului cu dreapta.

— Domnişoara Josephine Barnes? Vocea aparţinea unei femei, concisă şi eficientă. Josie era sigură că n-o mai auzise.

— Da? Intrigată, lăsă stiloul jos.

— Phyllis Ryder-David. Asistenta coordonatorului pentru Planurile de Instruire din Cotswold Anea.

Linia de telefon îi transmise informaţii succinte Totuşi, Josie nu înţelegea. Apoi îşi dădu seama.

— Ah, vreţi să spuneţi, Comisia?

— Exact. Domnişoara sau doamna Ryder-Davis trecu direct la subiect. Este vorba despre Wallace Holdings.

— Ah, da?

Josie cea de acum o săptămână s-ar fi lansat într-o tiradă instantanee, spunând exact ce gândea despre cum a capitulat Comisia atât de laş la prima momeală care i-a trecut pe sub nas. Auzi, instruire pentru toţi pe şantier! însă astăzi a rămas calmă, nedivulgându-şi gândurile şi dându-le o şansă să se explice.

— Da. În primul rând, bravo!

— Poftim?

Josie închise ochii. I se părea ei, sau înnebunise toată lumea?

— Bravo. Pentru ultimele veşti. Grozav. Cum ai reuşit?

— Ce să reuşesc? Luând stiloul începu să mâzgălească pe formularul oficial pe care-l completase. Îmi pare rău, dumneavoastră… ăă… nu ştiu…

— Doamna Ryder-Davis. Vreţi să spui că n-ai auzit? Dumnezeule! Credeam că eşti prima care să ştie. Noi n-am telefonat ieri. Presupun că ţi-au trimis o scrisoare oficială. După cum merge poşta zilele astea, vei avea noroc dacă soseşte mâine. Când te gândeşti la preţul timbrelor, este chiar îngrozitor.

Josie era din ce în ce mai ameţită.

— Ascultaţi, doamnă… ăă, Ryder-Davis, chiar nu ştiu despre ce vorbiţi. Din câte ştiu, lucrurile nu stăteau deloc bine. După întâlnirea specială – la care eu m-am prezentat, adăugă ea cu înţeles, părea de rău. S-a mai întâmplat ceva?

Făcea un efort colosal să nu se aştepte la cine ştie ce, dar optimismul i-o luase deja înainte

Doamna chicoti, bine dispusă.

— Cred şi eu. Mă bucur că sunt mesagerul unor veşti îmbucurătoare măcar o dată, în vremurile astea grele. Aproape întotdeauna îmi revine misiunea de a comunica veştile rele.

Încheieturile lui Josie se albiră pe receptor de nerăbdare, dar nu spuse nimic.

— S-au răzgândit, continuă doamna Ryder-Davis. Au rezolvat problema într-un fel. Se pare că cineva a găsit o soluţie miraculoasă, un fel de compromis şi noi am crezut că e vorba de dumneata. Mai ales fiindcă n-am putut ajunge la întâlnire.

Bucuria lui Josie sporea cu fiecare cuvânt pe care-l auzea. Poate că până la urmă soarta săpăturilor nu-i era indiferentă. Controlându-şi vocea, încercă să înţeleagă ce voia să-i spună reprezentanta Comisiei.

— Dar nu ştiţi despre ce compromis este vorba?

— Îmi pare rău, draga mea, nu ştiu detalii. Cred că le vei găsi în scrisoare. Principalul e că puteţi să săpaţi în voie, până la sfârşitul anului, cel puţin. Nu trebuie să-ţi faci bagajul atât de repede pe cât credeai. S-ar putea să dureze chiar mai mult de atât, adăugă ea misterioasă. Ceva în legătură cu antreprenorii.

— Antreprenorii?

Exasperarea îi tempera încântarea, în timp ce stiloul, din voinţă proprie, începu să orneze cartea de telefoane cu iniţialele „A.G”. În diferite stiluri.

— Ce vreţi să spuneţi?

— După cum ţi-am spus, domnişoară Barnes, nu mi s-a spus totul. Dar se pare că antreprenorii au fost convinşi să-şi înceapă construcţiile din altă parte a sitului. Deci nu al dumitale, explică ea vag.

— Adică unul din celelalte câmpuri?

Josie ştia că mai multe terenuri urmau să fie locuri de construcţie, nu numai al ei. Dar se putea să se construiască fundaţia într-un loc şi în altele nu?

— Cred că da. Se observa că doamna Ryder-Davis nu se pricepea la detalii. Oricum, orice ar fi în spatele acestei decizii, nu mai trebuie să comentăm, nu? Nu trebuie decât să acceptăm şi să fim recunoscători.

— Da, desigur, dar…

— Şi dacă n-ai fost dumneata, spuse gânditoare cealaltă femeie, vocea ei emoţionată acoperind-o fără efort pe cea ezitantă a lui Josie, aş da orice să ştiu cui trebuie să-i mulţumim.

Josie avea bănuielile ei, dar se reţinu să facă vreo aluzie cu voce tare.

— Bineînţeles că sunt încântată, spuse ea, şi vă mulţumesc că m-aţi anunţat, chiar dacă aţi crezut că ştiam deja. Îmi voi face un orar nou şi complet imediat.

— Şi puteţi spune echipei dumitale harnice că nu vor fi nevoiţi să vă părăsească şi să înceapă să încarce ciment în betonieră, sublinie doamna Ryder-Davis veselă. Nu vor fi încântaţi?

„Nu mulţumită vouă”, se gândi Josie sarcastică, dar era prea uşurată şi fericită ca să spună cu voce tare.

— De fapt, nu le-am spus. Nu trebuie să afle cât erau atât de aproape să fie transferaţi.

Slavă Domnului că nu cedase nervos ca să le spună. Îşi puse stiloul jos şi îşi trecu o mână tremurătoare prin buclele roşcate pe măsură ce întreaga implicaţie a veştilor îşi făcea loc în mintea ei.

— Ceea ce mă aduce, continuă ea, la celălalt motiv pentru care ţi-am telefonat. Mă gândeam la asta dinainte să se întâmple toate astea, dar a trebuit să renunţăm, fireşte, când am aflat veştile rele. Acum putem să-ţi spunem.

Stiloul lui Josie mâzgălea acum ca notă de încercare pe un bloc de foi de pe masă „Josie Grant”. Josie se încruntă cu oroare, mâzgăli cuvintele denunţătoare până deveniră ilizibile, rupse foaia de deasupra blocului, o mototoli într-o biluţă şi o aruncă la coş.

— Ce să-mi spuneţi, doamnă Ryder-Davis? întrebă ea cu o toleranţă neobişnuită.

— Comisia ar vrea să-ţi ofere un post permanent în această zonă, după ce termini Proiectul Summerford.

— Un ce? După ce o spuse, ştiu că era neelegant şi nedemn, dar nu se putuse abţine.

— Un post, îi explică doamna Phyllis Ryder-Davis cu răbdare. O funcţie. Un post.

— Ce fel de post? Era prea mult. Josie se lăsă pe spate în scaun, ducându-şi mâna stângă la capul care îi vibra. Sunt arheolog, ştiţi, nu. Nu un birocrat mărunt, era pe cale să spună, dar îşi înghiţi cuvintele la timp.

— Desigur, draga mea, o linişti doamna calm, şi încă unul excelent. Şi atât de bună cu tinerii. Tocmai asta este: avem atâtea mici proiecte interesante ca al dumneavoastră, care se adună. Regiunea noastră pare să fie plină de ruine fascinante. Tot timpul apar câte unele.

Era atât de mândră, încât aproape îşi imagina că era personal responsabilă pentru prezenţa lor.

— Dar ce trebuie să fac?

Folosindu-se de tot controlul ei, Josie reuşi să vorbească, intrigată dar şi pe un ton de afaceri.

— Ajung şi acolo. Diferitele Consilii locale cred că toate asemenea situri trebuie să fie cercetate în totalitate şi noi suntem de acord. Mai mult, pot fi programe ideale de instruire a tinerilor şomeri, aşa cum ai demonstrat dumneata. Şi din moment ce suntem destul de norocoşi şi avem la dispoziţie fonduri, nu mari, înţelegi, dar suficiente, ne-am pus de acord să numim unul sau doi supraveghetori cu normă întreagă. Să aibă totul în grijă, înţelegi, să se asigure că echipele fac ceea ce trebuie. Noi lucrăm în birouri, dar vizităm adesea toate siturile din zonă.

Făcu o scurtă pauză după acest discurs, iar Josie se gândi că poate aştepta ca ea să facă o remarcă inteligentă. Dar înainte să deschidă gura, doamna Ryder-Davis începu iar:

— Acum, din moment ce ai făcut minuni cu acei… căută repede un cuvânt potrivit, tineri de la Summerford şi ai găsit atâtea lucruri minunate, ne-am gândit că eşti cea mai

bună candidată. Desigur, ne dăm seama că ai ceva de terminat la Cambridge, se agită ea, fără s-o lase pe Josie să spună ceva. Dar poate după ce vă lămuriţi treburile acolo. Am înţeles că munca dumitale de cercetare ştiinţifică de acolo este practic terminată.

În sfârşit, făcu o pauză. Dacă ar fi putut să vadă expresia de pe faţa lui Josie, nu s-ar mai fi chinuit să vorbească. Trebuia să se gândească la chestiuni importante, desigur. O asemenea decizie de anvergură trebuie luată cu calm, după o cântărire atentă a avantajelor şi dezavantajelor. Nu se făcea să te arunci cu capul înainte, oricât de puternice ar fi fost instinctele care o îndemnau să facă asta. Trebuia să se întoarcă la Cambridge, să vorbească despre asta cu colegii ei, cu Simon.

Bine că nu era nimeni să vadă zâmbetul de pe faţa lui Josie.

— O voi face, doamnă Ryder-Davis, spuse ea.

Scurta tăcere era mai asurzitoare decât cuvintele. Chiar şi doamna aceasta redutabilă părea neobişnuită, cu luarea unor decizii atât de rapid. Dar îşi reveni repede.

— Splendid! Bravo iar, domnişoară Barnes! Nimic nu se compară cu o aprobare sigură şi fermă! Coordonatorul va fi încântat. Între timp, desigur, vom trece totul în scris, îţi vom trimite o invitaţie oficială şi poate, draga mea, adăugă ea cu amabilitate, te mai şi gândeşti puţin? Să te asiguri că încă mai vrei după ce ai trecut în revistă toate avantajele şi dezavantajele?

— Nu vă faceţi griji, promise Josie cu blândeţe, aşa voi face. Şi vă mulţumesc.

— Pentru nimic. Totul a mers atât de bine încât nu putem decât să ne bucurăm că lucrurile vor continua. Nu cred că vom afla exact totul în legătură cu răzgândirea celor de la companie. Important este că s-au răzgândit. „Aşa că, înapoi la treabă!” exclamă ea jovial. Şi înapoi la mistrii!

— Să ne continuăm treaba, repetă Josie încet. La revedere şi mulţumesc încă o dată.

— La revedere şi pe curând, domnişoară Barnes, spuse Phyllis Ryder-Davis, mesagerul de veşti bune.

După cinci minute pe care le petrecuse uitându-se în gol şi ştergând mâzgălelile făcute pe un formular foarte important, Josie fugi în rulota mare şi-l scoase pe Simon din adunătura gălăgioasă care lua prânzul.

— Îmi cer scuze că am întrerupt o conversaţie atât de animată, îi spuse ea în timp ce se plimbau pe câmpia liniştită. Trebuie să-ţi spun ceva între patru ochi.

Simon luă o muşcătură dintr-o chiflă cu crenvurşti şi-i aruncă o privire pătrunzătoare.

— Arăţi foarte agitată, te-ai făcut toată roz. Ce s-a întâmplat cu tenul tău palid, poetic? Ai luat cumva premiul Bond? Ai câştigat la loterie?

Josie ţopăi câţiva paşi înaintea lui. Apoi îşi aduse aminte de inevitabila ei poziţie de autoritate şi îşi luă o atitudine mai sobră şi mai matură.

— Şi mai bine. Tocmai am primit un telefon.

— Ah, da?

Ea deveni şi mai roz când îi văzu expresia vicleană.

— Nu este ce crezi tu, mormăi ea, pleoştită pentru moment. Apoi râse. Din partea comisiei.

— Numai ei? El îşi linse firimiturile de pe degete.

— Simon, e ceva serios. Trebuie să mă asculţi cu atenţie.

— Sunt numai urechi şi foarte serios. Numai că te rog, dă-mi vestea cu blândeţe, mormăi el. Am avut parte de destule veşti proaste cât să-mi ajungă un an.

— Nu este deloc rea. Este grozavă. Cea mai bună veste pe care o puteam primi, se entuziasmă ea.

Apoi îi povesti totul de la început.

Când sfârşi, el scoase un fluierat prelung. Apoi îi înconjură umerii cu o mână osoasă şi-i strânse uşor. Pentru

Simon era exteriorizarea celui mai înalt grad de exuberanţă.

— Ei! Aşa mai zic şi eu! Josie, vulpe bătrână! Deci, îţi vei căuta un post mai permanent prin locurile astea?

— Cam aşa ceva, aprobă ea fericită. După ce se termină proiectul, bineînţeles. Deocamdată pot să stau la fel de bine şi aici.

El se uită la ea cu agerime.

— Ştii că ne vei lipsi în Cambridge. Ea îi luă braţul.

— Poate, puţin. Şi eu vă voi simţi lipsa. Dar hai să recunoaştem, n-am avut niciodată cu adevărat rădăcini acolo, nici acolo şi nici în altă parte. Întotdeauna am fost genul de om care nu se stabileşte. Poate acum e şansa mea să schimb asta. Oricum, îmi place aici, adăugă ea după o scurtă pauză.

— Asta am înţeles şi eu. El sări într-o parte, cu mâinile în buzunare. Păi, eu şi Claire putem să te vizităm. Şi tu te poţi întoarce să stai cu noi.

— Mi-ar plăcea, mulţumesc.

Părea atât de real, ca şi când deja aşa se petreceau lucrurile.

— Minunate veştile despre săpături, spunea Simon. Chiar nu ştii cum i-au convins?

— Nu prea am înţeles de la doamna aceea. Ceva în legătură cu începerea lucrărilor pe o altă porţiune. Cred că voi afla foarte curând.

— Şi eu la fel. Fluieră din nou, de data asta printre dinţi. Josie, şi eu trebuie să plec curând. Mă bucur că s-a petrecut aşa, pentru că nu mi-ar fi plăcut să te anunţ despre asta ştiind cum te simţi. Acum că ştiu că eşti bine, pe picioarele tale, mă simt mai bine. Trebuie să duc materialul ăsta să fie verificat şi datat şi mai sunt şi studenţii mei.

— Şi Claire, termină ea pentru el.

— Ei bine, da. Dădu cu piciorul într-o piatră. Mi-a

telefonat aseară. Chiar trebuie să mă întorc.

— Sigur că da, spuse Josie călduros. Scuză-mă, am fost atât de preocupată cu problemele mele încât nici nu mi-am dat seama că a trecut o săptămână.

— Nu-i nimic. Mă gândeam să plec vineri, dacă nu te deranjează.

— Să mă deranjeze? Simon, ai fost minunat. Nici nu-ţi pot spune cât m-a ajutat prezenţa ta. Sigur că trebuie să te întorci. Se gândi câteva secunde, apoi continuă. Pot să-ţi cer un ultim serviciu?

— Sigur. Chiar şi jumătate din regat. Ea chicoti.

— Nu va fi necesar. Dar aş vrea să am o parte din dimineaţa de mâine liberă. Te superi dacă rămâi iar la comandă? Trebuie să rezolv nişte treburi urgente în Bath şi aş prefera să n-o fac la telefon. Dacă supraveghezi tu gloata de aici, aş putea să chiulesc atât cât îmi trebuie să le rezolv cum trebuie.

— O idee excelentă. Privirea lui era afectuoasă şi îngrijorată. Ţi-ar prinde bine o pauză, Jo. Ar fi bine să te duci undeva unde e frumos. Dacă nu plănuieşti să faci ceva drăguţ, o admonestă el cu asprime, m-am gândit să stau aici şi să fac pe şeful.

— Nu ştiu dacă „drăguţ” este cuvântul exact. Acum era solemnă, meditativă.

— De fapt, mă aştept să fie foarte dificil. Dar este ceva ce trebuie să fac – ce vreau să fac – şi asta cât mai curând cu putinţă.

— Cineva pe care trebuie să-l vezi? o întrebă el cu blândeţe.

— S-ar putea.

— Adică să nu-mi vâr nasul, nu? rânji el. Scuze, Jo.

— Nu fi prostuţ. Îi dădu un ghiont în coaste, în glumă. Pur şi simplu nu vreau să vorbesc despre asta încă. Poate într-o zi.

Se întoarseră spre rulotă. Elevii se răspândeau în toate direcţiile, nerăbdători să-şi reia activităţile.

— Ei bine, spuse Simon uşor, atâta timp cât ştii ce faci...

— Nu-ţi face griji.

În ochii ei era o strălucire pe care Simon n-o mai văzuse înainte. Vocea ei era senină, dar încrezătoare.

— N-am fost mai sigură de ceva în viaţa mea.

Capitolul 9

Luarea unei decizii importante putea fi comparată cu luarea unei poveri imense de pe umeri. În acea noapte Josie dormi excelent şi se trezi proaspătă şi gata să întâmpine o nouă dimineaţă de primăvară. Ea fredona în timp ce îmbrăca o pereche de blugi roşu-închis şi o cămaşă moale cu pătrăţele roşii şi crem şi o vestă fără mâneci. Îşi perie părul până străluci, apoi îşi puse o pălărioară rotundă, bej peste buclele neascultătoare, cu speranţa deşartă de a le ţine sub control în adierea proaspătă de aprilie.

După un mic dejun frugal, căci era prea surescitată ca să mănânce, îşi luă geanta, o jachetă roşie impermeabilă şi se îndreptă spre maşină. Silueta sprintenă a lui Simon se odihnea în pragul rulotei, trimiţându-i un ultim semn de încurajare în timp ce demara. Expresia lui era laconică, aşa cum era de obicei, dar era o strălucire evidentă în ochii lui când îi ură noroc.

Ea simţea că pluteşte în timp ce conducea de-a lungul văilor verzi ale acelei regiuni ce se trezea la viaţă. Ploile de aprilie transformaseră copacii şi iarba într-un verde luxuriant.

Josie se entuziasmă de această parte a regiunii care strălucea în lumina soarelui timpuriu. Da, ar putea să se ataşeze de acest loc. Făcea ce trebuia acceptând slujba aceasta, indiferent ce urma să se întâmple. Şi astăzi va face tot posibilul să afle cât mai multe despre asta, fie ce-o fi. Astăzi începea restul vieţii ei!

În dimineaţa asta ea era condusă de instinct, poate chiar de un impuls. Noua Josie învăţa să-şi asculte inima şi nu raţiunea. Era o experienţă nouă şi stranie, în mod normal înfricoşătoare, dar incitantă şi antrenantă… reală. Şi era sigură că o ducea în direcţia cea bună în acel moment.

Când intră în suburbiile vechiului oraş Bath, deschise

harta aflată pe scaunul pasagerului. Va fi destul de greu să aleagă dintre sistemele acelea pe un singur sens şi nu cunoştea prea bine oraşul.

Îşi dădea seama după hartă că firma lui Alex îşi avea birourile pe strada River Avon, care cotea în spatele vechiului oraş. Ceea ce nu-şi dăduse seama până când ajunse la faţa locului, era că acestea se aflau în locul unui depozit părăsit. Clădirea întortocheată şi ieşită din comun fusese separată în trei sectoare, fiecare adăpostind câte o companie diferită. Îşi parcă maşina undeva de-a lungul râului şi căută indicaţiile de pe uşa principală care o informară că sediul firmei Grant Randle Holt se găsea la etaj.

Liftul era dintre cele demodate, cu uşi din fier grele pe care trebuia să le tragi, însă erau line şi uşoare, cu lemnul vechi frumos lăcuit şi strălucitor. În două minute ajunse la etajul trei şi coborî. Pulsul i se zbătea nebuneşte, iar inima îi galopa în piept, dar în aparenţă părea calmă.

Nu exista nicio uşă sau vreun hol. Stătea la capătul unui studio imens fără pereţi interni care probabil acoperea toată suprafaţa clădirii. Geamuri întinse înlocuiau pereţii şi o parte din tavane, lăsând la vedere oraşul şi dealurile înconjurătoare, inundând camera cu o lumină pătrunzătoare. Aici nu era nimic vechi în ceea ce privea mobila sau accesoriile care reprezentau tot ce era mai bun în materie de modern şi simplitate. Josie nu era expertă, dar recunoscu o îmbinare echilibrată cu grijă de confort şi bun-gust. Era un loc liniştit şi spaţios, unde te puteai relaxa şi munci în acelaşi timp.

De fapt, câţiva oameni chiar asta făceau, fiecare cocoţat pe scaune înalte la nişte birouri din lemn separate, adânciţi în concentrare. Privirea lui Josie trecu peste ei, căutând acea faţă şi siluetă care s-ar distinge de restul. Dar el nu era acolo. A putut să-şi dea seama de asta oricum, de când

a venit şi a simţit atmosfera, pe care el o personaliza, dar Alex nu era.

În schimb, era Vicky Randle. Ea o văzu pe Josie şi sări de pe scaun, îndreptându-se spre ea. Vicky era îmbrăcată pentru serviciu astăzi, foarte elegantă şi atractivă într-o rochie albastră cu şorţ peste o bluză bleu care se plisa la gât, cu părul scurt blond coafat şi cu faţa pe jumătate ascunsă în spatele unor ochelari mari şi rotunzi.

— Josie!

Pur şi simplu radia a „bun-venit”, care trebuia să fie sincer.

— Ce surpriză plăcută! Ce te aduce printre noi? Te aşteptam?

— Păi, nu, admise Josie. Treceam pe aici, minţi ea, şi m-am gândit să văd dacă…

— Mă tem că Alex a ieşit.

Vicky era atât de naturală încât ai fi zis că era ceva absolut obişnuit ca Josie să vină aici.

— Tatonează un proiect grozav, cred că va fi un complex sportiv sau un club de recreere, însă nu ni s-a acceptat propunerea. Ar trebui să se întoarcă pe la prânz. Poţi să revii, sau vrei să aştepţi? Eşti binevenită, o îndemnă ea.

— Păi, eu…

Josie se simţi prinsă cu mâţa-n sac. În mod prostesc, nu se aşteptase la asta. De ce să nu fie Alex plecat, la urma urmei? Ar fi trebuit să telefoneze mai întâi, dar nu avusese curajul. Era atât de dificil să vorbeşti cu o voce fără trup. De data asta, ştia că trebuie să lămurească lucrurile faţă în faţă.

— Nu mă grăbesc, îi spuse lui Vicky.

Vicky o cântări, observându-i expresia tulburată, aerul ezitant şi imediat preluă controlul.

— Uite ce e: în dimineaţa asta nu sunt foarte ocupată. Rămâi să bei o ceaşcă de cafea, să vorbim şi să te uiţi prin

jur şi peste planurile Summerford. Mă tem, adăugă ea maliţios că nu avem şi o machetă.

Josie avu politeţea să roşească la această ironie blândă, însă dădu din cap cu recunoştinţă şi zâmbi ca răspuns invitaţiei lui Vicky.

— Mulţumesc îi spuse ea. Mi-ar plăcea foarte mult să văd aceste planuri şi tot ceea ce faceţi, dacă ai timp.

Se uită prin studio cu o fascinaţie sinceră, ochii de felină strălucindu-i luminoşi în lumina puternică.

— Întotdeauna îmi găsesc timp pentru o pauză când am mult de lucru, spuse Vicky. Orice scuză e bună să mă eschivez. Lenevia face parte din personalitatea mea.

Josie râdea, fără să creadă niciun cuvânt. Însă Vicky continuă:

— Nu ca Alex. El este un împătimit al muncii.

— Da, spuse Josie. Mi-ai mai spus.

— Aşa e.

Vicky se întoarse şi o conduse prin studio spre un colţ îndepărtat unde nişte fotolii joase erau grupate în jurul unei măsuţe pentru cafea, cu tăblia din sticlă.

— Cât pe-aci să uit. Ai grijă, spuse ea peste umăr, în ultimul timp a părut puţin distrat. Sperăm că nu tânjeşte după ceva.

Josie preferă să nu comenteze. Ceva din vocea lui Vicky o făcuse să spere, dar numai puţin. Însă nu se mai grăbea să tragă concluzii până când nu va vorbi cu el, faţă în faţă.

În timp ce treceau pe lângă birouri, se ridicau capete prietenoase, care o analizau cu ochi interesaţi dar inofensivi pe străina din mijlocul lor. Vicky se oprea s-o prezinte pe Josie fiecărei persoane.

— Josie, ea este Sue Clements, designerul nostru de interioare. Ceea ce i-a rămas necunoscut în materie de ţesături, vopsele şi tapet încă trebuie inventat. Şi ea este Ruth Short, asistenta noastră cu un viitor frumos, fie cu noi

fie în altă parte.

Cele două femei au salutat-o pe Josie cu căldură înainte să se întoarcă la desenele şi îmbinările lor de culori. Vicky se opri la alt birou.

— Iar el este Julian Holt, cel mai tânăr partener al nostru şi un om care face carieră rapid. Generaţia viitorului. Jule, ea este Josie. Ea se uită peste umărul lui: la ce lucrezi?

Julian îi adresă lui Josie un surâs ameţitor. Era foarte tânăr, probabil mai tânăr decât ea. Bine clădit, era foarte chipeş, într-un stil tineresc. Tot ce ţinea de el, de la pantofi la haine şi la stilul zbârlit de tunsoare, inclusiv cercelul de aur din ureche, era meticulos combinat după ultima modă. Dar avea o faţă deschisă şi onestă şi ochi cenuşii pătrunzători care în momentul de faţă cercetau faţa ei.

— Idei pentru fabrica Hammond, îi spuse lui Vicky fără să se uite la ea. Bună, Josie, continuă el. De unde ai apărut? Nu te-am mai văzut, nu?

— Nu, fu de acord Josie, întorcându-i inspecţia făţişă.

— Desigur, altfel sunt sigur că mi-aş fi amintit. Se întoarse spre Vicky.

— O prietenă de-a ta? o întrebă el. Atunci, de ce n-ai adus-o mai de mult? Nu este corect faţă de masculii cuceritori ca noi, se plânse el, dacă le ascunzi pe cele mai bune.

El îşi întoarse atenţia spre Josie.

— Nu-i aşa, dragă? rânji el.

Josie îşi reţinuse un zâmbet ironic faţă de acest flirt îndrăzneţ. Înainte să găsească o replică potrivită, Vicky interveni în favoarea ei.

— Nu începe cu linguşeala, tinere Jule. Josie este o persoană cu o profesie înaltă, nu vreo puştoaică aiurită pe care să-ţi exersezi tu replicile.

El era la fel de ţanţoş.

— Şi inteligentă pe deasupra? Şi cine se plânge? Cu ce te

ocupi, păpuşă? Lasă-mă să ghicesc. Lăsându-şi capul într-o parte, o studie îndrăzneţ. Hmmm… mi te închipui doctor, arătând uluitor în alb; sau poate un avocat care ia curtea cu asalt. Nu, nu. Ştiu, eşti profesoară. Asta este, o profesoară care îşi are clasa la degetul mic.

— Nu.

Josie nu voia să-i spună. Chiar îi plăceau micile lui jocuri, care erau o schimbare după ultimele evenimente din viaţa ei.

— Este arheolog, Jule. Vicky flutură un deget spre el, părând ea însăşi o învăţătoare scrobită. Ai auzit de Summerford? insinuă ea, aşteptându-l să înţeleagă aluzia.

— A, acea Josie. Inspecţia lui spori. Numele tău a fost foarte des pronunţat în ultima vreme de domnul şi stăpânul nostru, spuse el. Acum că te văd, înţeleg de ce.

Josie şi-ar fi dorit să-şi exprime părerea puţin mai altfel. Astfel spusă, i-a provocat un fior ciudat de-a lungul spinării. Simţindu-i reacţia, Vicky a luat-o uşor de cot.

— Haide, Josie. Trebuie să-l lăsăm pe micuţul Jule să-şi vadă de desen, altfel procesul creator se va dispersa.

— Şi n-am vrea asta, nu? Jule ridică din umeri nepăsător şi rânji, apoi se întoarse la biroul lui. Pe cuvânt, Josie. Să ne mai vizitezi, întotdeauna e bine să vezi puţin talent proaspăt prin locul ăsta învechit.

— Incorigibil! murmură Vicky în timp ce se îndepărtau, dar zâmbea. Minte ageră şi un designer deştept, îi şopti ea lui Josie la ureche în timp ce se îndreptau spre capătul studioului. Are un viitor strălucitor în faţă. Alex a avut dreptate când i-a dat şansa să devină partener, deşi eu aveam îndoieli. Asta chiar l-a motivat, i-a dat încredere în sine. Deja este o investiţie pentru firmă. Mai trebuie să se maturizeze puţin, asta-i tot.

— Toţi o facem o dată şi-o dată când vine timpul, se trezi Josie că spune cu înţelepciune.

Vicky nu spuse nimic, în afară de o privire iute şi pătrunzătoare.

Departe de ceilalţi, într-un colţ, o fată drăguţă de culoare stătea în spatele unui birou larg, înconjurată de mormanul obişnuit de acte, maşina de scris şi de telefon.

— Ea, spuse Vicky, este secretara noastră, Linda. Toată organizaţia asta s-ar destrăma fără ea. Linda, ea este Josie Barnes.

Linda zâmbi, peste teancul ei de documente.

— Barnes, ai spus?

— Da, confirmă Josie, aproape ştiind ce urma.

Linda se încruntă, fixând-o pe Josie cu nişte ochi de culoarea atunci.

— Unde am mai auzit numele ăsta?

— Proiectul Summerford, spuse Vicky.

— Sunt arheologul de acolo, explică Josie politicoasă, întrebându-se dacă era cineva care nu cunoştea toată povestea.

— A, da, dădu Linda din cap cu înţelepciune. Cea care a stârnit toată furtuna din ultimele zile, ceva în legătură cu Wallace Holdings? Nu cunosc prea multe detalii, dar ştiu că a trebuit să fac legătura cu multe conversaţii urgente, să trimit pachete expres, să fac nenumărate ceşti de cafea neagră pentru domnul Grant şi, în general, să-l calmez în timp ce încerca să rezolve o problemă complexă. Se uită la Josie cu curiozitate prietenoasă. Trebuie să fi fost ceva foarte important de era domnul Grant atât de înverşunat. De obicei…

— Era important, confirmă Josie, simţindu-şi obrajii încălzindu-i-se în timp ce asculta cât se implicase Alex. Cât de mult putuse să se înşele asupra lui? Cât de umilă trebuie să se simtă?

— Apropo de cafea, întrerupse Vicky repede, probabil ca s-o ferească pe Josie de alte descoperiri jenante, poţi să faci

rost de încă o ceaşcă pentru Josie, iubito. Am să-i arăt nişte schiţe şi mai trebuie să discutăm ceva, nu-i aşa Josie?

— Da, fu Josie de acord. Cred că da.

Zece minute mai târziu, amândouă erau instalate confortabil în nişte fotolii din pluş, sorbind cafea din căni mici de ceramică. Vocile lor joase erau înăbuşite în acel colţişor bine capitonat, dar nişte zgomote de mişcare şi conversaţie din spatele lor indică faptul că toată lumea îşi luase o pauză de cafea.

— Deci, Vicky se uită la Josie peste marginea căniі de cafea, trebuie să fii încântată de ultimele veşti, nu?

Josie se pregăti să discute despre acest subiect, în sfârşit fără ocolişuri.

— Da, sigur că sunt. De fapt, încă n-am aflat pe căi oficiale. Cineva de la Comisie m-a sunat ieri în legătură cu altceva şi…

Sprâncenele lui Vicky se ridicară mirate.

— Vrei să spui că cei de la Wallace Holdings nu ţi-au spus încă? Credeam că vei fi prima pe care o vor anunţa.

— Da? murmură Josie cinic. Eu cred că ar fi bucuroşi să mă lase să mă perpelesc puţin.

Luând o înghiţitură fortifiantă de cafea, îşi înclină capul spre Vicky, cu o expresie deodată intensă.

— Vicky, cum a… cum aţi reuşit? Nu înţeleg. Trebuie să fi avut legătură cu voi.

— Alex a fost, desigur. Vicky se uita contemplativă în ceaşca ei de cafea. Într-un fel mă bucur că nu l-ai găsit, pentru că îmi dă ocazia să-ţi povestesc cum s-a întâmplat. Cred că aş face-o mai comprehensiv decât el. Nu este genul de bărbat care să se dea mare, nici atunci când merită.

Josie aprobă din cap, cu ochii strălucitori, aşteptând.

— Ştiam că el a fost. Adică… roşi uşor, acum ştiu.

— Da, ei bine, spuse Vicky, cu o voce crispată, mai bine încep cu începutul. Dacă repet unele lucruri pe care ţi le-a

spus şi Alex, atunci, sublinie ea, vei şti că ţi-a spus adevărul.

„Şi de data asta, se gândi Josie, răsucind cuţitul în rană, poate chiar vei crede”.

Vicky se lăsă pe spate în scaun, cu ochii albaştri pe faţa lui Josie.

— Când am auzit prima oară despre planul de a începe construcţiile mai devreme, n-am fost prea supăraţi sau surprinşi, pentru că chiar noi făcusem acea recomandare, la început, cum a spus şi Alex la întâlnire. Ne-au făcut să credem, Josie, că Proiectul tău era oricum aproape încheiat şi că nimic n-ar fi fost deranjat serios dacă se termina mai devreme. Şi ăsta, insistă ea, este adevărul.

Bineînţeles că era adevărat. Wallace Holdings ar face orice ca să iasă totul cum vor ei, iar Josie ar fi trebuit să ştie asta.

— Ne-am dat acordul, continuă Vicky, pentru că astfel am fi putut să ne încadrăm în cifrele prefigurate şi am fi putut fi plătiţi cu atât mai repede. După ce s-a luat decizia, Alex a spus că ar fi bine să se ducă să mai arunce o privire pe şantier, în caz că trebuia să facem vreo modificare la planurile iniţiale. În definitiv, trecuse un an de la ultima vizită. A ales o duminică dimineaţă, când ştia că mai erau şi alţi oameni ca de obicei, ca să se poată pierde în public şi să viziteze locul. Nu prea se grăbea să te întâlnească, crezând că aflaseşi şi că nu erai prea încântată de asta. Oricum, a ajuns cam devreme şi te-a găsit acolo, singură.

— Da, spuse Josie ca un ecou, amintindu-şi acel moment cu prea multă intensitate.

— Împreună cu munca trudnică, ajutoarele pasionate şi realizările tale, i-am dat limpede de înţeles lui Alex că aveai nevoie de fiecare zi din acel an pe care încă presupuneai că-l mai ai.

— Dacă mi-ar fi spus de la început de ce se afla acolo,

murmură Josie.

— Pur şi simplu nu-i venea să creadă că cei de la companie nu-ţi spuseseră încă. S-a hotărât să discute cu mine înainte de a spune ceva.

S-a năpustit la mine plin de indignare, în favoarea ta, vorbind aiureli despre săpături şi o groază de ocări la adresa companiei… Şi, ei bine, zâmbi ea, restul îl ştii.

— Ai apărut la mine cu toată ceata, îşi aminti Josie, întorcându-i zâmbetul şi am crezut că eraţi… faţa ei se îmbujoră.

Acum că reuşea să roşească şi să plângă din nou, se pare că era blestemată s-o facă destul de des. Vicky chicoti.

— Era de înţeles, ai crezut că suntem ai lui Alex. Era atât de agitat încât nu s-a gândit să explice asta mai întâi, ţie sau mie. Oricum, ne-am uitat prin jur şi am simţit la fel ca el. Imediat cum ne-am început lucrul luni, ne-am dus la Wallace Holdings să le spunem să amâne totul până ne revizuiam planurile. N-am spus de ce, doar că aveam nevoie de câteva zile înainte ca propunerea să fie pusă în aplicare. Ne-am convins şi de faptul că nu-ţi spuseseră încă. Îşi strânse buzele. N-au fost foarte mulţumiţi de noi, au spus că nu este un comportament profesional şi că ar fi trebuit să ne gândim la asta mai înainte. Lui Alex nu i-a plăcut asta deloc. El este foarte mândru de munca lui şi s-a ales cu toate reproşurile, el fiind şeful

Josie tresări: pe deasupra, mai primise şi reproşurile ei.

— Continuă, o imploră ea, hotărâtă să audă toate faptele de la un observator implicat şi el.

— Păi, să văd… până marţi nu găsisem o soluţie satisfăcătoare, aşa că am căzut de acord că îţi eram datori cu adevărul, din moment ce Wallace Holdings nu părea să aibă de gând s-o facă. Alex nu suporta gândul să te ştie acolo, muncind atât de mult fără să ştii ce se întâmplă. Aşa că ţi-a făcut o vizită, nu?

— Am ieşit să luăm cina. A fost o... seară foarte frumoasă. Dar nu mi-a spus.

— Nu. A vrut, a încercat. Dar când a auzit ultimele noutăţi – mormintele acelea, nu? – s-a hotărât iar să găsească ceva, un fel de compromis, înainte să afli ce se întâmpla. Alex nu este genul care să se dea bătut atât de uşor şi era atât de evident că aveai nevoie de acele luni ca să-ţi închei ultimele descoperiri. Aşa că, până la urmă, nu ţi-a spus. S-a întors la mine şi am luat-o de la capăt, analizând diferite planuri şi discutând toate posibilităţile.

— Între timp, eu am aflat a doua zi, îşi aminti Josie cu durere şi imediat m-am gândit că era – eraţi – o parte din complot – că eraţi implicaţi.

— Aşa am înţeles şi eu, oftă Vicky. N-aş putea să te învinovăţesc. Cred că a fost o lovitură incredibilă. Ei bine, ştiam că ai primit scrisoarea, pentru că o secretară de la Wallace Holdings ne spusese că a fost trimisă. Aşa că Alex a venit iar să te vadă, sperând să-ţi spună că măcar, încercam să găsim o soluţie şi să nu disperi. Încă nu ştiam cum, dar trebuia să găsim un mod care să nu ne afecteze mândria profesională.

— Şi eu nici măcar nu l-am ascultat! Vocea lui Josie era foarte joasă. Şi, după asta?

— Păi, se gândi Vicky, vineri dimineaţă, înainte de întâlnire, i-a venit o idee şi ne-am dus la antreprenori să le-o prezentăm.

— Dar despre ce era vorba?

Josie era fascinată, lăsând la o parte faptul că asta avea o influenţă majoră asupra viitorului proiectului ei.

— Cel mai bine îţi răspund arătându-ţi planurile. Ca să simplific, el şi-a dat seama că ar fi posibil, cu nişte manevre, să înceapă lucrul la fundaţiile principale pentru casele propriu-zise fără să se atingă de mai mult de o fâşie periferică din câmpia ta. Vezi tu, îi explică ea, se întâmplă

ca o parte din şantierul tău să fie desemnat a fi terenuri şi grădini, locul de joacă al copiilor, piscine şi toate cele. Peisajul meu minunat.

Josie începea să înţeleagă.

— Dar ce au spus antreprenorii?

O umbră de iritare trecu peste faţa lui Vicky când îşi aminti ceea ce părea a fi fost o şedinţă complicată.

— Au fost intransigenţi. Au insistat că nu se putea să lase o parte din pregătiri pe mai târziu. Dacă îşi puneau în funcţiune maşinile, trebuia să includă totul. N-au vrut să cedeze deloc.

— Bieţii de voi! Deci de-asta aţi ajuns atât de târziu la întâlnire…

— Şi de ce eram puţin agitaţi, o aprobă Vicky. Fusese o zi grea. Chiar că fusese, pentru toţi. Nu e de mirare că Alex reacţionase aşa după aceea, când ea refuzase să-l asculte.

— Dar mai târziu s-au răzgândit, de ce?

Vicky se relaxă, ajungând la o parte mai plăcută din povestirea ei.

— Eu şi Alex am analizat totul până în zori. Când s-a întors, în sfârşit, a trecut pe la noi pentru cină şi încă ne mai băteam capul cu asta pe la miezul nopţii. John s-a culcat şi ne-a lăsat să continuăm.

— Vai!

Josie se străduia să-şi amintească ce spusese Alex în după-amiaza aceea, cum că trebuia să se întoarcă în Bath să discute cu Vicky. Doamne, cât fusese de idioată! Nu mai suporta, dar venise să afle totul şi n-avea de gând s-o ia la fugă acum, chiar dacă era ceva personal.

Vicky se gândea la soţul ei, pe faţă jucându-i un zâmbet afectuos

— Ah, nu-ţi face griji pentru John. Este obişnuit cu asta şi, oricum, câteodată nu-l văd jumătate din noapte când scrie.

— Dar până la urmă aţi găsit o soluţie mai bună? o

îndemnă Josie nerăbdătoare.

— Alex a găsit. A muncit tot weekendul aproape fără pauză. N-ai crede de câtă muncă e nevoie ca să schimbi chiar şi un lucru minor dintr-un plan, mai ales când e vorba despre case. Din fericire, era vorba numai de două şi el le-a mutat astfel încât numai marginea câmpului tău intră în construcţie. Majoritatea va deveni doar peisaj şi nu este nevoie de pregătiri până nu sunt clădite casele. A fost o operaţiune maraton, Josie, crede-mă.

Acum o credea. Şi când Alex o vizitase sâmbătă era în toiul lucrului, iar ei nici măcar nu-i adusese vorba despre planuri. Atunci avea altceva în minte.

— Îmi închipui, murmură ea, înroşindu-se. Vicky zâmbi.

— Ne-am dus triumfători cu noile planuri la antreprenori, la prima oră luni dimineaţă. De data asta, am avut mult noroc şi am dat peste un alt director, mai înţelegător. Le-a analizat cu atenţie şi-a zis că nu vede niciun motiv pentru care restul să nu meargă conform planului, lăsând secţiunea ta ultima. Ar trebui să dureze vreo nouă luni cel puţin, de când vor începe. De fapt, devenise chiar interesat în legătură cu proiectul tău şi când i-am explicat s-a supărat. Dacă l-am fi avut de partea noastră de la început, suspină ea. Dar cred că fusese plecat în vacanţă sau ceva de genul ăsta.

Josie îşi închipui succesul lor.

— Cred că aţi fost extraordinar de bucuroşi!

Au muncit atât de mult ca să reuşească, şi totul numai pentru ea.

— Cred şi eu. Obosiţi, dar încântaţi.

Ochii ei albaştri erau blânzi când îi zâmbi lui Josie.

— Alex, de obicei, are sufletul cel mai paşnic şi mai echilibrat cu putinţă. Dar câteodată se lasă prins de câte ceva şi atunci e ca o tornadă. Se uită cu atenţie la Josie. N-aş vrea să-l supăr într-un asemenea moment.

Nu, se gândi Josie, n-ai vrea!

— Dar nu cunosc pe nimeni care să fie un aliat mai bun, Josie. Şi faptul că a contribuit fără să-şi dea seama la situaţia grea în care te aflai l-a făcut şi mai hotărât să te scoată din ea. Când a văzut ce se întâmpla acolo. Şi te-a întâlnit pe tine., făcu o pauză, lăsându-şi capul într-o parte. Sinceră să fiu, nu prea ştiu ce l-a apucat. Nu l-am mai văzut niciodată atât de disperat să realizeze ceva. Şi îl ştiu de câţiva ani buni, în care a avut de-a face cu multe provocări.

— Da. Ei bine…

Încă o dată Josie trebui să-şi dreagă glasul care părea să n-o mai asculte.

— Deci, Wallace Holdings a trebuit să accepte până la urmă?

— Dacă aşa spuneau antreprenorii lor. Oricum, pe ei nu-i afectează cu nimic. Totul va merge înainte peste trei luni, numai secţiunea ta va rămâne neatinsă. Aşa că s-a încheiat cu bine pentru toţi. Vreau să spun că, pentru un timp, vei avea la orizont nişte buldozere monstruoase şi chiar vei putea să vezi cum sunt construite casele, dar nu cred că te vor deranja vreun pic.

— Oh, ar putea fi chiar interesant, spuse Josie cu căldură. Vicky, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Nu mie, iubito. Eu pur şi simplu am mers în urma unui bărbat grozav. Mulţumeşte-i lui. Se aplecă în faţă, adoptând un aer confidenţial. Se va bucura că ai venit. Era foarte supărat că nu credeai în intenţiile lui bune. Alex se trage din triburile acelea scoţiene care spun exact ce au în minte. De asemenea, sunt cei mai afectuoşi, sinceri şi de nădejde oameni pe care-i cunosc. Cu toate că a trăit aici, în sudul nostru sofisticat mulţi ani, în inima lui de celt a rămas la fel de pasionat şi de agitat. Şi încă mai acţionează după cum îi dictează inima, Josie, în ciuda acelei minţi originale şi încăpăţânate.

Ea tăcu pentru câteva momente, uitându-se prin luminator la domul albastru care părea atât de aproape.

— Nu-mi închipui cum a reuşit să n-o dăruiască vreunei doamne norocoase în toţi aceşti ani. El spune mereu că n-a întâlnit pe nimeni care să-i dorească inima. Cu toate că multe au încercat, cred că n-a întâlnit niciuna destul de bună pentru el.

Mesajul nu putea fi mai clar de atât. „Nu te lăsa fetiţo”, îi spunea Vicky răspicat „tu eşti norocoasa”.

Nu-ţi face griji, se gândea Josie, în timp ce un val de emoţii ameninţa s-o sufoce, am priceput ce vrei să spui.

— Poate, spuse ea încet, o asemenea femeie perfectă nu există? Vicky îi zâmbi ironic.

— Ba da. Şi când va fi gata Alex, o va găsi. Şi acum, spuse ea deodată, nu vrei să te uiţi peste planuri?

— Da, te rog.

Josie se ridică. Îşi simţea picioarele nesigure şi genunchii slăbiţi, ca şi când ar fi primit un şoc. Ei bine, într-un fel aşa a şi fost, şi încă nu se terminase totul: mai trebuia să dea ochii cu el.

N-a trebuit să aştepte prea mult. În timp ce stăteau în faţa unui avizier care ocupa un perete interior întreg, cercetând cu atenţie planul refăcut al construcţiilor din Summerford, în spatele lor se auziră nişte paşi fermi şi o voce profundă, cunoscută, le întrerupse concentrarea.

— Două dintre doamnele mele preferate!

Alex se aşează astfel încât să le cuprindă pe amândouă cu câte un braţ.

— Mă bucur să te văd, Josie. Îmi admiri munca?

Dacă te luai după cum se comporta, ai fi crezut că-l vizita în fiecare zi. Ca şi cum ce se întâmplase în rulotă nici nu avusese loc. Dar nu şi pentru Josie: ea îngheţă la atingerea lui, cu inima bătându-i puternic şi fără să poată scoate un cuvânt. Se uită drept înainte, incapabilă să-l privească.

Vicky îi sări în ajutor.

— Alex! Te-ai întors mai repede decât credeam. Josie a trecut pe aici sperând să te găsească. Tocmai îi spuneam cum am învins sistemul şi am salvat-o. Acum îi arătam cum am – cum ai reuşit.

Braţul lui se încordă pe trupul ei, trăgând-o cu putere mai aproape de formele lui rigide. Ea încă îşi păstra privirea fixată undeva departe de a lui. Se pare că aştepta nişte cuvinte din partea ei şi le găsi cumva.

— Ei, Comisia, tocmai m-au sunat ieri. Nu... n-am ştiut până atunci. Cu un efort suprem, s-a forţat să-şi întoarcă încet capul şi apoi să-l ridice, uitându-se în sfârşit în ochii întunecaţi care o priveau la rândul lor misterioşi.

— Îţi mulţumesc, Alex, spuse ea într-o suflare. Gata, o spusese. Cel puţin era un început.

El dădu din cap, expresia îmblânzindu-i-se, spunându-i în acest mod că ştia că-i mulţumea pentru mult mai mult. Trăsăturile lui erau afectuoase când îi zâmbi.

— Nu, Josie. Măcar atât să fac, după rolul pe care l-am avut în luarea acelei decizii. Simţeam că îţi datorez asta. El făcu o pauză. Un compromis, îţi aminteşti?

— Ei bine, spuse ea aproape în şoaptă, îţi sunt recunoscătoare, indiferent de motiv.

Privirile lor păreau lipite una de alta. Vicky întrerupse atmosfera tensionată, arătând o foaie care înfăţişa interiorul noilor case.

— Ce zici de astea, Josie? Trebuie să recunosc, Alex n-aş refuza aşa ceva, şi ştii că mie îmi plac mai mult casele vechi.

Ea îi arătă mândră diagramele lui Josie, ca şi când ar fi fost un agent imobiliar.

— Vezi, toate au aceste dispozitive fantastice de încălzire şi de izolare, decoruri la alegere, între care şi cinci dormitoare, căzi de baie îngropate, camere de zi cu niveluri

diferite. E grozav! Şi nu se aseamănă cu celelalte, continuă ea cu înflăcărare. Sunt separate şi diferite între ele. Şi să nu uităm, încheie ea triumfătoare, ambientele mele peisagistice superbe!

— Cruţaţi-vă măcar propriile complimente, doamnă Randle, observă Alex cu un râzânt.

— De ce? replică Vicky. Falsa modestie e o pierdere de vreme. Este unul dintre cele mai bune planuri ale noastre, şi o ştii şi tu. Haide, Josie, vrei să vezi picturile grădinilor mele, nu?

Josie se afla într-o stare ciudată de relaxare euforică, râzând de amândoi.

— Bineînţeles. Sunt sigură că sunt încântătoare.

— Bravo!

Vicky se desprinse de braţul lui Alex şi merse până se opri lângă planurile de exterior. Alex o urmă, trăgând-o şi pe Josie uşor după el.

— Sunt foarte frumoase, Vicky. Totul este... ei bine, minunat. După umila părere a lui Josie, totul îţi lăsa gura apă. Credea că trebuie să fii într-adevăr foarte bogat ca să te gândeşti măcar să trăieşti într-o asemenea casă de lux.

Probabil că Alex îi citise gândurile.

— De fapt, anunţă el calm, mă gândesc să-mi iau şi eu una. Amândouă femeile se întoarseră spre el.

— Alex! Doar nu vorbeşti serios! Vicky era în mod evident împărţită între neîncredere îngrozită şi o invidie uşoară. Costă.

— Nu mai mult decât îmi permit, contracară el. M-am săturat de apartamentul meu mic şi îngust, şi nici măcar nu este publicitate pură pentru meseria mea. Am fost prea ocupat cu casele altor oameni ca să mă mai gândesc la a mea şi cred că a venit timpul să fac ceva în privinţa asta. De asemenea, simt nevoia de spaţii largi, deschise în jurul meu, atât la exterior cât şi înăuntru, se confesă el. Puţină

plăcere lumească n-a stricat nimănui niciodată. Cred că merit un bârlog mai favorabil sănătăţii la maturitate.

Vicky mormăi zgomotos.

— Amândoi mai avem mult până la vârsta mijlocie. Dar Alex, insistă ea, vorbeşti serios? Vreau să spun chiar crezi că ţi se potriveşte?

— Mai mult ca oricând. Doamne, sublinie el, doar eu le-am proiectat! Dacă eu nu pot să locuiesc în ele, atunci cine? Este timpul să-mi asum nişte responsabilităţi; continuă el vag. Ipoteci, de exemplu. Oricum, zâmbi el maliţios, m-am cam ataşat de locul ăsta. Ce crezi, Josie? o provocă el. Nici tu nu eşti de acord? Eşti de părere şi tu că-mi lipseşte o doagă, ca partenera mea?

Josie care ascultase totul ca într-un carusel de sentimente contradictorii, înghiţi cu greu.

— Cred… cred că eşti foarte norocos şi foarte isteţ, spuse ea încet. Şi eu aş face la fel dacă mi-aş permite.

— Şi dacă ai rămâne în zonă.

Alex încă o mai înconjura cu un braţ şi ea se întrebă dacă observase că se încordase la aceste cuvinte.

— Ei bine, mă bucur că cineva mă înţelege şi că nu crede că sabotez instituţia. Sau poate, clipi el spre Vicky, acest stimat partener al meu este puţin gelos?

Vicky râse:

— Poate că sunt.

— Acum, doamnelor, nu ştiu voi, dar eu am nevoie de hrană. Josie, declară el, te scot în oraş. Avem nişte chestiuni de lămurit, nu?

Tonul lui era blând, dar ochii erau aţintiţi într-ai ei, pătrunzători.

— Da, Alex, încuviinţă ea supusă.

Trebuia să vină şi vremea asta o dată şi-o dată, ştia asta. El se întoarse spre Vicky.

— Doamnă Randle?

— Domnule Grant?

— Vreţi să preluaţi comanda o parte din după-amiaza, cât chiulesc eu? Presimt că va fi un timp îndelungat.

— Nu te prosti, sigur că da. Fugiţi şi distraţi-vă copii.

Vicky îşi puse o mână mângâietoare pe braţul lui Josie, zâmbind spre ochii verzi strălucitori ai femeii tinere.

— Sunt sigură că ne vom revedea foarte curând, Josie.

— Sper, şi mulţumesc pentru… pentru dimineaţa asta şi pentru tot, se bâlbâi ea.

— Pentru nimic. Vicky întoarse o privire formală spre Alex. Cât despre tine, partenere, să nu te prind pe aici cel puţin până mâine dimineaţă. Înţeles?

Alex îşi compuse trăsăturile animate într-o mască de ascultare spăşită.

— Da, doamnă, spuse el.

Capitolul 10

Dimineaţa de primăvară se transformase într-o zi însorită. În timp ce se plimbau împreună, urmând albia râului către centrul oraşului, Josie îşi înălţă capul şi adulmecă aerul ca şi când ar fi vrut să inhaleze mirosul de primenire pe care-l purta.

Fără niciun cuvânt, de comun acord, s-au oprit la un magazin alimentar să cumpere chifle proaspete cu seminţe de susan, pateuri suculente, fructe şi roşii. Apoi Alex a condus-o spre un părculeţ înverzit, protejat de zgomotul din stradă. S-au aşezat pe o bancă din lemn într-un colţ scăldat de soare, izolaţi, dar nu prea departe de locul unde oamenii şi porumbeii forfoteau după rutina zilnică printre muguri şi boboci de flori.

Tăcerea lor era prietenoasă, ca şi când ar fi avut tot timpul din lume. Josie era conştientă de senzaţia aceasta de pace, şi totodată de realitate, în compania lui. Dar încă mai avea de înfruntat o încercare, şi asta foarte curând. Nu trebuia să se lase copleşită de senzaţia aceea îmbătătoare de fericire şi siguranţă, nu încă. Trebuia s-o amâne, cel puţin până când era la fel de sigură de el cum era de ea.

După ce au terminat de mâncat ultima portocală suculentă, şi-au lins degetele lipicioase şi apoi şi le-au şters pe batista curată a lui Alex, el s-a lăsat pe spate, a suspinat, a închis ochii şi şi-a întors faţa spre soare. În acelaşi timp, şi-a întins mâna şi a cuprins-o, aducându-i capul pe umerii lui şi şi-a vârât barba în părul ei lucios. Ea îi simţea respiraţia printre firele de păr, iar obrazul se odihnea moale pe ţesătura aspră a hainei lui. Inima ei stătea să explodeze, iar corpul îi palpita de mesaje nerostite. Dar nu mai puteau păstra tăcerea.

— Alex? vocea ei era spartă, răguşită.

— Josie?

Propriul ei nume vibra prin ea, tonul lui transmiţându-i unde intense.

— Vreau doar să spun că îmi… îmi pare rău.

— Da.

Emoţia momentului îi scoase la iveală accentul scoţian.

— Ştiu, ştiu, Josie, nu-ţi face griji.

El încerca să-i facă situaţia mai uşoară, dar nu era bine.

— Nu, Alex. Vorbesc serios. Eu… tu aveai dreptate. M-am purtat ca o adolescentă prostuţă. M-am purtat aşa ani de zile, de când am devenit astfel, cred. Nu m-am maturizat niciodată cu adevărat. Credeam că mă comport ca un adult, ca un om mare. Dar, de fapt, n-am crescut niciodată.

— Până acum? îi sugeră el şi mai blând, trăgând-o mai aproape.

— Am… am început, încercă ea şovăitoare.

— Ah, nu e nicio îndoială în privinţa asta. Ai făcut mai mult decât atât, ai înfăptuit un miracol.

Părea atât de sigur, şi totuşi atât de blând şi de grijuliu, ca şi când ştia cât îi trebuise să-şi recunoască aceste slăbiciuni. Ca şi când ştia, că mai urma să spună multe altele. Curajoasă, ea continuă:

— Toată furia aceea oarbă, Alex, nu s-a îndreptat spre tine. Dar tu ştiai asta, nu?

— Speram că nu era aşa, spuse Alex simplu.

— Vicky mi-a spus exact ce s-a întâmplat. Undeva în adâncul inimii cred că am ştiut tot timpul, dar era ca şi când. Ca şi când…

— Da? o încurajă el când se bâlbâi.

— Ca şi când voiam cu disperare să cred tot ce este mai rău. Nu voiam să recunosc ce îţi datoram sau ce simţeam pentru tine.

Ultimele cuvinte au fost aproape şoptite. Apoi îşi adună forţele şi continuă:

— Mi-am impus să cred că tot ce voiai era să mă calci în

picioare după ce îţi atingeai scopul. Mi-am inventat acea furie.

El tăcu un minut, cu respiraţia liniştită. Apoi veni întrebarea pe care o aştepta şi care o îngrozea, pe un ton liniştit, neagresiv, dar direct la ţintă:

— De ce, Josie?

— De ce…

Ştiind foarte bine ce voia el să spună, trăgea de timp.

— De ce toată acea furie oarbă? De ce ţi-ai ascuns sentimentele adevărate? Pe cine eşti atât de furioasă, de fapt?

El făcu o pauză şi cum nu răspunse, el adăugă cu blândeţe: Ce-a acoperit cu un strat înverşunat o personalitate atât de strălucitoare şi de pasională?

N-avea scăpare. Trebuia s-o facă: să deschidă cu forţa o uşă sigilată de mult timp către un loc în care nu mai încercase să pătrundă nimeni în toată viaţa ei de adult.

— Presupun că… mă gândeam că am depăşit totul acum mulţi ani. Dar cred că are legătură cu părinţii mei.

Simţindu-i durerea sfâşietoare, el îşi retrase mâna de pe spatele ei, îşi puse ambele mâini pe umerii ei şi o întoarse spre el cu blândeţe, dar ferm. Apoi se aplecă şi-i luă o mână între ale lui, forţându-i degetele încleştate să se desfacă din pumnul strâns. Ridicându-i mâna la buze, îi sărută urmele pe care le lăsaseră unghiile ei în palmă.

— Continuă.

Vocea lui era foarte blândă. Se gândi că nu mai văzuse niciodată o culoare atât de caldă, de profundă şi de întunecată precum aceea din ochii lui.

— Mama mea era o femeie foarte dulce.

Ea se înfioră la amintirea acelei femei timide, retrase, pe care o albise atât de mult cândva.

— Ea… ne-am simţit foarte bine împreună, un timp. Dar era mereu nervoasă, fragilă, iar tatăl meu.

Pleoapele ei se închiseră. Era agonizant, imposibil.

Dar degetele lui veniră sub bărbia ei, făcând-o să se uite la el.

— Tatăl tău?

Încă mai era blând, dar întrebător, chiar insistent. Ea respiră sacadat, şuierător.

— Era violent. Nu cu mine. Era destul de conştient de mine. Cu ea. I-a făcut viaţa un calvar.

— Cum? întrebă el, când ea păru să amuţească iar.

— Era plecat zile la rând. Era comis-voiajor. Nu ştiam ce vindea, cred că schimba mereu.

Acum că începuse, cuvintele îi veneau de la sine, rostogolindu-se în grabă.

— Şi cât timp era plecat, noi ne simţeam bine. Mergeam mai departe, nimic spectaculos, doar. Ştii. Ridică ea din umeri. Viaţa, pur şi simplu.

— Şi când se întorcea?

El părea neînduplecat, îndemnând-o să continue.

— De fiecare dată când se întorcea, era mai rău. Eu eram mică şi fugeam în camera mea, dar puteam să-i aud. Mama plângea, câteodată toată noaptea, iar el ţipa, fiindcă bea. Îmi dădeam seama de asta după miros şi cum. Cum se comporta.

Alex încercă să ajungă la adevăr, stăpânindu-se:

— O bătea? Folosea violenţa?

— Nu, nu fizic, aici era problema. Nu risca nimic din ceea ce ar fi determinat-o să plece şi să-l părăsească. Nu, era cruzime psihică şi emoţională. Tot timpul o cicălea, îi ţinea predici şi o secătuia, criticând tot ce făcea că nu era bine. El nu se oprea niciodată şi o făcea să se simtă din ce în ce mai mică şi mai insignifiantă decât se simţea deja.

Josie tremura şi Alex o strânse mai tare de mână, însă ea spunea mai departe, adunându-şi încrederea.

— Părea că se transformă într-o creatură micuţă şi ofilită

în prezenţa lui. Tot ce voiam să fac era s-o protejez de el, să-l alung, dar dacă spuneam ceva ţipa şi la mine. Eram atât de mică.

Ea se cutremură, simţindu-se iar ca o fetiţă disperată, copleşită de vinovăţie şi ruşine că nu reuşise să-şi ajute mama iubită împotriva acelei puteri înfiorătoare şi străine a bărbatului.

— Biata Josie, spuse Alex, dar cu grijă, controlându-şi sentimentele. Şi săraca ta mamă. Şi îndrăznesc să spun, dacă nu mă înşel, bietul tău tată, adăugă el surprinzător.

Josie se uită scrutător la el. Nu se mai gândise niciodată la asta. Poate că şi monstrul acela de om îşi avusese propriile probleme şi suferinţe. Acum că toată acea amărăciune era dezvăluită, trebuia să înfrunte multe lucruri. Dar nu toate deodată, nu încă.

Ca şi când ar fi înţeles tacit, Alex spuse:

— Ce s-a întâmplat până la urmă?

I se puse un nod în gât. Urma partea neplăcută, trebuia.

— Când aveam cam paisprezece ani, mi-am dat seama de ce suporta mama totul. De ce nu pleca atunci când el îi făcea viaţa un iad. Mi-am dat seama că greşisem în toţi acei ani, declară ea, ochii verzi strălucind de furie şi sfidare când îşi aminti.

— De ce? o întrebă el încet.

— Ea… îl iubea.

Degetele lui Josie încercară să se strângă iar în pumn, dar el n-o lăsă, netezindu-i palmele transpirate cu degetele lui mari şi uscate.

— El o chinuia, o degrada, şi ea îl iubea. Câteodată, după ce suspina şi el ţipa ore întregi, dispăreau în camera lor şi eu ştiam ce fac. Câteodată, vocea ei deveni o şoaptă, îi şi auzeam. Nu ştiam ce e mai rău: ura sau dragostea. Până la urmă, părea a fi acelaşi lucru.

Ea îşi drese vocea, apoi îşi ridică privirea spre a lui, cu

îndrăzneală.

— În acel moment, am decis că dacă dragostea îţi făcea aşa ceva, atunci nu era de mine. Orice altceva aş fi făcut în viaţă, trebuia să mă feresc de aşa ceva.

— Şi cine putea să te învinovăţească?

Vocea lui era în mod vădit liniştită, dar pe trăsăturile lui frumoase erau gravate grija şi compasiunea.

— Ce s-a întâmplat cu ei până la urmă, Josie? Mi-ai spus că mama ta a murit. Şi tatăl tău?

— Până la urmă…

Asta era partea cea mai grea, dar n-avea să se dea bătută acum.

— Când aveam cincisprezece ani şi devenisem mai preocupată de şcoală decât de ce se întâmplă acasă – şcoala era un fel de refugiu, înţelegi. El dădu din cap. Mi-am dat seama că mama devenea din ce în ce mai slăbită, pur şi simplu se topea în faţa mea. Încă se mai purta cu blândeţe şi bunătate cu mine, dar parcă era distantă, absentă. Când se întorcea el şi începea scandalul, ea doar stătea acolo, uitându-se la el, refuzând să plângă sau să reacţioneze în vreun fel. Asta îl înfuria mai mult ca orice.

— Nu ştia nimeni ce se petrece? o întrebă Alex precaut. Rude, prieteni, vecini?

— N-aveam nicio rudă la Londra. Părinţii mei nu aveau prieteni, îşi aminti ea cu amărăciune. Dacă mama îşi făcea vreo cunoştinţă, tata îi otrăvea relaţia şi o distrugea prin certuri. Cât despre vecini, ştii şi tu cum este în oraşele mari. Toată lumea este curioasă dar nimănui nu-i pasă ce se întâmplă dincolo de uşă. Şi eu eram prea mândră să le povestesc prietenilor sau profesorilor.

— Da, observă Alex, aşa cred.

— Ei bine, după asta, când a văzut că o pierde, într-un fel, a început să aibă aventuri şi să-i povestească şi ei toate detaliile sordide.

Ea se cutremură, simţind cum i se face pielea de găină, chiar şi sub razele soarelui.

— Era oribil. Oribil. Eram atât de furioasă, dezgustată şi neputincioasă. Dar ce puteam să fac? îl uram. Îmi. Îmi doream să moară.

Gata, o spusese.

Alex asculta cu calm fiecare frază, fiecare silabă, îndemnând-o să spună totul, ştiind cât era de important să dea totul afară.

— Dar el n-a murit, nu? o îmboldi el cu blândeţe.

— Ah, nu. Ea îşi scutură capul cu înverşunare. A continuat aşa, la nesfârşit. Nu, ea a fost cea care a murit.

Era o declaraţie plată a faptelor simple, fără niciun artificiu.

— Cum? Când?

N-avea de gând s-o lase să-şi piardă forţele acum.

— S-a sinucis. Într-o zi, când eram într-o excursie, ca să nu mă întorc acasă şi să mă supăr când o găsesc. Râsul lui Josie era fals. A luat o supradoză din somniferele ei şi a murit pur şi simplu. Sau aşa mi-au spus mai târziu, cel puţin. Întotdeauna am încercat să cred că a suferit mai puţin în moarte decât când trăia.

— Şi tatăl tău? Ce s-a întâmplat cu el?

Acum că trecuse de criză, Alex îşi permise să insiste, dar Josie se simţea ciudat de nepăsătoare.

— Nu l-am mai văzut. Când am ajuns acasă, dispăruse. Nu l-a mai găsit nimeni şi nici el n-a mai luat legătura cu mine. Din câte ştiu, poate să fie şi mort. Oricum, nu i-a păsat niciodată de mine.

Îşi ridică privirea, cu faţa sfidătoare.

Alex văzu totul foarte clar. Nu e de mirare că furia şi independenţa inflexibilă deveniseră singurii ei aliaţi, refugiul ei dintr-o lume amară, ostilă şi dominată, în ochii ei de copil, de bărbaţi poruncitori. Puteai s-o învinovăţeşti?

Vocea lui era scăzută şi reţinută când îi sugeră:

— Poate că v-a iubit pe amândouă, în felul lui. Ea mârâi printre dinţi, privind în jos:

— N-ai fi zis.

El abandonă subiectul. Mai era destul timp pentru asta.

— Ce s-a întâmplat cu tine după asta, Josie?

Trebuia să sfârşească povestea, de dragul ei, asta era important.

— M-am închis într-o carapace în toţi anii ăştia, retrăgându-mă tot mai mult până s-a închis de tot. Nimeni nu putea să ajungă la mine şi n-aveam de gând să las pe nimeni.

— Cine a încercat?

— Ah, câteva rude s-au hotărât să apară de la sute de kilometri depărtare şi să mă ia cu ei, dar nu am vrut asta în niciun caz. Voiam să rămân la şcoală, să-mi iau diploma de absolvire a liceului şi să intru la colegiu. Am descoperit trecutul – realitatea istoriei antice era mult mai bună, mai curată, mai. Ei bine, mai reală decât prezentul. Ştiam că aşa vreau să fie viaţa mea. Iar cei de la şcoală au fost foarte înţelegători.

— Dar unde ai stat?

— Am fost luată sub protecţie de o organizaţie. Au încercat să mă facă să intru într-o familie adoptivă, dar îmi ajunsese viaţa de familie, aşa că am refuzat. Am trăit în cămin în următorii trei ani. Nu prea îmi amintesc multe despre asta, am fost atât de ocupată cu studiile. Un zgomot continuu, doar şi oameni buni, necăjiţi, care încercau să se descurce cât mai bine cu copiii dificili şi cu resurse puţine. Am suportat tot până am intrat la Cambridge şi, ei bine, de atunci am locuit acolo. Presupun că din cauză că n-aveam unde să mă duc în altă parte, încheie ea dintr-odată.

— Şi casa? Casa ta? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Casa? Părea surprinsă. Nu ne aparţinea, o închiriasem.

Tatăl meu mi-a lăsat datorii, nu capital. N-am avut niciodată un ban al meu până când. Până s-a sfârşit totul.

El rămase tăcut câteva secunde, uitându-se la ea înţelegător şi cu compasiune.

— Deci, continuă el, pe un ton voit mai relaxat, ai acceptat slujba de a superviza Proiectul Summerford? Ţi-ai adus carapacea după tine?

Ea zâmbi anemic.

— Exact. Habar n-aveam când am acceptat ce va însemna pentru mine în alte privinţe.

— Şi eu nici atât, replică el, când am venit să văd iar situl, nu ştiam în ce urma să mă amestec.

Acum, în sfârşit, Josie se relaxa. Lăsându-se pe spate, închise ochii şi îşi prinse mâinile la ceafă, lăsând razele să-i atingă pielea palidă. Simţea cum tot veninul i se scurgea din trup. Era un fel de curăţire, o senzaţie unică de uşurare când împărtăşeşti povara unei vieţi întregi şi apoi se risipeşte imediat.

Slavă Domnului că-l întâlnise pe Alex şi că era aşa cum era. Indiferent ce urma după asta, întotdeauna îi va fi recunoscătoare pentru ultimele zile şi mai ales pentru ultima oră.

El era aproape de ea acum, vorbindu-i nerăbdător şi intens:

— Josie, ştiu cât te-a costat să-mi spui toate astea. Cred că a fost o luptă crâncenă. Ai fost foarte curajoasă, chiar mai curajoasă decât în toţi acei ani când te-ai luptat de una singură. Cel mai greu este să te confesezi.

— Ştiu. Ea zâmbi. De asta n-am mai făcut-o. Pur şi simplu, i-am îndepărtat pe toţi.

— Mă aşteptam la ceva urât când ai început să-mi povesteşti, dar nu-mi închipuiam ceva atât de îngrozitor. Ai trecut prin vremuri grele, Josie, şi un început lamentabil. Mă face să-mi dau seama cât de norocos am fost eu. Şi este

surprinzător cât eşti tu de echilibrată şi de frumoasă după cât ai suferit. Dar acum totul s-a terminat şi vei vedea că poţi să înfrunţi totul mai bine şi poate chiar o să simţi iar ceva, acum că mi-ai spus. Chiar dacă acum te simţi rău, ai făcut ce trebuia, o asigură el cu sinceritate.

— Nu mă simt deloc rău, Alex. Mă simt uşurată. Ştiu că am procedat cum trebuie.

Vocea ei era fermă. Îşi deschise ochii şi se uită fix la el.

— Sunt sigură de asta.

Cu vârful degetului, el îi trasă profilul, studiindu-l.

— Acum, spuse el, e rândul meu să-mi cer iertare. Ea se încruntă.

— Pentru ce? N-ai făcut nimic.

— Sâmbătă seara. Metodele mele cam brutale de a străpunge apăsarea ta de furie. Cred că ţi s-au părut barbare. Dar trebuie să mă crezi că a fost cel mai dificil şi mai dureros lucru pe care a trebuit să-l fac.

Buzele lui se strânseră într-o linie subţire când îşi aminti. Ea îşi puse un deget uşor peste ele.

— Nu, Alex. Nu ai fost crud. A fost blând, aşa cum numai tu poţi să fii. Ai făcut-o pentru mine, ştiu asta. Dacă nu te-ai fi hotărât să foloseşti acele tactici şocante, încă aş mai fi plutit într-o mare de amărăciune şi autoamăgire. Atunci te-am urât, îi mărturisi ea cinstit. Niciun bărbat nu se mai purtase aşa cu mine. Dar când mi-am dat seama de ce ai făcut-o, nu te-am mai urât.

Privirea ei deveni mai intensă, mai verde, când se uită la el:

— Te-am iubit pentru asta Alex, încă te mai iubesc. Şi te voi iubi mereu, declară ea, aproape sfidătoare.

El îi prinse degetul de pe buzele lui şi veni mai aproape, prinzându-i mâinile într-ale lui. Vocea lui era joasă, răguşită de pasiune.

— Data viitoare, îi promise el pasionat, nu vei mai scăpa

atât de uşor. Nimic, absolut nimic nu mă va putea opri să…

— Aduci lucrurile pe făgaşul lor normal? încercă ea cu ochii sclipindu-i.

— M-aş fi exprimat mai plastic, recunoscu el aspru, dar m-ai înţeles. Data viitoare, şi va fi foarte curând, nici nu vei şti ce te-a doborât.

— Ameninţare sau promisiune? murmură ea visătoare, plecându-şi pleoapele ca să-şi ascundă veselia din ochi.

— Ce vrei tu, contracară el, strângându-şi mâinile pe ale ei.

— Data viitoare, repetă ea, ridicându-şi iar privirea spre a lui.

— Şi în toate celelalte dăţi, confirmă el vehement şi încrezător, zâmbindu-i.

Apoi îi luă faţa între palme şi o sărută dulce şi îndelung, şi în ciuda locului public, a fost cel mai intim şi mai intens moment din viaţa lui Josie.

Se plimbau fascinaţi, ca o pereche de turişti ameţiţi pe fundalul acelui oraş impunător, şi totuşi atât de strâns îmbrăţişaţi încât atmosfera lui nu-i putea despărţi.

Ea simţea că este acasă. Acesta era un loc unde putea să prindă rădăcini. Însă Alex a trăit aici ani de zile şi oriunde alegea el să meargă ştia că-l va urma fără ezitare. Faptul că a acceptat atât de nerăbdătoare o slujbă în această zonă nu avea nici pe departe legătură cu raţiunea. Din cauza lui vrusese să rămână aici. Sentimentele ei pentru el depăşeau orice altceva. Trecutul, prezentul şi viitorul se comprimaseră într-un singur sens pentru ea şi el se afla în mijlocul acestuia. Ea asta simţea, dar el? Asta mai trebuia să descopere şi necesita răbdare. La momentul potrivit, va afla.

Între timp, Alex, voios şi bine informat, îi furniza detalii fascinante despre fiecare clădire pe lângă care treceau. Doritor să împartă cu ea încântarea lui în legătură cu acest

subiect şi entuziasmul pentru teritoriul adoptat, i-a semnalat câteva ciudăţenii arhitecturale, şi-a amintit câteva referiri istorice, i-a povestit anecdote amuzante şi i-a descris personaje literare cunoscute. Preocuparea lui pentru tot ce ţinea de umanism îi însoţea fiecare cuvânt.

Şi Josie îl iubea şi mai mult pentru asta, gândindu-se că ar putea să asculte acea voce profundă şi blândă toată viaţa, în fiecare zi, indiferent ce i-ar spune.

Au rătăcit fără ţintă până la Băile Romane.

— Le-ai văzut deja? o întrebă el.

— Nu.

Se simţi cam prost. Să-ţi petreci aproape un an lângă cel mai mare izvor termal natural din ţară şi să nu-l vizitezi?

— Nu prea reuşesc să plec de lângă săpături, explică ea în defensivă.

— Munceşti prea mult. El îi strânse mâna. Ar trebui să închizi în câteva weekenduri şi să faci câte o pauză. Mi-ar plăcea să ţi-l arăt. Ai multe de recuperat, Josie, din mai multe puncte de vedere. Şi eu sunt cel care te va ajuta s-o faci.

Ea îi zâmbi, aproape incapabilă să înţeleagă ce i se întâmpla.

— Apa este potabilă? întrebă ea, ca să spună ceva inteligent.

— Nu mai este. A fost declarată dăunătoare sănătăţii acum câţiva ani, după ce un copil a murit din cauza unui virus care se părea că a provenit de acolo. Nu poţi nici să înoţi. Chiar e un păcat: întotdeauna mi-a plăcut să-mi închipui că sunt un roman prosper în togă şi că mă încălzesc în acel abur confortabil.

— Servit de sclave seducătoare? îi sugeră ea, intrând imediat în jocul lui.

— Sclavi atrăgători de ambele sexe, aş îndrăzni să spun, observă el cu o strâmbătură, ştiind până unde au mers

romanii. Dar poţi să guşti apa altui izvor. Au găsit unul necontaminat. Se spune că este foarte tămăduitor. Vindecă şi ce nu ştiai că ai încă.

— Mi-ar plăcea asta, spuse Josie gânditoare. Cum este?

— Cum? Ah... spuse el vag. Ce-ar fi să mergem să vedem? Aş bea ceva şi putem să luăm şi cafea.

— Nu-mi pasă ce facem, spuse Josie fericită. „Atâta timp cât suntem împreună”, îngână inima ei refrenul cam pretenţios, dar adevărat.

— Hai, atunci!

Luându-i mâna, o conduse spre Camera Pompelor, unde se bea apa specială.

Era ca şi când păşeai într-un secol trecut, şaptesprezece sau optsprezece, se gândi Josie, perioada mai recentă nefiind punctul ei forte. Nici măcar prezenţa vizitatorilor din secolul douăzeci nu putea să schimbe impresia că în orice moment pot apărea bărbaţi şi femei cu peruci pudrate şi feţe pictate, în haine împodobite şi foşnitoare, pregătiţi să dezvăluie ultimele bârfe în timp ce sorbeau apa minerală din izvoarele termale.

Această atmosfera era întreţinută cu ornamente potrivite acelei perioade: scaune portabile, candelabre şi pe fundal muzică de cameră. Josie se aşează pe un scaun în stil Regence la o măsuţă mică, bucuroasă să-şi odihnească picioarele, în timp ce Alex s-a dus să ia nişte pahare de apă îmbuteliate special.

Dându-şi seama cât îi era de sete, Josie bău o gură mare de apă. Nu observă că Alex nici nu-l atinsese pe al lui şi o urmărea cu un amuzament ironic.

— Îh! Aproape că scuipă, reţinându-se la timp, în timp ce simţea gustul metalic şi înţepător. Alex! Trânti paharul pe tăblia măsuţei, încreţindu-şi nasul cu dezgust. Ce este chestia asta?

— Cea mai bună apă termală, desigur.

El era impasibil, privind-o cu solemnitate.

— Dar este revoltătoare! După gust, mai degrabă te omoară decât să te vindece. Ştiai, nu? Uite, nici măcar nu te-ai atins de al tău! Monstrule! Puteai măcar să mă previi!

Ea îşi ridică paharul ca şi când ar fi vrut să-l verse drept în capul lui, cu ochii verzi scăpărând de furie. El îşi ridică mâinile să se apere, râzând:

— Bine, bine, mă predau! Mărturisesc, te-am păcălit! Trebuia să-ţi văd figura când o gustai. Şi a meritat fiecare secundă.

Chicoti, fără pic de remuşcare. Apoi prinse paharul care se înclina periculos spre pieptul lui şi o forţă să-l pună pe masă, prinzându-i ambele mâini ca să nu-şi înnoiască atacul.

Acum râdea şi Josie.

— Eşti rău, îl acuză ea veselă. Apoi se îndulci, graţioasă. Te iert, cu toate că alţii n-ar face-o.

— Mie nu-mi pasă de ceilalţi, Josie. Deodată, era foarte serios.

— Îmi pasă numai de tine. Chiar mă ierţi?

— Dacă promiţi să nu-mi mai faci glume ca asta niciodată. Ea îşi ascunse ochii strălucitori, coborându-şi pleoapele.

— Promit.

El se aplecă s-o sărute încet pe ochi, pe vârful nasului, pe obraji şi pe colţul gurii, nepăsător că nu erau singuri.

— Îţi voi spune întotdeauna adevărul despre orice. Şi voi începe chiar acum, spunându-ţi cel mai important adevăr. Te iubesc, Josie. Te iubesc chiar de când te-am văzut prima oară pe câmpul tău. Te-am iubit mai mult cu fiecare provocare pe care mi-o aruncai. Iubesc tot ce ştiu despre tine.

— Tot? răspunse ea.

Ea îşi aminti cu durere de toate izbucnirile temperamentale la care-l supusese.

— Tot. El zâmbi, citindu-i gândurile. Aşa că, de acum înainte, va merge mai bine şi intenţionez să aflu mult mai multe despre tine.

Cu siguranţă, era un punct de vedere. Dacă putea s-o iubească, după ce o văzuse în cele mai groaznice momente ale ei şi ştia toate detaliile sordide din viaţa ei... îşi ridică ochii spre ai lui.

— Îţi mulţumesc, Alex.

— Nu-mi mai mulţumi, Josie. Tu ai adus o nouă flacără în viaţa mea şi ai umplut un gol. Nu pot să te pierd acum. Dacă cineva trebuie să mulţumească, eu sunt acela. Hai să lăsăm recunoştinţa deoparte şi să ne concentrăm la comunicări mai incitante, ce zici?

Vocea lui scăzută şi sugestivă, îi trimise vibraţii prin tot trupul. Mâna ei prinsă într-a lui îi transmitea mesaje tulburătoare atât de noi, şi la fel ca dragostea lor.

Era timpul să-i spună şi ultimul lucru pe care-l ascunsese de el. Cum va reacţiona oare? Acum, credea în dragostea lui: era strălucitoare, palpabilă. Dar cum vedea el viitorul? Nu putea să scape de toţi acei ani de nesiguranţă în câteva ore.

— Alex, începu ea şovăitoare.

— Fără secrete? El se aplecă să-i vadă faţa. Îţi cunosc vocea asta. Haide, domniţă, dă-i drumul, spune.

Aşa că-i spuse şi despre oferta Comisiei şi acceptarea ei. Îi vorbi despre sentimentul ei de apartenenţă la acel loc, chiar dinainte de ziua aceea. Apoi el se aşeză jos, perfect nemişcat şi tăcut, aşteptând. În timp ce vorbea, pe faţa lui se succedară mai multe emoţii: neîncredere, plăcere, admiraţie şi, în final, încântare:

— Josie!

Câteva capete se întoarseră înspre ei când el izbucni atât

de spontan.

— Nu eşti numai frumoasă şi inteligentă, eşti sclipitoare. Tocmai m-ai salvat de la o muncă dificilă, să inventez ceva pentru a te ademeni în aceste locuri după ce expiră anul acesta. Mi-am muncit capul încercând să găsesc o nişă profesională pentru tine, un fel de momeală, o ofertă pe care să n-o poţi refuza ca să te ţin aici şi să nu te întorci la Cambridge.

Ea se uită la el, uimită. Ştia cu siguranţă că ar fi străbătut lumea pentru el, nu? Dar dacă se gândea mai bine, poate că încă nu fusese destul de clară.

— Mă gândeam să vorbesc pentru o slujbă la Universitatea din Bath… o unitate specială de arheologie la Grant Randle Holt… să mituiesc muzele locale. Dar tot ce am găsit a fost să te leg de mine cu lanţuri şi cătuşe. Şi acum.

— Acum, îl asigură ea fericită, nu mai plec nicăieri. Rămân aici. Bucuria lui era atât de sinceră încât se revărsă şi asupra ei şi Josie îl crezu în sfârşit, sigură de el şi eliberată de toate temerile.

— Cu mine?

— Cât de aproape vrei să fiu?

Era rezervată, aproape timidă, o dată ce se hotărâse să fie sinceră. Zâmbetul lui se lărgi şi mai mult.

— Dacă ar fi după mine, nu te-aş mai scăpa din ochi. Dar ca să facem un compromis, sugeră el, ai vrea să împarţi cu mine casa aceea cu colţuri din Summerford, pe care mi-am ales-o? De unul singur m-aş rătăci prin ea, dar pentru domnul şi doamna Alexander Grant cred că ar fi ideală.

La această perspectivă incredibilă, Josie amuţi. Nu putea decât să se uite la el, cu ochii măriţi şi cu gura întredeschisă.

— Nu-ţi place invitaţia mea? Forţez prea tare norocul, mă grăbesc? El tuşi şi se forţă să aibă o expresie solemnă.

— Domnişoară Barnes, vrei să-mi faci imensa onoare de a deveni soţia mea, să împarţi cu mine umila mea locuinţă? o întrebă el.

Josie rămase fără cuvinte. Crezând că mai trebuia convinsă, el insistă.

— Gândeşte-te cât de potrivit este locul, îi reaminti el sardonic. Vreau să spun, unde am putea trăi, decât acolo unde au avut loc primele noastre ciocniri dramatice, private şi publice? Printre amintiri picante şi un peisaj glorios? Şi tot luxul ăsta – designul meu care a câştigat un premiu – nu te tentează câtuşi de puţin? Sau vrei să locuieşti veşnic în rulota ta?

În sfârşit îi reveni vocea, care era clară, fermă şi liniştită.

— Ştii c-aş trăi şi într-un cort dacă ai fi cu mine, îi spuse sinceră. Da, Alex, vreau să mă căsătoresc cu tine şi să locuiesc acolo după ce se încheie Proiectul şi se construiesc casele. Până atunci…

— Până atunci, completă el, voi fi pe locul doi, după o grămadă de oase, bucăţi de vase de lut şi tineri rebeli devotaţi. Nu-ţi face griji, zâmbi el afectuos, ştiu în ce mă amestec. Îmi cunosc locul.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Nu asta am vrut să spun, Alex, şi ştii foarte bine. Dar chiar va trebui să stau în rulotă până se sfârşesc săpăturile. Am să-i las şi pe ceilalţi membri mai experimentaţi din echipa mea să supravegheze locul, cred că e timpul să-şi asume şi ei nişte responsabilităţi. Şi voi închide situl câteva weekenduri.

Roşi uşor.

— Şi poţi să vii să stai cu mine de câte ori vrei.

— Încearcă să mă opreşti.

Alex se aplecă peste masă, prinzându-i mâinile, fiind din nou cuprins de agitaţie. Ea îl iubea pentru energia lui şi schimbările de atitudine, pentru entuziasmul din spatele

ironiei blânde.

— Josie, acele planuri sunt cele mai bune pe care le-am făcut până acum. Ceva din afară părea să mă ghideze când le făceam. Când am aflat că fusese descoperit un aşezământ antic, am crezut că asta a făcut locul atât de special. Acum ştiu ce.

Josie se uită la el întrebătoare.

— Spune-mi.

— Este foarte simplu. Încă nu te întâlnisem, dar o parte din mine ştia că vei veni. Am proiectat acele case pentru tine. Şi într-o zi, îi promise el pătimaş, îţi voi construi o casă cu totul diferită. Ceva desprins de lumea asta. Undeva unde să trăim tot restul vieţii noastre, unde orice familie ar putea fi fericită.

— Îţi mulţumesc, Alex, zâmbi ea copleşită de dragoste. El gemu, prinzându-şi capul cu o mână.

— Cum să fac să nu-mi mai mulţumească femeia asta?

Apoi o sărută iar, de data asta adânc şi desăvârşit. Apoi, se lăsă pe spate şi o urmări cu nişte ochi întunecaţi a căror căldură părea s-o fi cunoscut toată viaţa.

După aceea se ridică, luând cele două pahare cu apă de izvor şi ridicând unul într-un salut voios:

— Cred că e timpul să scăpăm de toată acea amărăciune, declară el, să o înlocuim cu ceva dulce, gustos şi mult mai consistent.

— O ceaşcă de cafea şi o prăjiturică? sugeră ea, optimistă.

— Exact spuse el.

Sfârşit